

స్వీ య మా న సో ల్లా స ము
శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రవ్యాఖ్య
(The Science of Reality)

S. V. విశ్వవిద్యాలయ ఉపాధ్యక్షులు

Dr. K. సచ్చిదానందమూర్తిగారి తొలిపలుకుతో

140
2-89

550
100

[స్వతంత్ర మనన భావయుక్త ఆంగ్ల వివరణ]

This book is published with the financial Assistance
of Sri Tirumala Tirupathi Devasthanam under their scheme
"Aid to Publish religious Books"

Rs. 16-00

డాక్టరు L. విజయగోపాలరావు L I. M.

తెనాలి (A. P.) 522 201.

మణిమాణిక్య గ్రంథమాల,

తెనాలి.

ద్వితీయ కూర్పు

పుటలు : 1000

ప - పుష్కము

4989 ప్రిబవరి

153-66
V.I.S

Acc. No. 1042b.

వెల : 16-00

శ్రీనాథ్ ఆర్ట్స్ ప్రింటర్స్, తెనాలి.

Sri Venkateswara University

Professor

Tirupati 517502

K. SATCHIDANANDA MURTHY

India

Vice Chancellor

12 April 1977

FOREWORD

It was a pleasure to glance through Dr. L. V. Gopala Rao's introduction and commentary to Sri Sankaracharya's 'Dakshinamurti Stotra'.

While a few modern critical scholars may not accept this Stotra as a composition of the great Sankara, Since Suresvara (Prakasatman?), Vidyaranya, Anandagiri and others commented on it, it was very probably composed by the great Sankara. Irrespective of its authorship, it is an impressive poetical work which sets forth the Advaita doctrine lucidly and beautifully.

Dr. Gopala Rao has gained wide experience as a physician and has acquired a good grasp of Vedanta through his study and contact with traditional pandits. In his long introduction he has discussed the metaphysical, psychological and cosmological theories of Advaita Vedanta. He has provided an extensive explanation of each sloka.

The book is bound to be useful to those who wish to understand Advaita doctrine. I hope it will be widely read;

(Sd.) K. Satchidananda Murthy

భక్త్యంజలి

ఈ కృతిని ఆశీర్వదించుచు, నారాయణ స్మరణపూర్వకముగ శ్రీముఖము ననుగ్రహించిన శ్రీమత్పరమహంస పరివ్రాజకేత్యాది విరుదాంచితులు, జగద్గురువులు, శ్రీశ్రీ పుష్పగిరి మహాసంస్థాన శంకర పరాధీశ్వరులు ఆగు శ్రీ శ్రీ శ్రీ శ్రీమదభినవోద్ధండ విద్యాన్యసింహ భారతీస్వామి శ్రీచరణులకు : సభక్తి ప్రణామములు :

సంస్కృత, ఆంధ్ర, ఆంగ్ల, హిందీభాషలయందు నిష్ణాతులు ప్రస్థానత్రయ బాష్యశాంతిపరులు, బహుభాషేదాంత, దార్శనికగ్రంథావశోకనముచే పునీతులు. పరమనైషికులు, బోధయందుగల ప్రతిభచే నాయటి అజ్ఞుల హృదయములయందు పారమార్థికాసక్తిని రేకెత్తించి, ఎమర్శనాదృష్టి నలవఱచి, గ్రహణశక్తికి దోహదముజేసి. ఊసరక్షేత్రముల పదునుపఱచి, శాస్త్ర మూలసూత్రబీజముల నందు నాటి, అవి మొలకలెత్తి, చిగురుటాకులువేసి, మొక్కలగువరకు శ్రమించిన వనమాలి, రా సద్గురువులు, పూజ్యపాదులు శ్రీశ్రీ మున్నంగి పున్నయ్య పంతులవారికి హృదయపూర్వక నమోవాకములు.

రామలింగేశ్వరపేట

శై నా లి

16-4-77

నగురోరదికం శివశాసనతః

శిష్యుడు

విజయగోపాలరావు

కృతజ్ఞతలు

ఈ గ్రంథమునవలోకించి, తమ ఆమూల్యాభిప్రాయ పత్రముల దయతో నొసంగిన ప్రముఖ కవి, పండితులకు కృతజ్ఞత, నమస్సు ఈ మహాకవుల, ఉద్దండపండితుల అభిప్రాయపత్రములే యీ జన్మలో నే నార్జింప నాకాంక్షించిన నిధి. వీరి ఆశీస్సులే నాకుపెన్నిధి. వీరి రచనల పేర్కొని. వీరి యశస్సును ప్రస్తుతింపబూనుట స్వయంప్రకాశుడగు సూర్యునిజూప కరదీపిక పట్టినట్లగునని భావించితిని.

తమవృత్తియం దనమానయశస్సులయి విరామము లభించకయు, ఆధ్యాత్మిక, సాహిత్య ఆభిరుచుల ప్రస్ఫుటించుచు మానవసంఘము నలరింప యత్నించు యువతర ప్రముఖవైద్యులు Dr. K. రవీంద్రబాబు M. S. & Dr. P. దక్షిణామూర్తి M. D., F. I. C. A. గార్ల అభిప్రాయ పత్రము లకు కృతజ్ఞతను, సంతృప్తిని చెలుపుచున్నాను.

తమ ఆమూల్యకాలము నందొక లేశభాగమును నా గ్రంథావలోకనమునకు కూడ వినియోగించి గౌరవముతో తొలిపలుకు (Foreword) వ్రాసిన Prof. శ్రీ K. సచ్చిదానందమూర్తిగారికి నా హృదయ పూర్వక కృతజ్ఞతలు.

మఱియు యీ గ్రంథ హృదయమును విశదీకరించుచు అంగమున విస్తరమగు విషయ పరిచయమును (Introduction) వ్రాసి యిచ్చిన శ్రీ R. రామకృష్ణయ్య ఆద్యకేంద్రగారికి నా అభినందనలు.

లో చూపుతో నేనెరింగిన శ్రీ దక్షిణామూర్తిగురుని స్తోత్రార్థము
లను ఆక్షరరూపమున వెలయించుటకు వలసిన వెలిచూపును నాకు
సాదించిన నేత్రవైద్య నిష్ఠాతులు; రష్యా, అమెరికా యందలి ప్రఖ్యాత
వ్యసంస్థలలో సల్పినకృషిచే విశేషప్రజ్ఞావంతులు, “జ్యోతిప్రదాత”
బిరుదాంబులు డాక్టరు శ్రీ M. V. L. నరసింహారావు, ఓంగోలు,
చీమకుర్తి చికిత్సాసంస్థల అధినేతగారికి కృతజ్ఞతాపూర్వక శ్రేయస్కామనలు.

ఈ గ్రంథముద్రణకు నన్ను ప్రేరేపించి, ప్రప్రథమ స్వచ్ఛంద
విరాళముల నొసంగి ప్రగతిని ప్రోత్సహించిన వదాన్యులు శ్రీ గుడివాడ
హనుమంతరావు, శ్రీ తియ్యగూర సూర్యనారాయణరెడ్డిగార్లకు, వితరణ
శీలురగు యితర విరాళదాతలకు నా కృతజ్ఞత, నమస్సులు. మనన
పూర్వకములగు నా భావములు గ్రంథరూపముదాల్చుటకు సహకరించిన
యా సన్నితులందరూ ఈ పారమార్థిక సుకృతమున భాగస్వాములైనని
తెలుపుకొనుచున్నాను.

భక్తిశ్రద్ధలతో గ్రంథ ముద్రణముపట్ట శ్రమించిన తెనాలి
శ్రీనాథ్ ఆర్ట్ ప్రెస్ టర్స్ బృందమువారికి, ముఖచిత్రమును ముచ్చటగా
చిత్రించిన స్వర్ణీయ శ్రీ గోలి శేషయ్యగారికి, హృదయపూర్వక
అభినందనలు.

భవదీయ

L. విజయగోపాలరావు

విషయ సూచిక

1. Foreword - Professor

Sri K. Satchidananda Murthy

2. Introduction by Sri R. Ramakrishnaiah i to viii

3. స్వీయ పరిచయము	1 8
శ్రీ శ్రీ శ్రీ జగద్గురు పుష్పగిరి	....
శంకర పీఠాధీశ్వరుల శ్రీముఖము	 9
అభిజ్ఞాన అభిప్రాయములు	19 42
(ప్రముఖ కవి, పండితులకు సన్నిహితులకు కృతాజ్ఞాతాభిమందనములు)	....

ప్రథమ భాగము :

I. శ్రీ దక్షిణామూర్తి ప్రోత్సాహిత 43

II. గ్రంథస్థవిషయ పరిచయము :

i) సర్వాత్మత్వ వివరణ - ఆధికారిభేద విషయము

ఉపయుక్తాంశ సంగ్రహము - జగద్విషయకవాదములు

కార్యకారణములకు భేదమా అభేదమా అనన్యత్వమా ? -

శబ్దస్పృష్టి జైషవాదములు : జీవతత్త్వ ఈశ్వరతత్త్వ వాదసమీక్ష

జాతీశ్వర నియతేశ్వర వాదములు.

III అద్వైత సిద్ధాంత ప్రముఖ సూత్రములు.

ద్వితీయ భాగము :

మూమిక	69
మంగళాచరణము :	71
జ్ఞానబోధ శ్లోకాష్టకము	
శ్లో. 1 విశ్వందర్పణ	71
ఆత్మపద నిర్వచన	91
అధ్యాస స్వరూపము	97
శ్లో. 2 బీజస్యాంతరివాక్కురే	105
త్రిగుణములు (C. F.)	
Newton's Laws of motion	109
“శక్తి” విచారణ	110
శ్లో. 3 యస్యైవస్ఫురణం	139
మహావాక్య విషయము	142
శ్లో. 4 నానాచిద్రుణబోధర	146
శ్లో. 5 దేహం ప్రాణమపీండియాణ్యపి	153
శ్లో. 6 రాహుగ్రస్తడివాకరేందు	160
శ్లో. 7 బాల్యాదిష్టవి	167
శ్లో. 8 విశ్వంపశ్యతి కార్యకారణతయా	172
శ్లో. 9 భూరంతాంస్యనలో నితోంబర (సగుణభావ ప్రతిపాదకము)	
శ్లో. 10 సర్వాత్మత్వమిదం. (ఫలశ్రుతి)	
IV పారిభాషిక పదవివరణ	192

INTRODUCTION

R. RAMAKRISHNAYYA, Advocate,

T E N A L I.

"Pure intellectual light, fulfilled with love,
Love of the true Good, filled with all delight,
Transcending sweet delight, all sweets above."

Dante (Divine Comedy Paradiso : XXX)

Poetic compositions and philosophical speculations are meant mainly for readers whose comparative freedom from want and from the stultifying necessity to care for the morrow, facilitates a leisurely and steady interest in life, its origins, its future and its ever-present beauties. That is why neither poetry nor philosophy is so very popular. In any case, they cannot compete with the cinema or the novel for the attention of the vast body of the reading public. And yet, even in an age in which intense practical activity is given the first place and poetry and philosophy have no place at all or at the most a remote second place, quite a few among us manage to keep up a lively interest in the study of philosophy as is evident from the stupendous effort made by Dr. L. V. Gopala Rao in furnishing a learned

and yet lucid commentary on what can only be described as a mighty little composition written centuries ago by Sri Adi Sankara.

The average man is delighted by poetry and could feel somewhat elevated by a study of philosophical writings. But, when it so happens as in the case of Sankara's Dakshinamoorthy Sthothram, a composition contains both philosophy and poetry, there is no limit to the wonderment caused by such a delicious compound. That precisely is my own condition as I go on reciting the few slokas again and again, sometimes audibly, more often within myself and always with reverence.

Of all the poets of Europe the one that comes nearest to Sankara in his intuitive grasp of cosmic purpose and beauty, is Dante (Italian poet of the 13th-14th Centuries). But, Dante is pre-eminently a poet in the best European tradition and therefore an artist. That is not how we can describe Sankara. He is a philosopher in the best Hindu tradition. If he wrote poetry, that was because his philosophy needed poetic expression. In him more than in any other writer, poetry and philosophy meet and exhibit a common purpose and achieve a common end.

Poetic intuitions are complementary to, if not a part of philosophical insights. Recent inquiries into the character of scientific achievements have shown almost conclusively that without the intuition which we associate with a poet and without the daring

exhibited in philosophical speculations, there can be no original scientific discovery. So, science, poetry, and philosophy and perhaps even religion, are only different facets of human endeavour, depending more or less on preternatural intelligence. And, there is no doubt that Sankara had this preternatural intelligence to an extraordinary degree. True, his writings do not reveal the same degree of craftsmanship as those of Dante; but, they nevertheless express "the joy of unpremeditated song." Dante needed all the superlative mastery of an uncanny art to put across his message, while the truths discovered by Sankara shine through the transparent medium of a language which obliterates the distinction between matter and manner. It pleases as well as teaches.

Coming now to the very readable commentary supplied by Dr. Gopala Rao which in his affection for me he attributes to the inspiration furnished by me. The truth is that long before we met, each of us had been trying in his own way to re-state our ancient faith in the light of attacks made on it by modern science and also to find out generally if popular science has destroyed popular faith and also if, as has been claimed in some fashionable quarters, the logic of modern science has shattered mankind's most prized philosophical possessions. After we met and began to discuss our respective beliefs and to advance our pet themes and favourite theses, it appeared absolutely inescapable that a serious effort should be made to give a reasonably cogent expression to all the vague ideas and beliefs, hopes and aspirations and the doubts and fears which had made a cockpit of our

inmost selves and were contending for our very souls. Dr. Gopala Rao set about his job with his accustomed energy which would seem wonderful in a young man of thirty. Going through his commentary I have particularly liked his treatment of the principle of polarity as the same concept occurs in various contexts in science and philosophy. While in the Hindu philosophy it is well-known as the Purusha and Prakriti, modern science has made it familiar to us as the attraction between positive and negative electricity. The same or almost the same concept is understood as the combined or simultaneous working of two opposing forces in the philosophy of Hegel and elaborated as dialectical materialism by Marx and Engels. It is the paradox of all living and non-living matter, and is present in the human spirit, labour and achievement. "He that findeth life shall lose it; and he that loses his life (for my sake) shall find it" is one of the numerous pithy paradoxes of classical and Biblical literature. The Bhagavad Gita abounds in paradoxes of this kind and is itself a huge paradox calling upon us to die so that we may live; that the eternal life of man has to be built, so to say, on a pyramid of human skulls; that there is destruction in creation and creation in destruction. The concept of the paradoxical nature of movement or change, was not unknown to the Hindus. But, their preoccupation was, not with the technique of movement, but with the mystery and magic of time and space, as the two, between them, conspire to cause movement. That indeed is the true philosophical question and all else amounts merely to scratching the surface. It may be true that for the vast majority of us the Magic

of Science is necessary to point out the Magic beyond Science. But, the philosopher's position remains unaltered by Scientific achievements.

I greet Dr. Gopalarao's commentary 'Dakshinamurty Sthothram' as a welcome addition to our philosophical literature and wish it and the author every success. The need of the hour is to reconcile science with religion and that can be done only by philosophy. Dr. Gopalarao's book is an attempt in that direction.

I have appended, hereunder, more out of enthusiasm than from any sense of incompleteness of Dr. Gopalarao's commentary a bare English rendering of the slokas without, of course, their poetic content which it is impossible (for me at any rate) to convey in English or any other language known to me. Dr. Gopalarao and I would feel amply rewarded if the reader is encouraged to more serious efforts in the same direction.

GIST OF SLOKAS :

1. The world is infact what we ourselves make of it; otherwise, like the world of our dreams, it is as unreal as the reflection of a city caught in a mirror ... a mere shadow.

(Here we have the epistemological question tackled with brilliant terseness in two short sentences.)

2. If the plant, with its future flowers and fruits, is already in the seed, and requires only space and time to bring it out, all the myriad manifestations of Nature, looking like so many cunningly painted pictures, exist potentially in the same Magic of Space and Time. But, it stands to reason that the author of this Magic is not subject to its limitations.

(The age-old questions of creation, free-will and determinism are tackled in this sloka with equal brilliance. We hear in it also a distant echo of all the implications of the theory of evolution with its invariant reproduction and natural selection etc.)

3. The Force that has created the universe is also the force animating everything in it; and therefore the Vedic teaching, "Thou art That", needs no further proof. Its realisation will free us from the fear of death (as the force that is in each of us, is it-self the cause of all life and cannot be subject to death.)

4 to 7. The next four slokas deal with the great importance of the various facets and faculties of the 'ego' in all states and stages of life and the identity of purpose revealed in all its faculties and functions—imagination and understanding supported

by emotional enthusiasm. It is the Great flame (Lamp) within each of us but for which the world is empty, dark and meaningless. It is therefore the same as that from which the universe has emerged.

‘Thou Art That’ is thus self-revealed.

If Sankara were to come back alive in this scientific age - a feat according to legend he performed once in his own time, he would undoubtedly observe that all our scientific achievements are implicit at a level of consciousness which is common to all mankind and which assumes the objective reality of the external world (nature); but that the real destiny of man lies not only in probing the several planets of our tiny solar system but in finding out how this and numerous other stellar systems have conspired to cast a spell on us and to discover by appropriate means the mystery of this great enchantment. Something like this is foreshadowed in the next sloka.

Sloka No. 8. The relations of cause and effect and the relationships of father and son, teacher and disciple, and, master and servant, that we see around us, have no reality behind them. A simultaneous

glance at the whole of the universe in space and time will disclose the emptiness of all these relations and relationships. The true destiny of man is to see through this illusion.

Tenali }
20—3—77 }

PINGALA
UGADI

స్వీయ పరిచయము

A. నామూర్తి భారతీయము; నావేషము పాశ్చాత్యము; నాహృదయము శక్కురాంకితము; కృషి ఆంగ్ల ఆంధ్రభాషాక్షేత్రములయందు; అభిరుచి లలితకళలయందు. ఒకప్పుడు రంగస్థల ప్రఖ్యాతనటుడను. నటనకు బహుధా స్వర్ణపతక ప్రశంసాపత్రవిజేతను. రంగస్థల గానమున ప్రతిభావంతుడను. నా గీతములు 1935లో Broad Cast కంచెసి వారిచే రికార్డు చేయబడినవి. నా రంగస్థల జీవిత విశేషములు 22-9-71 ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక యందును “నాట్యకళ” మాసపత్రిక మార్చి--ఏప్రిల్ 72 సంచికయందును చిత్రింపబడినవి. వృత్తి, కొంతకాలము రంగస్థలనటన తరువాత 42 సం॥ మేరకు ఆంగ్ల ఆయుర్వేద వైద్యచికిత్సయు, అందునను, ప్రసూతి-శస్త్రవైద్యములు నాకభిమానపాత్రములగు శాఖలు. ప్రవృత్తివేదాంతశాస్త్రమున; అందును ప్రగాఢ భావగాంభీర్య సంభరిత సాత్వికానంద స్రవంతియగు శాక్కురాద్వైత విభాగమున.

నేనెవరినో పోల్చుకుంటిరా? “నేనన” నెవ్వరో తెలిసి కొనుటకే యీ స్త్రోత్ర విచారణకు గడంగితిని. ఆ ప్రయత్నము ననే పయనించి పయనించి 73 మైలురాళ్ళు దాటితిని. నేటికి శ్రీ దక్షిణామూర్తి అనుగ్రహ ప్రాప్తిచే ధన్యస్మియను కొంటిని. నాసుదీర్ఘమననము, నా మనస్తత్వముగల జ్ఞానులకు వకరించకుండునా? అని నేనికే పని గల్పించితిని.

ప్రకృతము: నేనెక్కడనుండియో వచ్చిన పండితుడగాను, మనన శక్తియుక్తుడనగు జిజ్ఞాసువునుమాత్రమే. తెనాలి పట్టణ వీధులలో తఱచు మీ దర్శనము చేసికొనుచుండు విజయ గోపాలరావును. బ్రహ్మవిద్యాపారంగమగు వేంకటసూర్య నారాయణ పితృదేవుడు. యోగిని చిద్రూపిణి మాణిక్యాంబ మాతృదేవత; శ్రీవత్సగోత్రము. ఉస్మాన్ నాసము కనగాల — కాలము 4-12-1903 కు సరియగు శోభకృతు సం॥ మార్గశిర పూర్ణిమ శుక్రవారము.

పూర్వపు నాటక రంగస్థలమును విడచి ప్రస్తుతము జగన్నాటక రంగస్థలముపై అవతరించితిని. పూర్వము తెరకు ముందునిలిచి నా కళాకాశలముతో మిమ్ములనానందపరచితిని. ఇప్పుడు, 'తెరలీయగరాదా' అను త్యాగయ్యగారి నూక్తి కనుగుణముగ, అజ్ఞానపు తెరను తొలగించి, 'తెర వెనుక భాగవతమును' అనగా భగవల్లీలప్రస్తుతించి ప్రదర్శించి, ఒక అవ్యక్త శక్తిమంతుని స్ఫురణకుదెచ్చి, అతని దివ్యకళా కాశలమెట్టిదో, ఆ య న వన్నెచిన్నె లెట్టివో ప్రదర్శించి మిమ్ముల సాత్వికానంద పరవశుల చేయ నాకాంక్షించి యత్నించితిని. ఉడుత వారధి గట్టలేదు, కాని తన శక్తియుక్తుల సద్వినియోగపరుప ప్రయత్నించి అభిజ్ఞా యోగ్యములగు చారలను శ్రీరాముని కరస్పర్శచే పొందినది. నా యత్నమును అట్టిదియేనని శిష్యులు, పండితులు అగు పెద్దలు తమ సదభిప్రాయ ప్రతములతో నన్నాశీర్వదించిరి. వారి ఆశీస్సు

లమోఘము లగుగాక యనియు, విజులగుతమ ఆశీస్సులు
 లభించుగాక యనియు శ్రీ సద్గురు దక్షిణామూర్తిని
 సంస్తుతించు చున్నాను.

శ్రీ తుమ్మలవారి యీ పద్యము నాకాదర్శనూక్తి.

తప్పవ్రాయని యుష్పలకుప్ప ననుచు

రిత్రమాటలు నే వెల్లరింపఁ జాలఁ

బెద్ద లిది చోస మన్నచో దిద్దుకొందు

నిట నహంకృతి లేదు నా పించుకయును.

B. నా బాల్యము నుండియు పారమార్థిక విషయముల
 యందాసక్తియుండి, తాత్విక చర్చలను శ్రద్ధతో విను
 చుండెడివాడను. తత్వశాస్త్ర విషయములు పారిభాషిక
 సాంకేతిక పదములతో గూడియున్నందున బోధలయందలి
 విషయములు విశ్వసనీయముగ నుండునట్లు గ్రహింపనేర
 నైతిని. సాంప్రదాయసిద్ధముగ జెప్పబడు చుండెడి భావము
 లను, శాస్త్రములయందుగల శ్రద్ధ చేతను, బోధకులయందు
 గల భక్తి చేతను, హృదయంగమముగ నేరకపోయినను
 “చిత్తము చిత్తమని”యనుచుదృశ్యమగుజగత్తుమిథ్యయనియు
 దృశ్యమానుషుగాని బ్రహ్మసత్యమనియు భావనాబలమును
 సమకూర్చుకొన యత్నించుచుండెడి వాడను. మరియు యీ
 శరీరము స్వేదమలమూత్రములతో గూడియుండునది, బుడగ
 వలె నశించునది గనుక తుచ్ఛమైనది. దీనివిషయమున శ్రద్ధ

జూపు టనర్తమని, ప్రపంచముదుఃఖముచుము, స్వల్పసుఖములు
 లభించినను అవి క్షణికములు గనుక ప్రపంచ విషయముల
 యందు శ్రద్ధజూపక, కేవల పరమార్థమునే ధ్యేయముగ
 పెట్టుకొనవలయునని చెప్పగావిని సంతృప్తుడనగు చుండెడి
 వాడను.

తరువాత నా వైద్య విద్యలో లభించిన శారీర
 శాస్త్ర విజ్ఞానము నా కచ్చెరువు గలిగించినది. శరీరమున
 స్వేద, మల, మూత్రములున్నను, విసర్జింపబడవలసిన వీటిని,
 యితర స్వచ్ఛదాతువులతో మిశ్రము గాకుండ విడివరచి,
 యే కోశమున నా మలమును భద్రపరచి, వాటిని విసర్జించు
 ప్రక్రియలు నరముల కూటములకు సమకూర్చుట గమనించగా
 ఈ శరీర నిర్మాణమెంతటి మేధావి సంకల్పించినదోనని ఉత్తే
 జితుడనగు చుండెడివాడను. ఇట్లే సూక్ష్మరూపియగు మనసు
 నకును రాగద్వేష కామక్రోధాది మలములున్నవి. వాటిని
 తొలగించుకొని చిత్తశుద్ధి సాధుటకు సాధనలు జేసిన, ఆ
 చిత్త మతీంద్రియ శక్తులనొంది ఘనకార్యముల సాధింప
 ననువగుచున్నదని గ్రహించితిని. ఈ శరీరమే లేకున్న ఆ
 మనస్సునకు ఆలంబనమేది? మనస్సే లేనియెడల సాధింపదగిన
 దేమున్నది? వైద్యవిద్యార్థి దశయందు శ వచ్చే ద నము
 చేయుచూ శారీర శాస్త్రమును చదువుచున్నపుడు; యోచించ
 గలవారికీ, సమష్టిరూపమగు నీధాతిక ప్రపంచ రచన ఎంత
 భావోత్తేజకముగ నుండునో ఈ వ్యష్టి ధాతిక శరీరరచన కూడ

అంతకు పది రెల్లు మిన్నగా నిర్మాత రచనా నైపుణ్యమును స్ఫురింపజేసి, మెదడును దైతన్య కిరణములతో ప్రభావితము చేయుచుండెడిది. జాతమున కాధారమగు అజ్ఞాతతత్వ మొకటి యుండి యుండవలెనని స్ఫురింప జేయుచుండెడిది. ఈ విధమగు ఉత్తేజము, ఒకనది కట్టలో నేర్పడిన ఛిద్రము నీటికి బాట గల్పించినయట్లు, ఆలోచనా స్రవంతి కొకబాట కల్పించినది. నది గట్టులోని ఛిద్రము, నీటిబాటచే గండిబడి నట్లు, ఆలోచనాంబువు ప్రసరించి గండినుండిగలుగు ప్రవాహ రూపముగ పరిణమించినది. ఐనను, బోధకులుచెప్ప బ్రహ్మ సత్యం, జగన్మిథ్య, తత్వమసి పదముల భావములు హృదయంగమములు గాలేదు. తత్వశాస్త్ర గ్రంథములు (కొన్ని తెలుగునకొన్ని ఆంగ్లమున) తెప్పించిస్వయంకృషితో, పూర్వా పరసమన్వయముతో విమర్శాత్మకముగ చదివి సమీక్షించు చుండెడివాడను గానిమనస్సుకు సమాధాన ప్రాప్తికలుగలేదు.

జీవితమున 32 వ మైలురాయి జేరునప్పటికి ఉద్యోగ రీత్యా నందినెలుగు గ్రామము జేర అచ్చట శ్రీ మున్నంగి పున్నయ్య పంతులవారి పరిచయ భాగ్యము గలిగినది. వారి పారమార్థిక శక్తి ప్రభావముచే ఆ సరిచయము గురుశిష్య రూపముగ పరిణమించినది. అంతేవాసుడ నగునంతవరకు వర్ధిల్లినది. నాలుగు భాషలయందు (సంస్కృత, ఆంధ్ర, ఆంగ్ల, హిందీ) తత్వశాస్త్రమునందునిష్ణాతులు, అనుష్ఠానవేదాంతులు అగు శ్రీపంతులువారు చెలిపిన విషయములు హృదయదర్శనతో

జూపినట్టుచూపు సమయముల, వారియందు ఆదిశంకరుల దర్శించు చుండెడివాడను. తరువాత మూడు సంవత్సరముల పంట మూట గట్టుకుని, ఆ గ్రామము విడచి పంతులుగారి సాహచర్యమునకు దూరముగా వలసినచ్చెను.

చివరకు 70 వ మైలురాయి చేరునప్పటికే స్వస్థలమగు తెనాలి పట్టణము చేరితిని. ఉద్యోగమునకే గాక కైద్య వృత్తికిని స్వస్థిచెప్పితిని. ఇందుచే గణనీయమగు సంతకాలము తత్త్వశాస్త్ర పఠనమునకే వినియోగింప నవకాశము కలిగినది. ఇచ్చట మా పొరుగు గృహస్తు, వృత్తిచే అడ్వకేటు, పాఠశాల విషయముల స్వతంత్ర భావములతో సమన్వయించు కుని విషయగ్రహణముజేయు మేధావి, ఆంగ్లమున అమృత ప్రాయముగ నెలయేటి ప్రవాహ సదృశముగ ప్రసంగించి విషయముల విమర్శనాత్మకముగ చర్చించి నవ్యదృక్పథముల అందులు గోచరించునట్లు వివరింప సమర్థులునగు శ్రీ చూపాకుల రామకృష్ణయ్యగారి పరిచయ భాగ్యము గలిగినది. ఆయన ఒకరోజు దక్షిణామూర్తి ప్రోత్రమును యెప్పుడైన జూచి యున్నారా? యని యడిగెను. పుస్తకమున్నది యిప్పుడు చూచెదననీ చెప్పి 20 సం॥ క్రిందట కొని పెట్టెలో పెట్టిన పుస్తకమునకు వెలుగు జూపించితిని. ఆ పుస్తకమునందలి గూఢముగ నున్న భావములను సిద్ధాంతములను ప్రాకటింపమ తత్త్వశాస్త్ర పరిణులవరకు ప్రసరించి చూచితిని. ఆసక్తి

అతిశయించినది. మననము పెంపొందినది. ఆ దివ్యభావముల చింతనయందే నిమగ్నుడనైతిని. గోష్ఠికవకాశము లభించినప్పుడు. శ్రీరామకృష్ణయ్యగారు 2000 సం॥ పూర్వమే, ఆధునిక పాశ్చాత్య తత్వవిజ్ఞాన పరిధులు విస్తృతముగాక ముందే, బహుసూక్ష్మమగు తత్వభావములు శ్రీశంకరులకు స్ఫురించినవని, ఆయన ప్రాద్దేశజ్యోతియనియు ప్రస్తుతించి ఆజ్యోతి వెలుగునందే మనము గమనము జేయవలసియున్నదని ప్రబోధించుచుండెడివారు. ఆ ప్రబోధఫలితమే యీ మననభావ సంపుటి గూఢమగు వివరణ. నా యొనర్చిన కృషితో నా దృక్కోణము నుండి జేసిన విషయగ్రహణాంశములే పొందుపరచబడి, చదువరుల మననమునకు సమర్పించబడినవి. నేను పండితుడనుగాను. కేవల జిజ్ఞాసువును. శ్లోకములకు టీక పండిత ముఖమున గ్రహించి అన్వయము జేసికొని, తాత్పర్యాంశముల గ్రహించితిని. ప్రజాసామాన్యమునకు తత్వశాస్త్రమునందు అభిరుచి గలిగించి నైదిక వాఙ్మయ పఠనమునకు ప్రోత్సహించుటే నా ఆశయము. కనుక ఇందలి విషయములను ఒక జిజ్ఞాసువు యొక్క ఉజ్వల మనన భావములుగ పరిగణింపవలయునని -- మనన పూర్వకముగనుకనే ఇందు ఘటించిన వునరుక్తి ప్రయోజనకారియనియు విన్నవించుచున్నాను.

నా గురువులు శాస్త్రప్రతిపాదిత విషయముల యథా తథముగ బోధించిరి. వివరణయందలి భావములు స్వీయ

స్వతంత్ర కల్పనా (Imagination) సంపత్తి యుక్తములు. వాటిని ప్రస్ఫుటము జేయుట యందు భంగిభేదము (Difference in the mode of presentation) గన్పించక పోదు. గమనించునో — అట్టిది మీ కంగీకారయోగ్యమగు నెడల నా భావముల నాచూఢము జేసికొని సహజముగనే ధన్యుడనగుదును. కానిచో, మీ విమర్శోత్తరంగ తరంగములచే ఘోరితము జేసికొని ధన్యతనాహృతము జేసికొని తరింతును. సహృదయముతో చదువరులు జేయు సూచనలు నా యభ్యుదయమునకు, పునర్ముద్రణకు, ఇతర రచనల ప్రచురణకు దోహదము జేయగలవని మీ ఆశీర్వాచనముల నభిలషించుచున్నాను.

తె నా లి }
8-2-89 }

నమస్కే
విజయ గోపాలరావు

Namama Veda Mataram

Sri Sri Sri

Jagadguru Pushpagiri Mahasamstanam

PUSHPAGIRI : : Cuddapah Dt.

Office :

Camp : పొన్నూరు

Bellam Mandi Street

Date : 28-9-1976

Cuddapah.

శ్రీ శ్రీ జగద్గురు పుష్పగిరి శంకరాచార్యులవారు :

అస్మదత్యంత ప్రయశిష్యులైన శ్రీ లక్ష్మ-రాజు విజయ
గోపాలరావుగారికి వ్రాయించియిచ్చిన నారాయణ స్మరణ
పత్రిక : అనంతరం —

మీరు వ్రాసివినిపించిన శ్రీదక్షిణామూర్తిస్తోత్రమునకు
ఆంధ్ర వివరణమును మీ ముఖమునుండియే సాలీపులాకముగ
వింటిమి. ఈ స్తోత్రమునందలి మొదటి శ్లోకము “నూన
వ్యాఖ్యాప్రకటిత పరబ్రహ్మతత్త్వం” మంగళాచరణసూపమున
బాగుగ వివరింపబడినది. అందలి “ఆచార్యేంద్రం” “కర
కలిత చిన్మూద్ర” అనుపదములు సాభిప్రాయములు, అందలి
గంభీరార్థములు, విపులముగ వివరింపబడినవి. ఇట్లే స్తోత్రము
నందలి ప్రతిశ్లోకమునందుగల గంభీరార్థ ప్రతిపాదకములగు

రెండుమూడు పదములను ఎన్నికజేసి వివరించుట పాఠక
లోకమునకు మార్గదర్శకమగును.

వీరు వేదాంతాది శాస్త్రములను ప్రత్యేకించి గురు
ముఖమున సాకల్యముగ నభ్యసించకపోయినను, తమ సహజ
ప్రతిభచే, పండితలోకమునకు తాను పండితుడను భావము
కల్పింపజాలినట్లుగ, విషయవివరణ జరిగినది. వారివాగ్ధాటి
అట్టిది. సమయోచిత శాస్త్రీయపరిభాషలును అట్లే దొరలి
వచ్చినవి. జైనాది మతస్వరూప స్వభావములను వివరించి
అద్వైతశాస్త్రముయొక్క ప్రధానలక్ష్యమును తమ ధ్యేయ
ముగ నిరూపించుకొనిరి. కనుకనే అద్వైతసిద్ధాంతము వారికి
అనుభవసిద్ధమైనది.

ఏ వృత్తియందున్నను, ఏ వేషభాషలతో నున్నను,
వీరిలక్ష్య మద్వైతమునందే స్థిరపడినది అని చెప్పవచ్చును.
వీరు తొలివాక్యములయందు తమ స్వరూప స్వభావములను
వివరించుచు, సామాన్య ప్రజానీకమునకు సుబోధకమగునట్లు
వివరణ వ్రాయబూనితినని చెప్పకొనిరి. ఐనను దేహలీడ త్త
దీపన్యాయమున, సర్వలోకోపకారమగునట్లు ఉదాత్తముగనే
వ్రాసిరి. వీరి మాయావాదనిరూపణము, గుణత్రయ స్వరూప
వివరణము ఆసక్తిజనకముగ శ్రద్ధతో పరిశీలింప యోగ్యము
లుగ నున్నవి.

నారాయణ స్మరణమ్ ॥

— శ్రీ విద్యానృసింహ భారతీస్వామినః

అ భిజ్జాల అ భిప్రాయములు

K. L. N. SANSKRIT COLLEGE

Sri S. RAMAKOTI SASTRI

Tenali

Principal

D/ 15-12-74

Member of Academic Council

Andhra University.

శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రము వేదాంతశాస్త్ర ప్రకరణగ్రంథము. ఇది సంస్కృతమున శ్రీ శంకర భగవత్పాదులచే రచింపబడినది. ఉపనిషత్సారము యందు సంగృహీతము, భావ్యప్రపంచన గురునమస్కార సందర్భమున శ్రీ దక్షిణామూర్తిస్తోత్ర పఠనము సంప్రదాయమునకలదు. విశేష, వైరాగ్య, శమదమాది సంపన్నులగు ముముక్షువులకు జ్ఞానోపదేశము చేయనెంచి యవతరించిన పరమేశ్వరుడే శ్రీ దక్షిణామూర్తి. ఇట్టి గురుమూర్తిని స్తుతించి శ్రీ శంకరులు జ్ఞానప్రాప్తికి మార్గదర్శకులైరి.

ఈ స్తోత్రమునకు వివరణమును శ్రీ L. V. గోపాలరావు L.I.M. గారు జిజ్ఞాసు జ్ఞానోపయోగకరముగా ఆంధ్రభాషలో రచించిరి. ఈ గ్రంథమున హృదయజ్ఞముమీద భావములు విశదీకరింపబడినవి. శ్రీ దక్షిణామూర్తి మోనవ్యాఖ్యలోగల విశేషము, పరమేశ్వరమాయాస్పృష్టి, త్రిగుణస్వరూపస్వభావములు, విపర్లవాదము, ఆత్మానువృత్తి, సర్వజ్ఞస్థితి చక్కగా వివరింపబడినవి. అక్కడక్కడ బోధసాకర్యమునకై, వైవ, శార్త సంప్రదాయ విషయముల గ్రహించినను, శాంకర్యద్వైతమే

పరమ సిద్ధాంతముగా ప్రతిపాదించబడినది. శ్రీ గోపాలరావుగారు ఫల శృతియందు, సర్వాత్మభావము, ఈశ్వరత్వము, అష్టమూర్త్యుపాసన ఫలమని వివరించుచు “సిద్ధేత్తత్పునరష్టధా పరిణతమ్మ”నుదానికీ అష్ట సిద్ధుల పరముగగాక మరియొకవిధముగా వ్యాఖ్యనొనర్చి యొకకొత్తవెలుగు నిచ్చిరి. మూఢాచారభేషముల నిరసించుచు, జిజ్ఞాసువుగా సద్గ్రంథపఠన మొనర్చి, మహానుభావుల హృదయభావముల నాకళింపుజేసికొని పరమేశ్వ రానుగ్రహముతో మానవులు కృతార్థులుకావలయునని బోధించిరి.

ఆధునిక విజ్ఞానముతో విలసిల్లుటచే ఈ గ్రంథము యువకవిద్యార్థి లోకముచేకూడ పఠనార్హము. ఆధ్యాత్మవిద్యలో పరిశ్రమమొనర్చి, జిజ్ఞాసువులకు ఉపయోగకరముగ శ్రీ దక్షిణామూర్తి ప్రోత్రమును ఆంధ్ర భాషలో వివరణమొనర్చిన శ్రీ L. V. గోపాలరావుగారికి పరమేశ్వరుడగు శ్రీ దక్షిణామూర్తి గురుదేవుడు, చిరాయురారోగ్యముల ప్రసాదించి ఇంకను ఇట్టి తెలుగు ఆధ్యాత్మగ్రంథముల వెలయింప ననుగ్రహించుగాక.

—(Sd) సూరి రామకోటిశాస్త్రి

తెనాలి 15-12-75

బ్రహ్మశ్రీ హరి సాంబశివశాస్త్రి M. A. గారి సమ్మీక్ష

(భారతీనిరు క్తి గ్రంథక గ్రంథు మారిసోదరులలోనివారు)

—ॐॐॐ—

శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రము అద్వైతతత్త్వ జిజ్ఞాసువులకును సాధక లోకమునకును శ్రీ శంకరభగవత్పాదు లనుగ్రహించిన దివ్యస్తోత్ర కుసుమమాలిక. దీనిని కంఠమున ధరించని సాధకలోకముగాని, దీని వివృతపరిమళముచే పరవశముచెందని రసజ్ఞులుగాని, సామాన్యముగ ఉండరు. అట్లు పరవశించినవారిలో శ్రీ డా॥ గోపాలరావుగారికర్తు. ఏడు వృత్తిచేవైద్యులై — “ప్రథమోదైవ్యోభిషక్” -- అని శ్రుతులయందు క్తిరింపబడెడి మహావైద్యుడగు మహావైద్యుని మరువక, జిజ్ఞాసులై, సామాన్యమయములందా మహావైద్య పరమేశ్వరతత్త్వమును బరిశీలించుచు చేసిన కృషిఫలితమే వీరి యీ యాంధ్ర వివరణము.

శ్రీ దక్షిణామూర్తి దేవుని మౌనవ్యాఖ్యయొక్క వివరణమే యీ దక్షిణామూర్తిస్తోత్రము -- అనుమా వీరి యాంధ్రవివరణము సాగినది. ఇది యెంతయో సమంజసముగనున్నది. యోగశాస్త్ర ప్రసిద్ధములైన, యమ-నియమాద్యంగములను, నిదిధ్యాసమున కంగములుగ శ్రీ శంకరులు వివరించిరి. అందు మౌనమొకటి. మౌనమనగా మాట్లాడకుండుట -- వాఙ్మయమము-అనిలోకమున ప్రసిద్ధము. వాఙ్మయమముయొక్క అంతఃకృతము, పరమప్రయోజనము శ్రీ శంకరులచే అపరోక్షానుభూతియం విష్ణు వివరింపబడినది.

1. యతోవాచోని వర్తంతే అప్రాప్యమనసాసహ ।

యస్మానం యోగిభిర్గమ్యం తద్భజే త్వర్వదాబుధః॥

2. వాచో యస్మాన్నివర్తనే తద్వక్తుం కేనశక్యతే ।

ప్రపంచో యదివక్తవ్యః సోఽపి శబ్దవిపర్జితః ॥

3. ఇతివా తద్భవేస్మానం సతాం సహజసంజ్ఞితమ్ ।

గిరాం మౌనం తు బాలానాం ప్రయుక్తం బ్రహ్మవాదిభిః ॥

(అపరోక్షానుభవ తి శ్లో 107 - 109)

వాఙ్మనసులు సహప్రవృత్తిగలవి. ఇవి ద్రవ్యాది సవికల్పవస్తువులను మాత్రమే బోధించును. అద్యయాఖండానందరూపమగు పరబ్రహ్మనిర్వికల్పము. కాన, వాఙ్మనసులు సైతము దేనిని ప్రకాశింపజేయనేరక మరల చున్నవో అదియే బ్రహ్మము. మరియు ప్రపంచము మాయావిలసితమై సదసదతీతమై, యనిర్వాచ్యమగుటచే వాక్కులు ప్రపంచమునుగూడ ప్రకాశింపజేయనేరక మౌనమువహించును. ఇట్టి ప్రపంచముగూడ శబ్ద వర్జితమే యగుటజేసి యీ వాఙ్మనముగూడ మౌనమగును. అట్టి మౌనమును వర్ణించుట యెట్లు సాధ్యము ? అట్టి మౌనమును మౌనముతోనే వ్యాఖ్యానించుట మహాత్ముల లక్షణము. శ్రీ దక్షిణామూర్తిదేవుని మౌన వ్యాఖ్యయు అట్టిదే. అట్టి మౌనవ్యాఖ్య విరిచిత పరబ్రహ్మతత్త్వ స్వరూప వ్యాఖ్యయే శ్రీ దక్షిణామూర్తిస్తోత్రము.

శ్రీ గోపాలరావుగారు సామాన్య పాఠకులరుగూడ సుబోధకమగు రీతిని వివరణముజేయ యత్నించి చాలవరకు కృతార్థులైరి. అచ్చైత తత్త్వశాస్త్ర మతిగంభీరము. మననముజేయుకొలది చిక్కానువుల హృదయములను పులకితములొనర్చుచు, అగాఢపురోతులకు గొంపోయి పరప శింపజేయుచుండును. వివిధవాదములతోడి పరిచయములేనిది కార్యకారణ భావాదిస్వరూపము సుబోధముగాదు. అందుచే పాఠకుల సౌకర్యార్థము ఆరంభవాదము, పరిణామవాదము, మున్నగువాని నెడ దిబ్బిత్రముగ

సూచించినారు. వీనిని సౌకర్యముగ వివరింపబూనుచో మరల నావివరణ మొక గ్రంథమేయగును.

వీరు వృత్తిచే వైద్యులగుటచే ప్రాచ్యపాశ్చాత్య వైద్యవిజ్ఞాన రహస్యములను, ఆధునిక భౌతికవిజ్ఞాన రహస్యములను, ప్రాచీన భారతీయ సంప్రదాయ విజ్ఞానరహస్యములతో, తులనాత్మక పరిశీలనముచేసి “భౌతికశక్తులకంటె విలక్షణమై తన్నియమక - ఈశ్వరాత్మక చేతన శక్తితత్త్వమొకటి గలదని” తమ యనుభవముద్వారా ఋజువుచేసికొని, నమ్మి, జిజ్ఞాసులై, సంప్రదాయ విజ్ఞానరహస్యముల ప్రోగుజేసికొనిన సాధకులు. వీరి యీ పరిశీలనము, వీరి వివరణమునం దడుగడుగున గాన్పించును.

ఉ॥ సత్త్వాన్యత మిధునభావమే లోకవ్యవహారహేతువు. అంతః కరణములతో తాదాత్మ్యముజెందిన చేతనతత్త్వమే జీవుడు. చేతనతత్త్వము సత్యము; తద్భిన్నముజడము, అసత్యము. ఇట పరస్పర విరుద్ధములైన జడచేతనములకు మిధునభావము - తాదాత్మ్యముగలిగి యొకేవస్తువుగ భాసించుటెట్లు? ఈ శంకకు పరిహారముగా తప్త - ఆయోగోశకాది దృష్టాంతములు శాస్త్రమున నీయబడినవి. వీరు Polarity సూత్రముతో సమన్వయపఱచి పరస్పర విరుద్ధధర్మములుగల రెండువస్తువు లొకే వస్తువుగ భాసించుట యుత్త్యనుభవసిద్ధమేననిరి. అందుచే ఇది సర్వాత్మనా సత్త్వాన్యత మిధునభావతత్త్వమును దర్శింపజేయు దృష్టాంతముకాదు. అయినను భిన్నధర్మములుగల వస్తువులొకేవస్తువుగా భాసించుటయును తత్త్వమును గ్రహించుటకు కొంతవరచిది దోహదకారి. అందుచే అద్వైత శాస్త్రమున వివరింపబడిన అనిర్వచనీయస్థితి “a Simultaneuos Is” and “Is not” రూపముగా గ్రహింపనగును -- అని వివరించిన గ్రహింపనగును.

అట్లే సాంఖ్యభిమతప్రకృతి స్వరూపమును వివరించుచు - సత్కారజస్తమోగుణములు, జల-గుడాది పదార్థములయందలి శైత్యమాధుర్యాదుగుణములవంటివిగావు. They are univalent elemental ultimates (ie) ultimate units of panchabhootas, which in their avyakta or potential state are together known as prakruti or pradhana and in their kinetic State manifest as matter. అని యీ రీతిగా ప్రాచీన సంప్రదాయముల నవగాహము చేసికొనుటకు అధునిక భౌతిక విజ్ఞానము తోడ్పడగలదో వివరించుచు నట నట క్రొత్తనులుపులు త్రిప్పిరి. భౌతికవిజ్ఞాన రహస్య వేత్తలీ విషయములను నెక్కుడు పరిశీలింపగలరు. ఇట్లు క్రొత్తందనము సంతరించుకొనిన పీరి యీ యాంధ్రవివరణము ఆంధ్రులకు లోపెలగు బాటల ప్రసాదించుగాక !

శ్రీగురుః శంకరః సాక్షాత్ మౌనవ్యాఖ్యావికారదః.

గోపాలరాయం తనుతాత్ మౌనవ్యాఖ్యాకృతశ్రమమ్.

శోధన్ గృహ
తెనాలి
5-4-78

(Sd) హరిసాంబశివశాస్త్రి

శ్రీ దక్షిణామూర్తి సద్గురుపరబ్రహ్మణేనమః ।

బ్రాహ్మీ పేట.

మున్నంగి పున్నయ్య పంతులు

గుంటూరు

తత్వవిజ్ఞాన భిక్షు

23-8-76

పరిచయము మరియు శుభాశంసనము

డాక్టర్ లక్ష్మరాజు విజయగోపాలరాయ శర్మగారు రచించిన శ్రీ దక్షిణామూర్తిస్తోత్రపు టాండ్రవ్యాఖ్యానమును సమీక్షించితిని. ఇది విస్తృతము విశదమునై యున్నది.

శ్రీ శంకరభగవత్పాదాచార్య విరచిత వేదాంత ప్రకరణ గ్రంథము లలో ఈ స్తోత్రము సారవత్తమమైనదని ప్రాజ్ఞముహూర్తయల దరమాశయమై యున్నది. వేదాంత క్షీరసాగరమునుండి ఆవిర్భవించిన ఆమృతమునకు ఈస్తోత్రము కలశమువంటిదనియు, శ్రీస్వయంప్రకాశయతీంద్రులు బావించిరి. అత్మతత్త్వము సర్వప్రాణి హృదంతర్గత సాక్షిభూత ప్రత్యక్షరమేశ్వరుడే యనియు, ఈతడే ఆచార్యరూపమున స్వాత్మేశ్వర ప్రత్యభిజ్ఞానమును మనకు ప్రసాదించుననియు, ఈ స్తోత్రవ్యాజమున శ్రీ శంకర జగదాచార్యులు ఈ పరమార్థ ప్రబోధమును జిజ్ఞాసులోకమున కందించిరనియు శ్రీ సురేశ్వరాచార్యులు సంభావించిరి. ఈ స్తోత్ర వ్యాఖ్యాతలలో శ్రీ స్వయంప్రకాశ యతీంద్రులు, శ్రీ సురేశ్వరాచార్యులున్నా ప్రముఖులు.

శ్రీ గోపాలరాయ భిక్షగర్వుల ఆంధ్రవ్యాఖ్య స్తోత్రతత్త్వభావ సరణికి అనుగుణముగనే సాగినది. వీరు పెక్కుపత్సరముల క్రితము నామొద్ద యత్కించిత్ తత్త్వవిచార వ్యాసంగమును గావించుకొనిరి.

తదుపరి ఈ విజ్ఞానమును వీరు సంవర్ధనము చేసికొనినారని, వీరి ప్రస్తుత వ్యాఖ్యాగ్రంథమువలన నేను గ్రహించి ముద మొందితిని.

“భిషజే భవరోగిబామ్” అని శ్రీదక్షిణామూర్తి భవరోగ భిషక్కుగా నెన్నబడిగి గదా ! ప్రస్తుత వ్యాఖ్యాతృభిషక్కు ఈ మహాధన్వంతరి అశ్రయించు యెంతయు సుంజుసమైయున్నది వాతపితృకణిషసృష్టము లగు శారీరవ్యాధులు అవాంతరములేగాని, ప్రాథమిక రోగముమాత్రము శరీరోత్పత్తియే గదా ! అనగా జన్మయే మూలవ్యాధి, లేక మాయాశక్తి సంజనిత భవరోగము. ఏతన్నిర్మూలనమే సర్వులకును ఆవశ్యకము.

“మాయాంతు ప్రకృతిం విద్యాన్మాయినం తు మహేశ్వరమ్”
“మాయాశక్తివిలాస - కల్పితమహావ్యామోహ సంహారిణి” - “మామేవ యే ప్రపద్యంతే మాయామేతాం తరంతి” - అని చెప్పబడిన చొప్పున మాయావియగు పరమేశ్వర ప్రపత్తివలనగాని, మనకు మాయానిష్పత్తి కానేరదు.

పరమేశ్వర ప్రపత్తి, మాయాస్వరూప స్వభావములను బాగుగా విచారించి గ్రహించిననేగాని, మిట్టిలేరదు. మాయ యనగా లేనిదానిని ఉన్నట్లు కనబరచెడి పారమేశ్వరశక్తియని భావము. “మాయాకల్పిత దేశకాలకలనా” - “స్వప్నే జాగ్రతివా మాయాపరిభ్రామితః” అనియు ఈ స్తోత్రమునందు మాయాశక్తి బాగుగనే సూచింపబడినది. “శక్తి శక్తిమతేరభేదః” అనున్యాయమున, ఈ మాయాశక్తి పరమేశ్వర స్వరూపమైనదేగాని, విభిన్నతత్త్వ మెంతమాత్రము కానేరదు, ఈ విచారము నీ వ్యాఖ్యాత బాగుగనే ఉపపాదించిరి. శైవ శాస్త్రేయ ప్రక్రియలందు ఈశ్వరావివాభూతమైనదిగా ప్రతిపాదించబడెడి పరాపరశక్తిని విచారింప అయ్యది వేదాన్నిమతమున పరమేశ్వర స్వరూపాభిన్నమైనదే యన

నిరూపింపబడినది. “నాఽన్యత్కించన విద్యతే విమృశతాం యస్మాత్పరస్మాద్విభోః”- అని చెప్పబడిన భావమిదియే, కాపిలసాంఖ్యులయొక్క స్వతంత్ర ప్రకృతివాదముగూడ చర్చింపబడి నిరసింపబడినది.

వేదాన్నిమతమున మాయావిచారమును మాయా-మిథ్యాత్వవాదమనియు, అధ్యారోపవాదమనియు పరిభాషింతురు. ఇందు అధిష్ఠానాధ్యారోపతత్వ విమర్శప్రముఖమైనది. అధిష్ఠానతత్త్వము ప్రత్యక్షపరమేశ్వరుడనియు, అధ్యారోపతత్త్వము జీవేశ్వర జగదాత్మిక త్రిపుటియనియు ప్రతిపాదించబడును. త్రిపుటియందలి ఈశ్వరుడు అధిదైవికుడు, జీవభిన్నుడు. ఈ త్రిపుటియంతయు మాయాకల్పితమేగాన, మిథ్యాభూతమైనదే; అధిష్ఠానభూత ప్రత్యక్షపరమేశ్వరుడే పరమార్థతత్త్వము. మాయావాదము నంగీకరింపని ద్వైతవాదుల తత్త్వ ప్రక్రియలను నిరసించినగాని, వేదాంతయొక్క అద్వైత బ్రహ్మవాదము స్థిరపడదుగాన. ఈ వ్యాఖ్యాత పరపక్షనిరాసనుగూడా పొందుపరచినారు. “స్వపక్షసాధన పరపక్షోపాలంభాభ్యాం చస్తున్దిర్ఘయః” అని ఈ విషయమే చెప్పబడినది. ఇచట ద్వైతులనగా శ్రీ శంకరీయులు గానట్టి శ్రీరామానుజీయ, మాధ్వ, వల్లభ, నిందార్క, గౌరాంగాది సాంప్రదాయులందరు గ్రాహ్యులు.

పరపక్షోపాలంభమునకే ఈ వ్యాఖ్యాత జగద్విషయమున ఆరంభ వాద పరిణామవాదములను, జీవవిషయమున అణుపరిణామ మధ్యమ పరిణామవాదములను ఈశ్వరవిషయమున జాతీశ్వరవాదము, నియతేశ్వర వాదము ఉభయలింగివాదము తటస్థేశ్వరవాదము ఉభయకారణవాదము విచుర్భుంబిర. జీవవిషయమున ఆశాసవాదము, అపచ్ఛేదవాదము ప్రతిబింబ వాదము అను ప్రక్రియాభేదములు విమతస్థులైన ద్వైతులవి కావు, స్వమతప్రక్రియలే.

ఈ వాదభేదములన్నియును జిజ్ఞాసువులయొక్క మేధాసంపత్తి రుచిభేదముల ననుసరించి యేర్పడెడి అధికారి తారతమ్యమునుబట్టి సర్వజ్ఞులగు మునులచే లోకకల్యాణమునకై వ్యవస్థచేయబడినవేగాని రాగద్వేషప్రయుక్తములు గావు. “సర్విశేషం పరంబ్రహ్మ సాక్షాత్కర్తు మునీశ్వరాయే మన్దాసేఽను కంప్యంతే సవిశేష నిరూపతైః॥” -- అని ఈ నానా వాదోపపత్తి నిర్దేశింపబడినది శుద్ధాద్వైత ప్రస్థానము నందుకొనజాలునయదఘక, శేషించిన మార్గములన్నియును తత్తదధికారులకు ఉపకారములే, “ఆరుహ్యభూమి మధరాం ఇతరాధిరోధుః। శక్నోతి శాస్త్రమపి కారణకార్యభావమ్”-- అని చెప్పబడినట్లు క్రిందిమట్టు నెక్కిగదా క్రమశః పైపైమెట్టి నెక్కవలసియుండుము. అస్తు.

పర్యవసానమేమన-- ఈ వ్యాఖ్యాత తన రచనను నిపుణముగనే నిర్వహించిరి. అంగభాషా పరిచయముగలవారై పాశ్చాత్య తత్వశాస్త్ర సంగతులు గూడ కొంత శ్రవణము చేసియుండుటవలన, అవసరమైన చోట్ల వీరి పరిభాషనుగూడా తులనదృష్ట్యా వ్యాఖ్యాత సూచించినారు. “యస్యదేవే పరాధ క్తిర్యథా దేవే తదా గురౌ। తస్యైతే రథితా హ్యర్థా ప్రకాశ నే మహాత్మనః॥” అనినరీత్యా వీరికి ఈశ్వరభక్తి, గురుభక్తియు తుల్యముగా నమరియున్నందున, తత్త్వవిద్యయందు చక్కని ప్రతిభానము సమకూరినది. 73 సం॥లు వయసున, సమీచీనముమున్న గలవారై వీరు స్వోద్ధారమునకయ్యే ప్రస్తుత స్తోత్రార్థచింతనమును గావించుకొనిరి. ఈ వంటి జిజ్ఞాసు సోదరులకుగూడ, నీ విజ్ఞాన ముపకరించునుగాక యనెడి మైత్రభావముతో దీనిని ముద్రాపణము గావింపనున్నారు.

శ్రీ గురుదక్షిణామూర్తి పరమాత్మ ఏతద్వ్యాఖ్యానరూప కైంకర్యమును వాత్సల్యముతో స్వీకరించి, గ్రంథమునకు సముచితప్రచారము ననుగ్రహించుటతోబాటు, వ్యాఖ్యాతకు సర్వాభీష్టసిద్ధిని ప్రసాదించుగాక ।

శ్రీ గొల్లపూడి గోపాలకృష్ణమూర్తిగారు

ఆస్థానవిద్వాన్, శ్రీ శృంగేరి శారదాపీఠము, శృంగేరి.

శ్రీ మేధా దక్షిణామూర్తి సద్గురు ప్రత్యగీశ్వరాద్వైతాయ నమః॥

బ్రహ్మశ్రీ వేదమూర్తులు భిషగ్వరేణ్యులు లక్ష్మరాజు విజయ గోపాలరావుగారు భగవదనుగ్రహాభిష్టులై శ్రీ ప. ప. సచ్చిదానందేంద్ర సరస్వతియను సర్వతంత్ర స్వతంత్రావతారుల శిష్యులలో చూడామణియగు సర్వవేదాంత తత్త్వమీమాంసా పారంగతులు బ్రహ్మశ్రీ మున్నంగి పున్నయ్య పంతులుగారి నిరంతరానుగ్రహాలబ్ధి దివ్యసాన్నిధ్యములో పునీతులై, పూర్ణాద్వైత శ్రవణముచే భరితులై, ఇతరాంగ మంత్రశాస్త్రాది సంపుటికరణముతో పరమాద్భుతముగా కాశ్మీరశైవ ప్రత్యభిజ్ఞానహాస్య రస పరమశములతో శ్రీ దక్షిణామూర్తి గురుభగవానుని సర్వాత్మత్వమును బహువైదగ్ధ్యముతో నిర్వహించినారు—ఈమృదుమధుర భగవద్వీచారమును సహృదయులు గురుభక్తులు ఆస్వాదించి ఆత్మైశ్వర్యాద్వైతరూపులు సర్వులు స్వాభావికముగానే ఆయిడిన్నారనే పూర్ణప్రత్యభిజ్ఞును ఈ గ్రంథ రాజము అనుగ్రహించగలదని నా ఆనుభవము. ఈ గ్రంథరచనచే వీరు సర్వుల అనుగ్రహపాత్రులగుచున్నారు.

ఇట్లు

(Sd) గొల్లపూడి గోపాలకృష్ణమూర్తిశాస్త్రి

కెనాలి

ఆస్థానవిద్వాన్ - శ్రీ శృంగేరి శారదాపీఠము,

12-12-76

శృంగేరి.

కథాగానకళాప్రపూర్ణ

పాతూరి మధుశాస్త్రిగారు, భట్టిప్రోలు.

శ్రీ లక్కరాజు విజయగోపాలరావుగారు తాము స్వయంగాచేసిన ఆసామాన్య మననఫలితంగా రచించి వెలువరించబోవు శ్రీ దక్షిణామూర్తి ప్రోత దర్శనమును వారేదదివి వినిపించగలిగిని చాలా సంతోషించాను అందు ఆద్వితీయావ్యయ ఆత్మేశ్వరతత్త్వ ప్రతిపాదనము ముగ్ధభాషా భూషితమై, నాకేకాదు, పాఠకులందఱకు మనఃప్రసాదములో గమ్య స్థానాన్ని మాటిమాటికి స్ఫురింపజేస్తూ ఆప్తకాములకు రచిగే మనఃశాంతి కలుగజేస్తుంది. అది వీరిరచనాకౌశలము అనటం దుర్లభేషికాదు. విషయము మానవజాతికి ఆవశ్యకమైనది. ఈ బోధ్య ప్రబంధమును విశ్వరూపముఖ తత్త్వవిదులెందఱో రచించిరికదా, మఱిల నిబంధించట మెందుకు అని యెవరైనా అనుకుంటే “దోషోన పునరుత్పాస్మాద్ భావదార్ఢ్యం హితత్పలమ్” ఇట్టి అధ్యాత్మిక తత్త్వవిషయమున పునఃపునర్నిర్వచనమే దోషముకాదు. భావము దృఢమగుట సంభవించి, పాఠకులకు సత్పలము కలుగుటయేయై, పునరుక్తి శుభదాయకమే యగును.

ఏ కాలమున సమాజము ఏ యే విధమగు రచనచే తృప్తిచెందునో తదనుగుణముగా ఈశ్వరప్రేరణ జరిగి ఆ యా కాలసమాజమున రచన మైన సాహిత్యముకూడా అప్పటి యప్పటి విజ్ఞులద్వారా వెలువడుచుండ ననుట నిర్వివాదము.

శంకరభగవత్పాదు లగతరించునప్పటికి బౌద్ధసిద్ధాంతములు మిక్కిలిగా సమాజమున వ్యాప్తములై యున్నవి. అను మానప్రమాణ మాధారముగా బహువిధములైన విప్రతిపత్తులు తలపెత్తి శాస్త్రములయందును హైందవ సంప్రదాయమునందును, వైముఖ్యమేర్పడి, శ్రద్ధాకల్పితరువు ప్రతివాదకంటకలతావృతమై త్రోవ మూతపడినపుడు శబ్ద (వేద) మే పరమప్రమాణముగా, కంటకములను, సిద్ధాంత ఖనిత్రములచే తెగజిమ్మి మానవసమాజము లక్ష్యమును సుఖకరముగ చేరుకొనగల విశాలమార్గ మేర్పరచుట స్వకీయావతార ఫలముగా సంకల్పించి నాల్గుదెసల పీఠముల నిల్పించి, నిరభ్యంతరమగు ముక్తిమార్గము నిర్మించి ప్రపంచ గురుపీఠముగా భారతమున కనారతఖ్యాతి చేకూర్చిరి. భగవత్పాదులు నిర్మించిన మార్గముండేరుకొని ఆత్మానందభాగ్యము పొందుటకు ఈ శ్రీదక్షిణామూర్తి స్తోత్రము ఒక చక్కని దగ్గరత్రోవవంటిది. దీనియందు అనేక వాదములకు సమాధానములుండి ఈ సాహిత్యము గురుస్తోత్రరూపశాస్త్ర గౌరవము నందినది.

వివాదములు :

ఏ కార్యము ఏ కారణమున సంభవించునో ఆ కార్య మారణమందేయుండును, లయమగును. మృత్యువలన సంభవించిన ఘటము మృత్యునందును, సువర్ణమువలన సంభవించిన అంగుళీయము సువర్ణమునందును లయమగును. ఆ ఘటమునకా మృత్యుకయు, అంగుళీయమునకా సువర్ణము ఉపాధానకారణము. అట్లే జగము అణుసంయోగమువలన సంభవించినది. ఆ కార్యమునకది యుపాధానకారణమైనది. ఆ కార్యము తత్కారణాన్నితమైయున్నది. అంతేగాని ఇచట ఈశ్వరప్రసక్తి యెందుకు ? “అని వైశేషికులు, న్యాయవాదులును త్రిగుణాత్మక ప్రపంచమే జగత్కారణ”మని సాంఖ్యులును తమతమ సిద్ధాంతభేరిలు మ్రోయింపగా

ఆ మారు మోతలను అద్వితీయాత్మప్రతిపాదక శబ్దప్రమాణ సిద్ధాంతముతో
 ఆపించి, శాంతినిగూర్చి మానవాభ్యాసముతోనే శశ్వత్సుఖ ప్రణాళిక
 నందించి, ఆకాలమునుండి ఇప్పటివరకేగాక భవిష్యద్యుగములకును,
 మార్పుజరుగని మార్గమునిర్మించినది శంకరభగవత్పాదులే. ఆ జగద్గురువు
 రచించిన శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రమునకు చిరంజీవి డాక్టర్
 శ్రీ లక్కరాజు విజయగోపాలరావుగారు వ్రాసిన వివరణము క్రొత్త
 వెలుగుతో బాసించుచున్నది. వీరు భట్టిప్రోలులో 10, 11 సంవత్స
 రములు వైద్యాలయాధికృతులై యున్నప్పుడు వీర్యండు ఆధ్యాత్మ
 తత్వశ్రవణ కుతూహలము కలదని మాత్రమే గ్రహించుటయ్యెనుగాని,
 తు. చ లు తప్పకుండ సంప్రదాయానుసారము ఆప్యయాద్వితీయాత్మేశ్వర
 తత్వబోధక ప్రబంధ రచనానుకూలపచన సంస్కారశక్తి నిగూఢముగా
 నున్నట్టివుడి యాంధ్రవాఙ్మాయము విన్నపిదప “ఈశ్వరానుగ్రహదేవ
 పుంసామధైర్యతవాసనా” యను స్మృతికి వీరి యారచన ఉదాహరణమైనదిగా
 తెల్లమైనది. వీరి రచనయందు బహువిధ విప్రతిపత్తులకు సమాధానములు
 విశదముగా నున్నవి. ఇతోధికముగా తత్వానుభవము పొందుటకు వీరికి
 చిరతరాయురారోగ్య సుఖమేదాసంపద ఈశ్వరకృపవలన కలుగునట్లు
 సదాశివశక్తిని ప్రార్థించుచున్నాను. వీరి యీ రచితము పఠించువారుధన్యత
 నందెదరుగాక ;

భట్టిప్రోలు |
 20-8-77 |

(Sd). పాతూరి మధుశాస్త్రి

వ్యాకరణ వేదాంతవిశారద

చిట్టావూరి అనంతపద్మనాభశాస్త్రి

అగ్రహారం - ఏలూరు,

ప. గో. జిల్లా A. P.

శ్రీ గురుగణేశ శారదాభ్యోనమః

శ్రీ గురుదక్షిణామూర్త్యక్షక స్వీయమానసోల్లాసాంధ్ర వివరణాభిప్రాయము

శ్రీ పరమహంస పరివ్రాజకాచార్యులు జగద్గురువులు శ్రీమచ్ఛంకర భగవత్పాదాచార్యులవారు - ఉపనిషత్తులకు బ్రహ్మసూత్రములకు, భగవద్గీతలకు, భాష్యములను రచించిరి. సగుణ స్తోత్రములను, నిర్గుణబ్రహ్మ విచారణప్రకరణగ్రంథములను రచించిరి. వాచిగ్రంథము లన్నింటిలో సగుణ నిర్గుణభయ బ్రహ్మప్రతిపాదికమగు- శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్వరూపమును బోధించు-అష్టకము గొప్పది. ఇది చత్వరీతిక. ఇందులో పరాభక్తి-బ్రహ్మజ్ఞానము-జీవబ్రహ్మైక్యానుభవము - కలుగుటకు-సర్వవేదాంత రహస్యములను బోధించిరి. దీనికి “స్వీయ మానసోల్లాసము” నేను మూర్ఖవివరణమును-రచించిన గ్రంథ కర్తలు-మహారాజశ్రీ లక్ష్మ-రాజు విజయగోపాలరావుగారు. వీరు జ్యోతిషపరీక్షితులు దుష్టములయి నైద్యమందు సిద్ధహస్తములయి 50 సంవత్సరములు భౌతికారోగ్యసంపదను ప్రజలకు

కలిగించినారు. వీరు భవరోగవైద్యులుకూడ యగుటకు అనేక జన్మార్జిత బ్రహ్మవిచారణచే ఈ జన్మలో సహజముగా శుద్ధ బ్రహ్మవిద్యానుభవమునం దత్యంతానురక్తి కలిగినది. పరమహంస పరివ్రాజకాచార్యులు బ్రహ్మనందతీర్థులవారి శిష్యులగు అనంతవరం స్వాములవారి శిష్యులగు బ్ర॥ మున్నంగి పున్నయ్య పంతులుగారివద్ద కొంతకాలం శ్రవణంచేసి సంప్రదాయసిద్ధమగు వేదాంతరహస్యములను - శ్రీవిద్యా సిద్ధాంతరహస్యములను, న్యాయవైశేషికయోగసంప్రదాయములను అనేకస్థలములలో నాంగభాషా వాక్యములతో గూడ కొందఱు పాశ్చాత్యుల భావములను సులభశైలిలో ముముక్షువులకు, వేదాంతానుభవముకలుగునటుల సహజపాండిత్యానుభవముచే కి సంవత్సరములునిరంతరకృషిసలిపి, ఆంధ్రప్రదేశుల నందజేసిరి. అనేకులు పండితప్రకాంశులు విని ఆనందించిరి. ఇది చెద్దవివరణము. దీనిని విని నేనానందించితిని. గాన పండితులు ముముక్షువులయిన యితరులందఱు మనసమునుచేసి వారి కృషిని సాఫల్యమొనర్చి ధన్యులగుదురు యనుగాక యని కోరుచున్నాను.

(Sd.) చిట్టాపూరి అనంతపద్మనాభశాస్త్రి

డాక్టరు గోపాలరావుగారు వైద్యపృత్తిలో గత దశాబ్దముగా నా సహచరులు. Medical Association Meetings లో వారి జ్ఞాన తృప్తి, నిరంతర సందేహనివృత్తికొరకు పాటుపటే మేధస్సు, ఎప్పుడూ ఏదో ఒక కొత్తవిషయం తెలుసుకొనవలెనను కాంక్ష, అదిపరకే తెలుసు కొన్న విజ్ఞానముతో ముడిపెట్టవలెననే సమన్వయబింతన, వైద్యపృత్తిని పృత్తిగాగో జ్ఞానస్రవంతిగా ఆరాధించే వయోవృద్ధుడైన సహచరునిగాను ఎరుగుదును. ప్రైవేటికేగాక పబ్లిక్ వయస్సులో మొక్కవోవని మేధాసటిమకు, కఠిమాయని ఆలోచనాకర్తికి వయోనిమిత్తం లేకుండా నావంటివారితో కూడా ఆప్యాయంగా అరమరికలులేకుండా ప్రవర్తించగలిగిన స్నేహ ప్రపృత్తికి ఆయన అంటే అభిమానం, రించి దనూయకూడా నా హృదయంలో స్థానం ఏర్పరచుకున్నవి —

అందరూ ఉద్యోగవిరమణచేసే పబ్లిక్ వయస్సులో, వైద్యశాస్త్రంగురించి రోజూ 14 గంటలు రృషిజేసి చర్చనివ్రాతలో ఆయన ప్రాసిస్ పెట్టుకొన్న వైద్యగ్రంథ సారాంశలుచూచి విస్తుపోయేవాడిని. ఏ విషయం చర్చకు వచ్చినప్పుడైనా చర్చలోపాల్గొనే ఆయన సర్లజికల్ రిచ్చపోయేవాడిని.

వైద్యం చదవటంకోసం, ధనార్జనకై నట్యమై, ఆ నటనలో కూడా గొప్పపేరు సంపాదించినారని, శ్రీ పురుష పాత్రలలో నవరసాలు ఒప్పించి నాటకరంగంలో ప్రకాశించినారని కొంతకాలంక్రితం ప్రభ వార

పత్రికలలో ప్రముఖనటులగురించిన వ్యాసాలలో ఒక వ్యాసం వీరిని గురించి వ్రాసినదాన్ని చదివాను.

గత రెండుమూడు సంవత్సరాలుగా వారు వేదాంతశాస్త్ర పతనంలో నిమగ్నులై వున్నారనికూడా నాకు తెలుసు. నాటకరంగంలోనూ, తర్వాత వైద్యంలోనూ వారు చేసిన కృషి, పొందిన ఫలితము, తెలిసికున్నానాకు వారు 70వ సంవత్సరములో వేదాంతశాస్త్రాధ్యయనం మొదలుపెట్టడం ఈమూడు సంవత్సరములలోనూ అనేక శాస్త్ర గ్రంథాలను బొప్పాసనపట్టటము ఎరుగుదును. సహస్రమాస మానసకమలం దాదాపు పూర్తిగా వికసించి భాసింపుచున్నస్థితిలో వారు బహుతక్కువకాలంలో ఎక్కువగా మనస్సును శరీరాన్ని కష్టపెట్టి వేదాంత జ్ఞానార్జనలో మునిగిపోయారు.

గతవారంలో నేను వేమనపద్యాలపుస్తకం, ఓహార్ ఖయ్యాం "పానశాల" మాక్సిం గోర్కి జీవితచరిత్ర చదవటం జరిగింది. ఏదేశంలో నైనా, ఏ కాలంలోనైనా ఏ మతంలోనైనా ఏ మేధస్సులోనైనా కలిగే "అత్యజ్ఞాన" ఒకటిగానే కన్పించింది. మానవుడు మృగజీవితంమాని సంస్కారి అయినతరువాత కలిగిన ఈ జ్ఞాన ఆరాటపడే మనసుకు ఊరట కల్గించటం మనకు తెలుసు. మానవునిలో దానవత్వాన్ని, పశుత్వాన్ని తగ్గించి మానవత్వాన్ని పెంచే ప్రయత్నంలో ఒక ముఖ్య భాగం "దేవుడు-మతము-అత్య" -జ్ఞాన ఇత్యాదులు. ఈ ప్రయత్నం ఈ పద్ధతితో కాకుండా, జ్ఞానసముపార్జనా పద్ధతిలో, దైవం, మతం, పేరు అవసరంలేకుండా మనిషిని 'మనిషి'గా మానవుని మహిమానువునిగా చేసే ప్రయత్నం అనాదిగా, బహుశా మొదటి ప్రయత్నంతోదాటే మొదలైనది. ఈ రెండు ప్రయత్నాలుమానా మనిషిని మానవునిగా, ఉత్తమ మానవునిగా తీర్చిదిద్దటానికి ఉపయోగించే సాధనలే. ఏ మార్గమైనా

లక్ష్యమొకదే. రెండుదారులలోనూ ఉత్తములు, అధములు ప్రయాణించారు. ప్రయాణించుతారుకూడ.

గోపాలరావుగారు తమ ఆధునిక పరిజ్ఞానానికి, వేదాంతశాస్త్ర పరిజ్ఞానానికి మధ్యకట్టిన వారధిలాంటి అందమైనహరివిల్లు ఈ పుస్తకమని నేననుకుంటున్నాను. ఆధ్యాత్మికచింతన ఉన్నవారు లేనివారుకూడాయీ “హరివిల్లును”ను పరికించి ఆనందిస్తారని ఆకాంక్షిస్తున్నాను. ఆత్మాధిష్ఠానకభ్రమను నిరూపించుటకు చేసిన ప్రయత్నము: స్వస్వరూపము జ్ఞానాజ్ఞానముల ఏకతత్త్వముగనే నిరూపించుటకు “మిథునభావమును” సూచించుట (Polarity) అందుకు ఉదాహరణలు.

(Sd) K. RavindraBabu.

డా॥ పాటిబండ్ల దక్షిణామూర్తి

M. D., F. I. C. A.,

గీతా నర్సింగ్ హౌం

తె నా లి

డి 1-3-77

డాక్టరు లక్ష్మీరాజు విజయగోపాలరావుగారు శ్రీ దక్షిణామూర్తి ప్రోత్రము నకు రచించిన “స్వీయమానసోల్లాసము” అను వివరణ గ్రంథమును చదువు మహదవకాశము నాకులభించినది. మా పెద్దలు వేదాంత జిజ్ఞాసువులగుటచే, నా బాల్యమునుండియు తత్త్వశాస్త్రపరమైన పారిభాషిక పదములను ఎన్నిటిలో వినుచుండెడివాడను. వేదాంతమునందలి జటిలపదములకుగల అర్థమునాకు బోధపడెడిదికాదు. డాక్టరు గోపాలరావుగారి ఈ గ్రంథము చదివిన తరువాత, నాకు చిరపరిచితములైన అనేకపదములను అర్థము చేసికొనగలిగే మహద్భాగ్యము నాకు గలిగినది.

అద్వైతసిద్ధాంత సూత్రములను, పరిణామ, ఆరంభ, వివర్తన వాదములను డాక్టరుగారు ప్రథమభాగములో వివరించినారు. ద్వితీయ భాగములో దక్షిణామూర్తి ప్రోత్ర శ్లోకములను వేదాంతమునందు ఏ మాత్రము అభినివేశము లేని పాఠకులకు సైతము సులభగ్రాహ్యముగు రీతిలో విపులీకరించిరి. సత్త్వరజస్తమో గుణములను, పదార్థము యొక్క చరమరూపస్థితులుగా అభివర్ణించి, అత్యంతాధునికమైన “న్యూటన్” మహాశయుని చలనశక్తి సిద్ధాంతములతో తులనాత్మకముగా వివరించి, విపులీకరించినపద్ధతి అత్యంత శ్లాఘనీయముగాను, మానసోల్లేజకరముగాను ఉన్నది. ఇది డాక్టరుగారి స్వతంత్రభావ ప్రసరణకు ఒక గొప్ప ప్రతీకయని భావించుచున్నాను.

జీవేశ్వర జగత్తత్త్వముల విచారణయే వేదాంతశాస్త్రమునకు కథావస్తువు. ఈ తత్త్వత్రయవిషయక వాదములను పరిశీలించి వివరించుట

ఈ గ్రంథములోని ప్రత్యేక ఆకర్షణ. ప్రతి శ్లోకమునందును డాక్టరుగారు రెండుపదములను ఎన్నిక చేసి, శ్లోకార్థములను హృదయంగమముగా గ్రహించుటకు, ఈ పదములను మననము చేయవలసిన ఆవశ్యకతను నొక్కి వక్కాణించుట మార్గదర్శకముగ నున్నది.

దక్షిణామూర్తి యనగా నిర్వికల్ప సమాధియందున్న పరమశివుని అవతారమని పురాణములు చెప్పుచున్నవి. అట్లుగాక, సిరాకారము, నిర్గుణము అయిన లోకాతీతశక్తిమంతుడగు పరమాత్మయే శ్రీ దక్షిణామూర్తి అనియు, జడపదార్థమైన బుద్ధిని ఆలముకున్న మాలిన్యములను, సంస్కారములను జీవుడు తుడిచివేసి, అత్మసంయమనము లభింప జేసికొన్నప్పుడు పరమాత్మను సాక్షాత్కరింప జేసికొనవచ్చుననియు ఈ గ్రంథములో సవివరముగా ఉద్ఘాటింపబడినది.

భారతీయ తత్వశాస్త్రమును తేటతెల్లముగా తెలిసికొనదలచు కొన్న ప్రతివ్యక్తికి ఈ గ్రంథము అత్యంతోపయోగకరమైన కరదీపికగా భాసిల్లగలదు.

వృత్తిరీత్యా వైద్యులైనను అధికశ్రమకోర్చి, అనేకగ్రంథములను పఠించి, సమన్వయించుకొని తనదైన ప్రత్యేకశైలిలో, తేటతెనుగులో హేతుబద్ధమైన వ్యాఖ్యానసహితముగా అందించిన డా॥ గోపాలరావుగారికి తెలుగువారు ఋణపడియున్నారు. భారతీయేతరులుకూడా భారతీయ వేదాంతసారమును గ్రహించుటకు అనువుగా ఈ గ్రంథమును ఆంగ్లములో కూడ ప్రకటించుట ఉచితము. "HINDU PHILOSOPHY MADE EASY" అనదగిన ఈ గ్రంథమును రచించిన డాక్టరు గోపాలరావుగారు బహుదా ప్రశంసనీయులు, అభినందనీయులు, ధన్యజీవులు. జిజ్ఞాసువులెల్లరు పఠింపదగిన ఈ ఉత్తమగ్రంథమును తెలుగువారికి అందించిన డాక్టరుగారి బృహత్కృషికి వైద్యవృత్తిలో ఉన్న మేమందరము గర్వించుచున్నాము.

(Sd.) పి. దక్షిణామూర్తి

ఆ మో ద ము

విజయగోపాలరావు కోవిదులు సూక్ష్మ
ఆంధ్రవాణి కలంకృతినై తనవి
దక్షిణామూర్తిస్తోత్ర ముదా తనచన
రచనకున్ దెచ్చె నథమగ్ధములు చాటి

ప్రజలమేని తెగులు పాపె నిన్నాళ్లు నీ
వెజ్జ నేర్చి పేర్చి వెల్లి విరియ
నేడు చిత్తరంగ నిర్మూలనక్రియా
నిరతుఁ డగుట పూర్వభరతుఁడగుట

షష్ఠి నిండుదనుక సాంసారికవిచార
వరత నుంట పిదప బ్రహ్మతత్త్వ
దీక్ష నుంట భారతీయునిచంద; మీ
విజయుఁ డిది కనెన్ వివేకి యగుట.

ఓం

అ శీ స్సు

దర్శనాచార్య, కళాప్రపూర్ణ

డాక్టరు కొండూరు వీరరాఘవాచార్యులు

నీ॥ అద్వైత తత్త్వంబు నామూల చూడంబు
 బోధించు దక్షిణామూర్తి గురుని
 స్తోత్రరాజమున కస్తోకమనీష వ్యా
 ఖ్యాన విస్తృతులు బ్రహ్మజ్ఞు లెన్న
 వ్రాయుటయే కాక వైఖానికవిశేష
 ముఖ్యో సమన్వయమ్మును నొనర్చి
 అద్యతనాంధ్ర ప్రజామోద భాజనం
 బగురీతి వెలయించినట్టి లక్క

తే॥ గీ॥ రాజ వంశాంబునిధి సోము రమ్యగుణుని
 విజయగోపాలరాయని విశ్వనాథు
 డొక నుత్తమకృతులు రచించునట్టి
 ఉన్నతుని జేసి అనుదిన మోము గాత !

కొండూరు వీరరాఘవాచార్యులు, తెనాలి.

తెనాలి

పింగళ

29.3.1977

శ్రీరామనవమి

'Sweeya Maanasollasam'

by

Dr. L. V. Gopala Rao

— ||| —

"The Eastern genius is brought to the fore-front in the back-ground of the Western theories and this, a unique feature, places this commentary on the top of all such commentaries in Telugu."

R. K. PAGADALA, M. A.,

Department of English

Hindu College, Guntur.

శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్ర విశిష్టత

ఆత్మప్రదక్షిణము లేక్షణము మొదలిడె
నొ క్షణమేని విశ్రాంతిఎరుగదీ యివని
రాత్రిందినము లెట్టులారంభమాయనో
అంతమే కనబడదు ఎంతకాలముకేని
ఆకసంబును గనగ ఆశ్చర్యమొదవును
తుది ఏమొ మొదలేమొతోచ దెక్కడగాని
గ్రహతారకాదులే క్రమమున నిల్చెనో
అంతుబట్టదు మనశ్చింత మిగులునెగాని
పంచభూతముల శాసింపజూలినదేదో
బోధపడ దిసుమంత బుద్ధికెపుడేని
“నేనంచ నాదంచ నుడువుచుండుటెగాని
నన్నునేనెరుగని నాకేమితెలియు”

స్వతంత్ర ఉదాత్తభావ సంపన్నుడు శ్రీ మల్లాది శివరామ్ గారి పై
గేయము నన్నింటియో ఆకర్షించినది. అంతులేని ఆత్మప్రదక్షిణముల
జేయుచున్న జగత్తు నెరుగడట. దివారాత్రముల గల్పించు కాలమును,
మొదలు తుదితెలియబడని దేశమును (Space and time continuum)
ఎఱుగడట : గ్రహములు తారకలు అంతర్గతముగనున్న విశ్వమును, తన
మనుగడ కావశ్యకములైయున్న పంచభూతముల శక్తులను నియమించు
ఈశ్వరుని, తుదకు వ్యామోహముచే “నేను, నాది, నన్ను” అని భ్రమల
జెందుచుండు తనను (జీవుడు) గాని ఎఱుగడట. తానెవరో తనదేదో,
తెలియనప్పుడు— జీవేశ్వర జగత్తత్త్వముల నిజస్వరూపమునెట్లు తెలిసి
కొనగలనను అవేదనను ప్రస్ఫుటము చేయుచున్నదీ గేయము. ఇందుకు
సమాధానమే శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రము.

ప్రకృతము విచారణీయాశము : ఈ స్తోత్రమునందు విశిష్టత ఏమి ? తోకమున స్తోత్రము అనేకములుగలవు, సర్వజ్ఞుడగు శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు వ్రాసినవియే, అష్టీన్యసింహ స్తోత్రమువంటివి, అనేకములు గలవు. పరిశీలించగా ఆవి రెండుతెగలుగు తెలియబడుచున్నవి. మొదటి శ్రేణివి సాకారసాలంకృత సుందరమూర్తుల ప్రశంసలు. రెండవ శ్రేణివి భావరూప దివ్యతత్త్వ ప్రతిపాదకములు. వీనిని విమర్శించి, భంగి భేదములను ప్రయోజనములను గ్రహించినగాని విశిష్టతను నిర్ధరింపజాలము. పరికింతము :-

1. సాకార సాలంకృతమూర్తి స్తవములు : స్థూలముగ జెప్పుకొనిన నివి సద్వారకబోధలు. అనగా అజ్ఞాత తత్త్వమునందు మంద, మధ్యమాధి కారులకు, ముందు శ్రద్ధగలిగించుట కుద్దిష్టములు. ధర్మార్థకామములను త్రైవర్గిక మార్గప్రతిపాదకములు. ఇందు శిల్పకళా కౌశలముతో నిర్మింపబడిన ఒకమూర్తియో, చిత్రలేఖనముతో రూపురేఖలు దిద్దబడిన వర్ణ చిత్రమో విషయము (Subject - matter). ఈ రూపురేఖల ననుసరించి బహుభా విశేషణముల దెలుపు అష్టోత్తరములో, సహస్రములో, నామములు, లేక పద్యరూపములు, యీ స్తోత్రములు. ఇవి లలితకళాదృష్టితో సాధారణ జనులకు మనోరంజకముగ నుండునట్లు కల్పితములై విలసిల్లును. ఒక మంజులమూర్తి దర్శన నేత్రపర్వమే ప్రథమప్రయోజనము. తరువాత అజ్ఞాన శక్తిమంతుని హృదయమున స్థాపించుకొని, స్మరించుకొనుచు, ఆ ప్రభావముచే, తన నిర్విజ్ఞీవితమును సరిదిద్దుకొనుటయే లక్ష్యము. ఇట్టి సాలంకృతమూర్తుల దర్శనముచే, వారిసేవచే, వారిసన్నిధి యందుండు కాలపర్యంతమైనను, మనసున కాహార్యము (ఒక్కచో చేరదీయుట) ఆలరింపు (సంతసము), సాటి భక్తులయందు సోదరభావము సిద్ధింపగలవు. కనుకనే మాన్యములై నవి. ఇట్టిమూర్తుల దర్శనము

సంగీతమువంటిది. “శిశుర్వేత్తి పశుర్వేత్తి వేత్తి గానరసం ఘణిః” అని నట్లు, బాలురకు, విద్యాహీనులకు, విద్యావంతులకు సర్వులకు. సర్వచేత నములకు సద్యస్సంతస జనకము. ఇందు అంగాంగ సౌష్ఠ్యప్రశంస, అలంకారి విశేషముల ప్రశంస, ఆ మూర్తులందు భావింపబడు ఆజ్ఞాత తత్త్వము యొక్క శక్తుల ప్రశంస ప్రధానములు. ఉవాహరణమునకు ఈ క్రింది పద్యమునగల భావముల పరిశీలించి గ్రహించుదము.

కస్తూరీ తిలకం లలాటఫలకే పక్షస్థరే కౌస్తుభం,

నాసాగ్రే నవమౌక్తికం కరతలే వేణుం కరే కంకణం ।

సర్వాంగే హరిచందనంచ కలయన్ కంఠేచ ముక్తాచి

గోపవ్రీ పరివేష్టితో విజయతే గోపాల చూడామణీ॥

అహా ! ఆ మూర్తి నే! తపర్యముగ ప్రత్యక్షమే. ముక్కునలంకరించిన ఆ ముత్యమునకెంతగణుతి లభించినది ! కరతలేవేణుం : ఆ వేణుగానము వినిపించుచున్నట్లే యుండును. గోపబాలుర నల్లరించుచున్నట్లు లేక రాధాదేవిని పరపశింపజేయుచున్నట్లు లేదా విజ్ఞులగువారికి గీతగానము (భగవద్గీత) జేయుచున్నట్లు స్ఫురించును. ఆతనమేని హరిచందన గంధము మననాసాపుటముల సుద్ధిపింపజేసినట్లే అనిపించును. కరే కంకణం : కంకణమున్న ఆయన కరము మనకు ఆభయమొసగుచున్నట్లే గన్పించును. గోపవ్రీల వింజామరా వీచికలు ఆయనకేగాదు — మనకును మలయమారుత స్ఫుర్భసుఖప్రాప్తినిచ్చి మానసోల్లాసకరములుగ స్ఫురించును. అహా ! సర్వేంద్రియ సంతర్పణమే ఆ దృశ్యము. జగన్మిథ్యయన విశ్వసింపజాలముగాని ఈ ప్రత్యక్షానుభూతి నెట్లు కాదనజెల్లును ? కనుకనే సంగీతమువలె సద్యస్సంతస జనకము; మన భయముల కభయము; అల్లంతదూరమున ఫలప్రాప్తియు గోచరించుచుండును. హే ! కృష్ణా! ముకుందా! మురారీ! అని పాడుచు, పరపశించుచు, ఉద్రేకమతి

శయించిన నాట్టముకూడ జేయుదుము. సూక్ష్మమగు మనస్సు సంతోషముచే స్పందించును. స్థూలమగు దేహము ఆ ప్రభావముచే పులకరించును. These are the effects of physical gyrations and Rajasic mental vibrations in different frequencies. సున్నితమగు మనస్సు కొంతవరకు అజ్ఞాత తత్త్వానుభూతిని ఆకర్షకముగ అనుభవించును గాని జ్ఞానసముదృఢముచేత గాదు. మఱికొందరు తమోగుణ ప్రధానులకు ముద్రదేవతారాధకులకు మేళతాళముల శబ్దముల నతిశయింపజేసిన శివమెత్తునేగాని శివుని స్మరణయైన గలుగదు, ఈ స్థితులను అంగమున Emotionalism అందురు. Quite consistently with the predominating factor Rajas or Tamas this gives different of degrees of acquired pleasure to the individuals. This depends to some extent on the cadre of the deities too, as Rama and Krishna or Poleramma to Nancharamma. Yet, in Moorti pooja the roots of both or in wishful thinking. (స్వీయ సుఖాఽకాంక్ష.) ఒక పరీక్షయందో, వ్యాపారమునందో, వ్యవహారమునందో జయము నపేక్షించుటయో లేక స్వీయ యోగక్షేమముల పురస్కరించుకొని స్వామినిస్తుతించి, ఆరాధించి, వాంఛల నివేదించి, పత్రమో, పుష్పమో, ఫలమో సమర్పించి, ఆ సమర్పణమునకు బదులు ఒక ప్రతిఫలము నపేక్షించుటయే ఇందలి శీలకము. కనుక దీనికి స్వార్థమే పాదు, కర్తృత్వమే చెట్టు, భోక్తృత్వమే ఫలము. మానసికవికాసము, సత్వగుణ ప్రవర్ధనము, తత్త్వదర్శనాపేక్ష మృగ్యములు.

II ఇక రెండవసరణి స్తోత్రములు : ఇవి దివ్యతత్త్వ ప్రతిపాదకములు. కార్యకారణ విషయక చారుచర్చాపూర్వకములు. సిద్ధాంత నిర్ధారితములు నిశ్చేయ సమార్గదర్శకములు. ఉదాహరణమునకు యీ పద్యమును పరిశీలించుదము.

శ్రీమద్భాను సహస్రమండల విభాసీ, సచ్చిదానందమూర్తి
 మాయా పరికిల్పితాఖిల జగచ్ఛ్రేణీ దయాంధోనిధీ !
 స్వామీ ! నీ మహిమంబులా నిగమముల్ వర్ణింపలేవన్నచో
 నే మూఢాత్ముడ నేమిరుంగుదును తండ్రీ ! భర్తచింతామణి !

ఇందలి కథావస్తువు (material) భావరూపమేగాని - నేత్ర
 పర్వముగాదు. కన్నులు చీకట్లుగమ్మి, చూడశక్యముగాని వేయిసూర్యుల
 ప్రకాశము, రూపరహితములగు మాయ. సత్తు, చిత్తు, ఆనందము
 సర్వమూ ఊహాగానమే, భావరూపమే. These are conceptual
 and abstract entities only. ఇందు సుగంధములేదు. శృంగారము
 లేదు. సుఖస్పర్శలేదు, సుందరవదనములేదు, ఇది సర్వేంద్రియ మోనతుల్య
 ముగ నున్నది. రసోత్పత్తిలేదు. ఉత్తేజింపనూ జాలదు. ఓహో ! ఇది సీరస
 మేనా ? నిర్వేదమేనా ? అనిపించును. శాస్త్రములు ఈ అజ్ఞాతతత్త్వము
 సాత్వికానంద రసభరితమనుచున్నవే ! ప్రజ్ఞానమనమనుచున్నవే !
 సమన్వయమెట్లు ? ఇందుచేతనే ఈ తత్త్వప్రతిపాదక స్తోత్రములు
 సాహిత్యమానంటివి. సాహిత్యము తొలిచూపుచేతనే సద్యస్సంతస జనకము
 గాదు. అది ఆలోచనామృతము. ఈ అమృతము, కొంత శాస్త్రమథనము,
 ఎంతో విషయమననముచే, లోచూపుగలిగిననే ప్రాప్తించును. ప్రాప్తించెనా
 అది అవిచ్ఛిన్నసంపత్తియే యగును. దీనిని ఆంగ్లమున Intellectualism
 అందురు. ఇందు ఉత్తేజములు, ఉద్వేగములు ప్రధానములుగావు. రజస్తమస్సులుగావు
 దోహదముజేయునవి. ఇందు సత్వగుణ సంవర్ధనమే
 శరణ్యము. కనుక రంగురంగుల హరివిల్లుగాదు (Rain-bow) ప్రాప్త్యము
 సర్వవర్ణముల విలీనము చేసికొనిన పర్యవసించునది తెలుపు. అస్వాదింప
 రసపూరిత మధుర ఫలములుగావు లభించునవి; సర్వరస విలీనపూర్వక
 మగు సాత్వికానందరసమే లభ్యము. ఇదియు, సత్వగుణ సమృద్ధమందురా !

ఆ సత్వమునుకూడ జయించినయడల స్వప్రకాశమే, ప్రజ్ఞానమే అనుభూతి
యగునది. (Essential Bliss and Beatitude.)

ఇంతవరకు రెండు సరణులయందు డైప్బడిన స్తోత్రముల
పరిశీలించితిమి. పై విచారణచే రెండు విధములగు మనస్తత్వములు
గమనీయము.

ఇందుకు ముందుగా నొక ఉపమానము సహకారియగును. ఇద్దరు
భక్తులొక శివాలయమునందు స్వామిని దర్శించిరి. మొదటివానికి కేవల
భక్తిదప్ప, విద్యగాని, శాస్త్రపరిచయముగాని లేదు. అతడా లింగాకార
మును, నాగాభరణమునుజూచి పులకితుడై భక్తిభావ ముహ్సోంగ హే!
నీలకంఠా! చంద్రశేఖరా! నాగభూషణా! యని కీర్తించుచు, నారికేళ
బిల్వ పత్రాదులనర్పించి, “మహాదేవ్” అనుచు ప్రణమిల్లెను. అతని
దృష్టిలో మహాదేవ్ నందలి ‘మహా’ యను పదమునకు వ్యాప్తిరూపమున
హిమాలయమంత, శక్తియందు మహారాజుకున్నంత యను భావము
గలుగును. అతడు ఇచ్చునది ఒక నారికేళము. కోరునది ఒక ప్రతిఫలము,
తన కుటుంబ యోగక్షేమములు, తన ధనదాన్యాదికముల విషయపమై
యుండును. తనుక రాగమతిశయించి (attachment gets intensi-
fied) స్వార్థమే లక్ష్యమగును.

ఇక రెండవ భక్తుడు విద్యావంతుడు, భౌతికశాస్త్ర పరిచయము
గలవాడును. కాంతి ఒక సెకండ్ కాలమున 1, 86, 364 మైళ్ళు పయనిం
గలదని చదివియుండెను. ఈ సంఖ్య $3 \times 10^{10} \times 30 \times 24 \times 365$ మైళ్ళు ఒక
కాంతిసంవత్సరమని తెలిసికొన్నవాడు. ఒక 200” దూరదర్శని సహాయ
ముతో 500 కాంతిసంవత్సరముల దూరమునగల ఒక నక్షత్రమున
శాస్త్రజ్ఞులు కనుగొనిరని పత్రికలలో చదివి అహా! ఈ విశ్వమున నెంత

పెద్దదని అచ్చెరువందెను. తరువాత ఇంతటి గొప్పదగు యీ విశ్వము “పాదోస్య విశ్వాభూతాని త్రిపాదస్యామృతందివి” అని చెప్పుచున్నదే శాస్త్రము! మఱి ఆ అమృతస్వరూపుని వ్యాప్తికి పరిధులుగలవా? బుద్ధి కందని ఎంత బృహత్పదార్థమో అని తలపోయమొదలిడెను. అజ్ఞాత తత్త్వవిచారణయం దాతనిబుద్ధి లగ్నమయ్యెను. ‘మహా’ అనుపదమునకు వ్యాప్తి అపరిమితమేనని విశ్వసించెను. విశ్వము, అందలి సర్వము, ఆ ‘మహా’ యందంతర్గతములని ఇది ఒకే వస్తుదైక కుటుంబమేనని గ్రహించెను. సర్వాత్మత్వభావ మాతని హృదయమున హత్తుకొనెను. భౌతిక శాస్త్రజ్ఞానముకూడ, పారమార్థిక విషయగ్రహణమునకు గొప్ప సహకారిగ ఆవశ్యకమని, రెండిటిగల సమరసభావమును గ్రహించుటచే తత్త్వము విశ్వసనీయమగునని తెలిసికొనెను. ఇప్పుడాతనికి ప్రతిఫలాపేక్ష యుండదు. స్వార్థముండదు. సమష్టి శ్రేయస్సునే వాంఛించి ధ్యానించును. ఆతడు కోరునది ఒకేఫలము — సర్వలకు జ్ఞానఫలము.

- ఇక యీ స్తోత్ర విశిష్టతను నిర్ధారితము -

మొదటికోటకు చేరిన స్తోత్రములు ఒక అజ్ఞాతతత్త్వముయందు శ్రద్ధాజనక మాత్ర ప్రయోజనకరములు, ఐహిక జీవితగమనమును నియమ బద్ధముజేయ దోహదములు. స్వీయలాభ పాంఛాపూరకములు. ప్రకృతి యందలి భిన్నతత్త్వ దర్శకములు.

రెండవకోటకు చేరినది (శ్రీ) దక్షిణామూర్తి సద్గురుస్తోత్రము. ఇందు పరబ్రహ్మవిధామినియగు మాయయొక్క స్వరూపస్వభావములు, శక్తులు, తత్కార్యములువివరించి తెలుపు అద్వైతసిద్ధాంత మూలసూత్రములు పొందుపరచబడినవి. కనుక నిది స్తోత్ర రూపముగనున్నను,

ప్రబోధచే జ్ఞానసముదృవముజేయు శాస్త్రమే - ఉపనిషత్సారమే. అనగా “ఒకచో ప్రత్యేకాత్మ పనబడునీవే, సర్వాత్మనా, పరమాత్మవు” అని చేయు ప్రబోధము.

కర్తవ్యము : దివ్య తత్త్వజ్ఞానముచే నీ మనసును వికసింప జేయుము. ఒక Prism యొక్క కోణముపై తెల్లని కాంతికిరణములు సంసర్గము జెందినయపుడు సప్తవర్ణములుగ భాసించును. ఆ Prism యొక్క సంసర్గము లేనియపుడు సప్తవర్ణములు ఒకే తెల్లని కిరణముగ స్వస్వరూపమున నుండును. అట్లే పరబ్రహ్మయందే మిథునభావమున యున్న మాయ బ్రహ్మకున్ముఖమైనపుడే ప్రకృతినుండి రూపొంది దృశ్య మానవగు 26 గాని 36 గానీ తత్త్వములు భాసించుట. మాయ ఉన్ముఖము గానపుడి సర్వతత్త్వములు (evolutes) విలీనములై అనగా ప్రకాశము నందే విమర్శయు అంతర్గతమై “ఏకమేవాద్వితీయం” అను అనుభూతి నిచ్చునను బోధయే యీ స్తోత్ర విశిష్టత.

ఓన్నమః ప్రణవార్థాయ శుద్ధ జ్ఞానేకమూర్తయే |
నిర్మలాయ ప్రసన్నాయ దక్షిణామూర్తయే నమః ||

ప్రథమ భాగము

గ్రంథస్థ విషయ పరిచయము

శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రము మంగళాచరణ పూర్వకముగ “మాన హ్యాఖ్యాపకచిత్ర పరబ్రహ్మతత్త్వ” అనుస్తోత్రముతో గురుస్తుతిపూర్వకముగ ప్రారంభము చేయబడినది. చివరిదియగు ‘సర్వాత్మత్వ మితస్సుటికృతమిదం’ అనునది ఫలశ్రుతి. సర్వాత్మత్వమును స్ఫుటికరించుటే ఈ స్తోత్రలక్ష్యము. మొదటిదియగు “విశ్వం దర్పణ దృశ్యమాన నగరీతుల్యం నిజాంతర్గతం” జగద్విషయకము. అందుకు కారణమగు మాయా విషయకము ఈస్తోత్రము నందలి విషయము. జీవబ్రహ్మైక్య పూర్వకముగ అద్వైత సిద్ధాంతము - మాయాశక్తి విలసనముచే గలుగు జగత్తుయొక్క స్ఫూర్తి. మొదటి శ్లోకమునగల నిజాంతర్గతమను పదమే పరమ పదమున కేకైకసోపానము. ఈ పదముచే అద్వైత వేదాంతము నందలి కొన్ని మూలసూత్రములుః విశ్వమంతయు పరమాత్మయందే అంతర్గతమై ఖాసించు చున్నదని, జగత్తు పరమాత్మ విపర్యయ అజ్ఞాన పరిణామమనియు, కార్యకారణములు ఆనన్యములేననియు, పరమాత్మ సర్వమున కదిష్ఠానము, యీ సర్వము అందుపై ఆధారోపితమనియు తెలియుచున్నవి.

2 నుండి 9 వరకుగల శ్లోకములు జీవులపై మాయాశక్తి యొక్క ప్రభావమును, జీవేశ్వర జగత్తులయందు గలుగు బ్రాంతి స్వరూపమును, ఉపమానములతో వివరించును. సగుణ నిర్గుణములనబడు ద్వివిధ ఐశ్వర్య సంపన్నుడవు, ప్రత్యగాత్మివగు నీవేయని ప్రస్తుటము జేయబడినది సర్వాత్మత్వమగు నిర్గుణమే నామరూపములుగా సగుణవిభూతితో స్ఫూర్తి నిచ్చుచున్నది అని గ్రహాంశము.

ఈ స్తోత్రభావముల మననము జేయుటకు ముందు దక్షిణామూర్తి యననెట్టివాడు? ఆయన ఆపేర నెందుచే వ్యవహరింపబడుచుండెను? అని తెలియుట సముచితము. 1. సాధారణముగ ప్రచారమున నున్న దేమన : దక్ష ఋజ్ఞానంతరము పరాప్రకృతి రూపిణియగు పార్వతి తన భౌతిక శరీరమును విడచిన తరువాత శక్తిరూపిణియగు నామె శివుని యందు లయమై నిష్క్రియముగనుండ, నిర్వికల్ప సమాధియందు దక్షిణ దిక్కున కభిముఖుడై కూర్చుని యున్నవాడు దక్షిణామూర్తియని. శక్తి శక్తిమంతునితో చేరి అద్వయస్థితి నొందినదని గ్రహింపగలము. కనుక నాతడు ఈశ్వరుడు. ఈశ్వరుని స్వరూపశక్తియే పరాశక్తి. 2. దక్షిణ యన బుద్ధియను అర్థము గలదు. ఇంద్రియములచే గాదు, బుద్ధిచే తెలియబడువాడు గనుక దక్షిణామూర్తి యందురు. సరి. కానీ, యీ బుద్ధి జడపదార్థముగదా? జడమగు సాధనము ద్వారా, జడములకు స్ఫూర్తిని గలిగించు చైతన్యరూపుని దెలియుటెట్లు? అను శంక గలుగుచున్నది. లోకవ్యవహారమున శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధముల గ్రహించి యనుభవించునంతవరకే డీని పరిమితి. చైతన్యమును దెలియ వలెనన్నచో యీ బుద్ధికిగల అవరణ విక్షేపములను మాలిన్యములను, వాసనలను, సంస్కారములను తుడిచివైచి, దానిని శుద్ధ సత్వప్రధానముగ నొనరించి, ధారణ, ధ్యాన, సమాధుల సంపుటియగు సంయమనమును

జేసినప్పుడాబుద్ధికి అనుభవపూర్వకమగు పరమపదార్థ జ్ఞానము (అపరోక్షానుభూతి) సిద్ధించును. అస్థితియందు యీ బుద్ధి ప్రమాతయుగాదు (తెలుసుకొనువాడు), ప్రమేయమునుగాదు (తెలుసుకొనబడవలసినది), ప్రమాణమునుగాదు (తెలియ సుపకరించు సాధనము. అది త్రిపుటియే లేని పరమాత్మ స్థితి. చైతన్యమునందు చైతన్యమే స్వాత్మారామస్థితిని సాక్షాత్కరించుకున్న నిర్గుణతత్త్వమే దక్షిణామూర్తి. The formless Divine Principle which could only be intuited and experienced is Dakshinamurti.

1. ఈ స్థితియం డాతడు "అసౌపరమార్థతోఽలమూర్తిశ్చ ఆకారవిశేష రహితః" అనగా పరమార్థ దృష్ట్యా ఈతడా నామరూపములు లేని అమూర్త అనిర్వచనీయ పరమాత్మయే. ఇట్టి నిర్గుణ తత్త్వమును దెలియుట యనిన అపరోక్షానుభూతిని పొందుటయే యగును. బోధనా సౌలభ్యము కొరకు సంయమన సామర్థ్యముగల బుద్ధిచే అపరోక్షముగ ననుభూతు డగువాడు దక్షిణామూర్తియని స్థూలముగ జెప్పుకొందము.
2. "క్రియాదక్షిణః" అనునట్లు అనాద్యచింత్య మాయాశక్తిచే సృష్టిస్థితి లయముల జేయుటయందు నైపుణ్యము గలవాడు.
3. సర్వజ్ఞుడై, సర్వజీవులకు కర్మ ఫలప్రదాతయై, ఉపాసకాభీష్ట ఫలప్రద డగుటలో దక్షుడు గనుక దక్షిణామూర్తియగును. గురుతత్త్వము దైవ తత్త్వమున కన్న భిన్నముగాదు. గనుక నిది గురుస్తుతిగా చెప్పబడెను.

పుణ్యభూమి యని విశ్వసించబడుచున్న మన భారత దేశమందు బహువిధ సంస్కృతులు సమ్మిళితములై భిన్న భిన్న తత్త్వశాస్త్రము లుద్బుద్ధమై తదనుగుణములగు మతములు ప్రచారమునకు వచ్చెను. ఒక్క అద్యయమతముననే శైవాద్వైతము, శాక్తాద్వైతము, విశిష్టాద్వైతము,

శక్తి రాద్వైతము అని ప్రధానముగా భిన్న ప్రక్రియలు గన్పించుచున్నవి. అభిప్రాయ భేదములకు అచారభేదములే కారణములై కట్టోంముల రేకెత్తించినవి. బాహ్యవేషములగు జుట్టు, కట్టు, దొట్టు, చక్రాంకితాదులు ధృద్వాఙ్మాలలకే ప్రాధాన్యత లభించినది. ఈ వేషముల తీరుతెన్నుల చేతనే యొకని పారమార్థిక పరిధిని నిర్ణయించుట సాంప్రదాయమైనది. ఏ చిత్రశుద్ధి, ఏ చిత్రశాంతి శాస్త్రమున ఉద్దిష్టములో అట్టివానికి స్థానము లభించుటలేదు. ఉద్వేగములు, ఉద్రేకములు, సంఘర్షణలకు మతములే కారణముగ పరిణమించినవి. అపర దక్షిణామూర్తియగు ఆదిశంకరులు భక్తి, కర్మ, ఉపాసనలకు మిన్నయగు ప్రాధాన్యమును, జ్ఞానమునకు గల్పించి సౌర, శాక్త, గాణాపత్య, కైవ, వైష్ణవ, కాపాలికలను షణ్మతములకు సామరస్యము గల్పించి చూపెను. తత్త్వశాస్త్రమునకు జ్ఞానయోగపరమగు వ్యాఖ్యలను వ్రాసెను. అప్పటికి దేశము బౌద్ధమత సిద్ధాంతములతో ప్రభావితమైయుండ, అందలి క్షణిక విజ్ఞాన, శూన్యవాదముల విమర్శించి అందలి సూత్రముల కొన్నిటికి, వైదికమత సూత్రములతో గల సామరస్యమును జూపుటకు మాయావాదమును విస్తృతపఱచి సమన్వయమును సాధించెను. జ్ఞానమార్గముచే ప్రబోధము గలిగించుటకు ఆయన వ్రాసిన మొదలగు ఉద్గ్రంథములలోని సూత్రములనే పది శ్లోకములలో పొందుపరచి దక్షిణామూర్తి ప్రోత్రము ననుగ్రహించెను. ఇదియొక గొప్ప చిన్న పుస్తకము. ఇందు మొదటి శ్లోకమున చిన్నయద్వైతములో గొప్ప నగరము అంతర్గతముగ గన్పించిన యట్లని యిచ్చిన యుపమానము వలె అపారమగు తత్త్వశాస్త్ర మూలసూత్రములను (fundamentals) పది శ్లోకముల పాకెట్ పుస్తకమున నిమగ్ని యిచ్చి, సీపు జ్ఞాననేత్రము గల ముక్కుంటివి. పశుపతివి, కాని పశువువుగావు, నీవే సర్వాత్మకుడవని "సర్వాత్మత్వ మహావిభూతి సహితం స్వాదీశ్వరత్వం స్వతః" అని

పరిశ్రమియందు ప్రబోధించెను. తనుక నీ స్తోత్రము జ్ఞానయోగ పరమైనది.

తన సంస్కార ప్రభావముచే విచారణా స్వభావము గలిగిన (inquisitive nature) ఏ మానవునకైననూ పారమార్థిక చింతన గలుగుటకు ప్రథమ కారణము ఇంద్రియ ప్రజ్ఞకు తెలియు నీవస్తుసంపదయే (abundance of the phenomena). ఇది యంతయు చరాచర రూప మన గన్పించు చున్నది. ఊహించుచున్నది. యీ మహాద్భుత ప్రకృతి దృశ్యములు, చావుపుట్టుకలు. శక్తిరూప ప్రదర్శకములు, వివిధ సౌందర్య విశేషములు, భయానక దృశ్యములు, ఆశ్చర్యకరమగు శక్తి విలసన విలాసములు (illusory manifestations caused by cosmic energy) వివిధ భావముల రేకెత్తించును. అందు పై వస్తుతత్త్వ విచారణ. కార్యకారణ విచారణతో ప్రారంభమగును. ముందు భౌతిక దృష్టితో భౌతికశాస్త్ర విశేషజ్ఞానముతో నన్వేషణ జరుపబడును. తరువాత నీ భౌతికశాస్త్ర జ్ఞానమున కందని విషయములు స్ఫురించి పారమార్థికముగ (metaphysical) నాలోచించి జ్ఞాతమునుండి అజ్ఞాత మునకు (from the known to the unknown or from the physical to the metaphysical) పారమార్థికమును గ్రహింప ప్రయత్నించును. అప్పుడు లలితములు సుందరములగు దివ్యభావములచే నుత్తేజితుడై, బుద్ధికందని ఒక మహాశక్తి యుగిరిని యూహించి, అంగీకరించును. ఇట్లుతేజితుడై. జిజ్ఞాసువై ఈ యజ్ఞాత సృష్టికర్తను గురించి స్ఫురించు ప్రగాఢ. లలిత, సుందర భావములనే సుప్రసిద్ధశాస్త్ర పరిశోధకుడు, వ్యాప్తయశస్వి యగు ఐన్ స్టీన్ తన మాటలలో "The most beautiful and profound emotion a man could feel is the sensation of the mystical" అని చెప్పెను.

“మానవుడు భావానందము పొందుటకు, అత్యంతసుందరము, ప్రగాఢము భావోత్తేజకమైనగునది, ఈ అజ్ఞాత శక్తియుక్తుని లీలాస్ఫురణయే” అని యర్థము. కనుక సత్యజ్ఞానస్వరూపమగు తత్త్వదర్శనమే చరమ సౌందర్యము. సత్యం. శివం, సుందరమని భావము. తన పరిణామ లక్షణముల వలన దృశ్యమానవస్తు తత్త్వవిచారణకు సత్యజ్ఞాన ప్రాప్తికి ప్రేరేపించునదగుటచే ప్రకృతిమాత “సత్యజ్ఞాన ప్రసూనాంబ” యని అనజెల్లును. “సస్యష్టా సృష్టి తాత్పర్యం” అని సూత్రభాష్యమున చెప్పినట్లు సృష్టిని గూర్చి తెలిసికొనుటగాదు లక్ష్యము. సృష్టిజ్ఞానముద్వారా సృష్టికి కారణమగు చైతన్యముయొక్క స్ఫూర్తిని పొంది ఆ చైతన్య తత్త్వమును, నేతి నేతి ప్రక్రియచే గ్రహించుటయే లక్ష్యము. ఇట్టి జ్ఞానయోగ రూపమగు నీ స్తోత్రమున ప్రధానముగ బోధింపబడిన విషయము తెవిషయన :-

1. ప్రతిమానవునికి స్వస్వరూపమగు, అంతర్యామిగ నుండు ప్రత్యేక గాత్రము - రజస్తమస్సుల ప్రాబల్య పూర్వకములగు ఆవరణ విశేషములను, మలినములనుండి శుద్ధపరచుకున్న చిత్తముతో, తన సర్వాత్మత్వము నారూఢము జేసికొనుట.

2. మాయాశక్తి యొక్క ప్రధాన కార్యముల రీతుల గ్రహించి జగత్తు అజ్ఞాన పరిణామకార్యమగు వివర్తముగ నెట్లు భాసించు చున్నదో తెలియుట.

3. ఐశ్వర్యమును సగుణ నిర్గుణములను రెండు దృక్కోణముల నుండి వివరించి దృశ్యమానమంతయూ ఎనిమిది మూర్తుల రూపమున (పంచభూతములు, బుద్ధి, మనస్సు, పురుషుడు) చైతన్యసత్రచే ప్రకాశింపబడు సగుణ బ్రహ్మయనియు, ఈ సగుణ స్వరూపముచూడ ప్రత్యేకగాత్రమగునీవే యనియు బోధింపబడినది.

4. బ్రాంతి జ్ఞానమును వేదాంతశాస్త్ర జ్ఞాన, అభ్యాస వైరాగ్యము లచే తొలగించుకొన్నచో సర్వాత్మత్వము సిద్ధించి, తానే నిర్గుణ స్థితి నొందునని, సగుణ నిర్గుణ రూపమగు పరమాత్మయే ప్రత్యగాత్మయని సూత్ర ప్రాయముగ జెప్పబడెను.

5. అంతఃకరణము సంతర్ముఖముజేసి, మనస్సును బాధింపజేయు నిష్పత్తి పూర్వకమగు సాధనచే "స్వాత్మానమే వాద్యయమ"ను స్వరూప సిద్ధి గలుగునని బోధించెను.

6. మాయ యొక్కయు, పురుషుని యొక్కయు లక్షణముల జ్ఞానమును పొంది, మాయనుండి విడివడి, ఆత్మేశ్వరత్వమున స్థిరమతియై అనుభూతి పొందుటయే యీ స్తోత్రలక్ష్యము.

ఇంతవరకు ఆదైవత సిద్ధాంతమునకు పునాదులు వివరవాదము మాయాతత్వము అనియు, నిర్గుణ బ్రహ్మయొక్క విభూతియే సగుణ బ్రహ్మయనియు సగుణ నిర్గుణములు తాత్త్వికముగ ఏకరూపమేగాని అన్యములుగావనియు ఈ స్తోత్రమున జెప్పబడినట్లు తెలిసికొంటిమి. ఈ విషయమును గ్రహించి చిత్తశుద్ధికి సాధనచేసి, తత్త్వానుభూతి పొందినవారికి సర్వాత్మకత్వభావము సిద్ధించుననియు తెలిసికొంటిమి. ఈ విషయముల వాగ్విమర్శన చేసి చదివినది, బుద్ధివిమర్శనము గ్రహించినది. ఇక సంతృప్తులము గావచ్చునా? ప్రపంచ విషయములకు సాక్షి మాత్రులమై యథాతథముగ జీవయాత్ర సాగించుటయే నా కర్తవ్యము? విద్యకు విజ్ఞానమునకు సాధకత యెట్లు లభించును? ఒక కాలేజీ విద్యార్థి డ్యూని గురించి (Sound) ధ్వనియొక్క శక్తుల గురించి (Dynamics of sound). చదివి పట్టభద్రుడాయెననుకొనుడు. ఆ జ్ఞానమును అంతరిక్షమునందలి హీమగర్భము హృదయ స్పందన శబ్దముల భూమిమీద

నున్న వారు విని ఆతని గమనమును, కర్తవ్యమును నియమించ గలుగు నుత్తరకు వర్తింప జేసినగదా ధ్వనివిషయకశాస్త్ర జ్ఞానమునకు సార్థకత? కాంతిని గురించిన శక్తి విశేషములు (dynamics of light) సిత్యజీవితమునకు వర్తింపజేసి ఢిల్లీనుండి ప్రసరింపబడిన నృత్య నాటికను మద్రాసు నందున్నవారు T. V. ద్వారా తిలకింప సాధ్యపరచి పూర్వము యోగసిద్ధులకు మాత్రమే సాధ్యమైన దూరశ్రవణ, దూరదర్శనములను యోగశక్తులను (clairvoince and clairauidience) సామాన్య మానవుని దైనందిన జీవిత పరిధిలోనికిదెచ్చి, వారి వినోద విజ్ఞాన ప్రయోజన-కార్యములకు వినియోగించినగదా సార్థకత? రేడియో తరంగముల వ్యాప్తిని, ప్రసరణశక్తిని గమనించి పరమాత్మ సర్వవ్యాపకత్వమున కుపమానముగ గ్రహింపగలిగినగదా విజ్ఞానమునకు సార్థకత? విశ్వమొక సాముదాయక సహకారసంస్థ. అందు మన సహజీవులకు మన మందించగలుగు సహకార పరిమితియే (Quantum of good that we do to others) మనసర్వాత్మకత్వ భావస్థాయికి గీటుతాయి, కొలబద్ధ. ఇదియే నిష్కామకర్మయను కర్మయోగమునకు మౌలికమగు సూత్రము (Prime principle). జ్ఞానపూర్వకమగు ఇట్టి కర్మయోగమునకు వెలుగు జూపునదియే జ్ఞానయోగము లేక సర్వాత్మత్వము. తాము సాధించి అనుభవించుచూ ఇతరుల సుఖదుఃఖములకు, జ్ఞానాజ్ఞానములకు ఉచ్చనీచ స్థితులకు సాక్షిమాత్రులుగ నుండ నలవడిన వేదాంతులపట్ల సర్వాత్మత్వమూ వర్తించదు, వారి కీశ్వరత్వమూ ప్రాప్తించదనుట ఉపపన్నముగ దోచుచున్నది.

శంకరులు జెప్పిన మిథ్యకు భావమేమి? ఆశీకమనియా? (సూన్యము) ఆసత్పదార్థమనియా? లేక వ్యావహారిక సత్యస్థితియనియా? ఈ జగత్తు అష్టమూర్తులుగ స్ఫురించు సగుణబ్రహ్మయే యనియు, చిత్తముశుద్ధిపొంది

బ్రహ్మకారవృత్తి ప్రాప్తించువరకు ఆరాధ్యము ఉపాస్యమేననియు తెలిపిరి. సృష్టిస్థితి లయములచే (molecular combination, state of equilibrium and chemical disintegration) రూపాంతరముల బొందు “పరిణామలక్ష్మి” అగు ప్రకృతిమాత నామరూప భేదములతో వ్యవహరింపబడు దృశ్యమానమే సగుణ బ్రహ్మయని విశ్వసింపనగును. ప్రకృతి : పరిణామసత్యము, సగుణబ్రహ్మ (that which ever changes is the truth as flux). బ్రహ్మ, స్వరూపసత్యము (that which is changeless in its essence and has the very existence in the continuum of space and time is the truth in essence) ఈ మార్పులచేరునే మిథ్యయని ఆయన వ్యవహరించెను. గానీ యిదిలేనిది యనిగానీ అభూతకల్పన యనిగాని గ్రహించతగదు. (The changing universe is the visible God.) ఈ భావము నపార్థముజేసుకుని ఆచరితులు కొందరు ఇంద్రియ గోచరమగును ప్రత్యక్షమగు దీనిని లేదనుటచో సబబేమి? ఆ స్తంభమునకు నీ తల కీకొట్టి చూడు - స్తంభము మిథ్యయగునో తల క్షద్ధలగునో తెలియగలదు అని యవహేళన జేయుదుడగానీ, మిథ్యయన మార్పులుజెందు స్వభావము గలది యనిగానీ, మాయయన పరమాత్మ తన రచనలజేయు శక్తిరూపకమగు నొక కుండగనో, శక్తివిశేషమనియో (dynamism) అని గ్రహించుటలేదు. N. B. వేదాంతమున మిథ్య, మాయ యను పదములు పర్యాయపదములుగ వ్యవహరింపఁబడునట్లు వచ్చియున్నవి. కాని, ఈ భేదమును మనము గుర్తించవలసియున్నది. మిథ్య యొక్క అధిష్ఠాన మిట్టిది అజ్ఞాన పరిణామజనిత భావము లిట్టివి, అవరణ విశేషశక్తుల ప్రభావమిట్టిది. అని వాటి స్వరూప స్వభావముల గ్రహించియే మనీషాపంచకములో శంకరులు ఈ యనిద్యచే మన శరీరములు వేరుగ గన్పించుచున్నను పీడియందలి పద్మాము పాంచభౌతిక మగుటచేతను ii రజోగుణ

రూపమగు ప్రాణశక్తి అందరియందును సాజాత్యముగలదియే యగుట చేతను iii సర్వాధిష్ఠానమగు కూటస్థచైతన్య మేకరూపమైనట్టి దగుట చేతను. భేదభావమును పెల్లుబుకనివ్వక, సమభావమును పెంపొందించు కొనవలెనని బోధించిరి. జ్ఞానయోగిమాత్రమే చిత్తశుద్ధి, దక్షత. కర్మ కౌశలముగల కర్మయోగి గాగలడనియు, విజ్ఞానపూర్వక కర్మయోగమే సర్వాత్మత్వమునందలి ప్రధానాంశమనియు సంభావించిరి. అష్టమూర్తులు సగుణబ్రహ్మ స్వరూపములని తెలిపి, సగుణ నిర్గుణములకు సామరస్యమును జూపిరి. భౌతికమును అపరోక్షానుభూతి గలుగువరకు పరిత్యజించిన పారమార్థికతగానీ, పారమార్థికదృష్టితో పరిగణింపని భౌతికముగానీ సమ్యగ్దృష్టి నొసంగవని, సమగ్రములుగావని శంకరులు నిర్ధరించిన ఆయనజెప్పిన 'భూరంభాః స్యవలోనిలోంబర' మను శ్లోకమున విస్పష్టము జేయబడినది. పూర్వాపరముల సమన్వయించుకొన్నగానీ రచయిత హృదయము సుగ్రాహ్యముగాదు. అందును శంకరులు జ్ఞాని, బ్రహ్మచేత్ర, యోగసిద్ధుడు, వ్యాసవాల్మీకులతో తుల్యుడగు కవి, సూత్రకారుడును. ఆయన భావములు సూత్రప్రాయముగ జెప్పబడినను, విచారణకు బూనుకొని వ్రాసిన విస్తరగ్రంథములే యగును.

వేదాంతమున ప్రవృత్తి నివృత్తి మార్గములు రెండునూ జెప్పబడినవి. ధర్మాశ్లకామములు త్రైవర్గికమార్గము లేక ప్రవృత్తిమార్గమనియు, మోక్షసాధన నివృత్తిమార్గమని తెలిపిరి. ప్రవృత్తిమార్గమున అర్థకామములు చెప్పబడినవి. కానీ, ధర్మమును తూకపుకట్టును (balance Staff) చేబట్టి విచి నిషేధానుసారముగ, తూకముదప్పక అర్థకామముల ననుభవించి తరువాత నివృత్తిమార్గమున, నాలుగవ పురుషార్థమగు మోక్షమును పొంద సాధనచేయవలెనని నిర్దేశించిరి. కనుక మిథ్య, మాయ యను పదముల భావము నపార్థముజేసికొనక దృశ్యమాన ప్రపంచమును చూడ

వలసిన కోణమునుండి బూచి పొందవలసిన యనుభూతుల బొందిననే భౌతిక జీవితము మృదుమధురముగసాగి, భోగానుభవపూర్వక వైరాగ్య లబ్ధిచే (detachment by satiety) సాధించవలసిన పారమార్థికతకు దోహదముగలిగి తత్త్వశాస్త్రమునకు సార్థకత లభించును.

సర్వాత్మత్య వివరణ :- ఇక వ్యష్టి సమష్టి పురుషుల పోల్చి చూతము. అనగా మన భౌతికశరీరమును విశ్వరూపుడగు విరాట్పురుషునితో పోల్చుదము.

i ఇరువురి యుపాధులును పాంచభౌతికములే.

ii మాయాశక్తి ప్రభావము లేనియెడల సమష్టి విశ్వరూపుడగు విరాట్పురుషునకు, మాయాశక్తిజనిత రజోగుణ ప్రభావమగు ప్రాణాశక్తి యంశములేకున్న వ్యష్టిశరీరమునకు ఉనిరియుండదు.

iii వ్యష్టి శరీరమునందు భిన్నభిన్నములుగనుండి వైవిధ్యము జూపు రక్తకణములు, మాంసకణములు, అస్థికణములు, నాడీకణములు మున్నగు జీవరసాయన కణములు కొన్నికొట్లకొట్లు గలవు. దేనిరూపము దానిదే, దేనిక్రియ దానిదే. కానీ యీ కొటానుకొట్ల కణములున్నూ సహకార భావముతో ఐక్యత గలిగియున్నవి. ఇందొకటి లేకున్న రెండవ దానికి ఉనికియుండదు. రక్తకణములు ప్రాణవాయువు. బొగ్గుపులుసుగాలి యొక్క మార్పిడిరూపమగు శ్వాసక్రియను నిర్వహించును (Exchange of Carbon dioxide and Oxygen) ఈ క్రియ జరుగనియెడల సర్వ శరీరమున్నూ నశించును. మన ఆహార సారమునుండి శరీరధాతువుల కవసరమగు పోషకపదార్థముల గుర్తించి, వాటిని అవసరమగు ప్రమాణములలోనే గ్రహించుకొని ప్రేగులయందలి కణములకున్నది.

పచనప్రక్రియ జరుగకున్నను, సారముల గ్రహించి సర్వధాతువుల కందించు ప్రక్రియ జరుగకున్ననూ, సర్వధాతువులు, శుష్కించి, కృశించి, నశించును. పోషకములు అవసరమగు కణములచే వాడుకొనబడి, తరువాత కొంతభాగము మలరూపము నొందును. మల, మూత్ర, స్వేద, కిషములు బహిర్గతము చేయబడనిదే సర్వ శరీరమున్ను రోగభూయిష్టమగును. ఈ విసర్జనకార్యము వివిధ మలాశయముల యందున్న భిన్న భిన్న కణములశక్తిచే జేయబడును. మెదడునందలి మేరుదండము నందలి గల నరముల కణములు ఆలోచన, విచక్షణ, నిశ్చయము మున్నగు కార్యములేగాక వేడి, నొప్పి మున్నగు స్పర్శలదెలిపి శరీరమును ఆపదలనుండి కాపాడును. ఇట్లు సృష్టిస్వరూపములు, క్రియలు భిన్నభిన్నములుగ నుండినను, క్రియాత్మకముగ సహకరించుకొనుటచేతనే, శరీరము కొన్ని కోటాను కోట్ల కణముల సముదాయమైనను, ఒకే వ్యక్తిగ వ్యవహరింపబడుచున్నది. ఇట్లే వృక్షజాతి విషయమునను సహకారము గలదు. ఎట్లన మనము శ్వాసవిడిచిన తరువాత అందుండి వచ్చు విషతుల్యమగు బొగ్గు పులుసుగాలిని చెట్లు పీల్చుకొని అమృతతుల్యమగు ప్రాణవాయువును మన కందించుచున్నవి. ఈ మార్పిడియే లేనియెడల చెట్లకుగాని, మానవులకుగాని మనుగడ యుండదు. ఇది వ్యష్టికి సమష్టికిగల సమవాయ సంబంధమున కుపహాసముగ చాలదా? ఇట్లే యీ ప్రపంచమునగల జంతువులు, పృక్షములు, క్రిమికీటకములు, గ్రహములు, నక్షత్రములు, పరస్పర సహకారముతో మనుగడ సాగించుచు ఒకే విరాట్పురుషుని శరీరమునందలి భిన్న భిన్న కణములుగ పరిగణింపబడినయెడల యీ అచ్ఛమూర్తుల రూపమున స్ఫూర్తినిచ్చుచున్న ఈ విశ్వమంతయు ఒకే ఒక విరాట్పురుషుని ఏకైక శరీర మనుకొనుట ఉపపన్నముగ లేదా? ఈ విధముగ మనవ్యష్టిశరీరమునకును, విరాట్పురుషుని సమష్టి శరీరమునకును సాజాత్వ, సారూప్యతలు

గ్రహించినవారికే సర్వాత్మత్వ భావము మనసున హత్తుకొని కర్మయోగ మున కుద్యుక్తులగుదురుగాని, కన్నీటిచుక్కల పరిశీలించు రసాయనశాస్త్రజ్ఞు నకు అందు సోడియం, పొటాషియం, మున్నగు నేవో లవణములు జల మిశ్రితములుగ నున్నట్లు తెలియబడునుగానీ, ఆ కన్నీటివెనుక నిమిత్తము లుగనున్న దుఃఖము, సంరోషము, వేదన మున్నగు యుద్వేగభావములు స్ఫురణకు రావుగదా ! ఇట్టి జడులకు విశ్వమానవప్రేమ, సహకార సం శ్లేషములు, పారమార్థికత మృగ్యములే యగును. కనుక శంకరులు జెప్పిన సర్వాత్మత్వము, కేవలసాక్షిమాత్రులుగ వ్యావహారికమున మెలగువారికుపక రింపదు. అది, ఆసాక్షిభావము, కూటస్థస్థితిని విశదీకరించునప్పుడు మాత్ర ముపకరించును. ఇట్లు నాలుగు మహావాక్యములకు “సర్వాత్మత్వస్థితియే” లక్ష్యము, పరమార్థమని, జ్ఞానయోగముచే ప్రబోధింపబడి తాత్వికమున కర్మయోగాచరణకు దీక్షబూనుటయే ప్రయోజనముగానీ తాత్విక జీవితదశ యందు ధర్మాధర్మములకు సాక్షిమాత్రులమై యుండనేర్చుటగాదు. లోకకళ్యాణము నుద్దేశించిజేయు కర్మాచరణయే చిత్తశుద్ధిదాయకము, పారమార్థిక సాధనయందు కర్మయోగమను నొక సోపానము.

అధికారి భేదవిషయము : ఇంతవరకు జ్ఞానయోగ కర్మయోగ విషయములు విచారించితిమి. ఇక ఉపాసన విషయము: ఉపాసనా ప్రక్రి యల కధికారి భేదవిషయము కొంత చర్చించి చూచుకొందము. ఇది పూజకు పైమెట్టు. జనసామాన్యము ఒక పటమునో, విగ్రహమునో లక్ష్య స్థితికొరకు ముందుంచుకొని కాయితముగ, వాచికముగ, గంధపుష్పాదులతో పూజించి యేదో యొక ప్రతిఫలము నర్జింతురు. వీరికన్న విజ్ఞులగువారు బీజాక్షరములతోగూడిన ఒక యంత్రమును గ్రహించి (రేఖారూపమగు నొకభావము) చిన్నదియగు, భౌతికమగు దీనియందు విశ్వవ్యాప్తమగు

గొప్పశక్తిని బావించుకొని స్థాపించి, మానసికముగ నా భావమును అవి
 చ్చిన్నముగ ధ్యానించుట ఉపాసనయని తెలియబడుచున్నది. దీనివలన
 ఒకని మానసికవికాస పరిమితినిబట్టి మంత్రసిద్ధి ఫలప్రాప్తి గలుగుచున్న
 దని శాస్త్రములవలన దెలియబడుచున్నది. ప్రకృతము సాధనవిధానములు,
 అందలి వైవిధ్యములు శాస్త్ర ప్రతిపాదితములుగాని మారుతలలు వేసి
 యున్నట్లు స్ఫురించుచున్నది. నాద్యక్రోణమునుండి జూచువారికొక
 ప్రధానవిషయము గోచరించును. అది యేమన, జగత్తున మన మనుగడ
 సంఘముతో మనకుగల సంబంధములతోను, సంఘమునం దొకరి శ్రేయస్సు
 మరియొకరి శ్రేయస్సుతో ముడిబడియుండుటతోడను ఆధారపడియున్నది.
 ముక్తి అందరాశించు ఐశ్వర్యమే. దానిని సాధించు పనిముట్టు “అంతః
 కరణము” ప్రతిదేహియందును గలదు. దానిప్రసరణ మాత్రము భిన్న
 దిశలకు అంగులువేయుచూ పోవుచున్నది. ఈ భిన్నదిశలకు మార్గము
 జూపువారు మతాచార్యులు. కొందరు సనాతన మతప్రవక్తకులు. మరికొం
 దరు ఆధునాతన మతకర్తలు. ఒకరు ఏకేశ్వరోపాసన, ఇంకొకరు
 ముక్కటి దేవతారాధన నిర్దేశించి చెప్పుదురు. ఒకరికి మపంచకము లన
 బడు మద్య, మైధున, మాంస, మత్స్య, ముద్రలతో ఆరాధన నపేక్షించు
 దేవి, మరియొకరికి వాటి నిషేధరూపమగు ప్రక్రియలతో ఉపాసింపగోరు
 శక్తి; ఒకరికి చద్దినైవేద్యమునుగోరు మహలక్ష్మమ్మయను వేపచెట్టు, మరి
 యొకరికి జంతుబలినిగోరు తమోగుణ ప్రధానమగు నాంచారమ్మపూజ.
 వారు వారు తమకు వంశపారంపర్యముగ ఆ యా దేవతల ఆరాధనలకే
 అంకితము గావలయును. ఈ అర్చనా విధానములు ఆచార, అభ్యాసముల
 బలముతో, సంస్కారములు ప్రభవించి, సాంప్రదాయములై వారి వంశ
 ములయందు స్థిరపడి అనువంశికముగ శాశ్వతము లగును. పవిత్రతవై దిక
 ధర్మములయందు ధర్మాచరణయందు విశ్వాసము గలవారి సంఖ్య నానాటికి

క్షీణించును. పరమతముల ప్రభావమునకు లోనగుటకు దోహదముగలిగి వాటియం దాకర్షణ పెంపొందుచుండును.

ఈ భిన్నతాత్వికపథము లిట్లుండ జగత్తుపై వీటిప్రభావ ప్రాబల్యము లెట్లుండునని యూహించిన-జగల్ అన జరుగుచుండునదని యర్థము. (that which goes on moving (ie) evolving from a lower to a higher state) దీనిని అంగ్లమున ఇవల్యూషన్ అందురు. జరుగుటయన నేమి ? ఎచ్చటికి ? తెనాలినుండి గుంటూరుకో విజయవాడకో గాదు. ఖనిజ, రసాయనిక, క్రిమీకీటక, పక్షి, జంతు, మానవులయందు నిద్రాణముగ, నిష్క్రియముగ కొన్నిటియందు, చేతనముగ కొన్నిటియందుండు సాధారణ చైతన్యము (consciousness) క్రమశః హెచ్చు చైతన్యస్థాయిని పొందుచు పైపై భూమికలకు జరుగుటయే. Rising from a lower dormant state to a higher and higher intelligent and a well organised State (ie) towards perfection is the process of evolution. చైతన్యస్థాయి అభివృద్ధిని అనుసరించి ఉత్తమోత్తమములగు సత్వగుణ ప్రధానములగు ఉపాధుల నభిమానించుటయే జగత్తు జరుగుననుట యందలి భావము. పుట్టుట, చచ్చుట యందలి రహస్యప్రయోజన మువీయే. ఇట్లు పరిణమించి పరిణమించి శుద్ధ చైతన్యస్థితిని, సత్వమును పొందుటయే భారతీయ తత్వశాస్త్ర లక్ష్యము. ఈ లక్ష్యము సర్వమానవులకు అనువగు అపసరమగు సత్యమే. తత్-త్వం- అని అను మహావార్యమునగల "త్వం" పద పరిధియందు ప్రతిమానవుడునూ యున్నాడు. పరిధినుండి కొందరు మానవులను త్రోసిపుచ్చిన ఆ పద మథహినమే యగును. ఈ త్రోసి పుచ్చబడినవారే మందాధికారు లనబడుచున్నారు. మందాధికారులైనవారును మరి కొంతకాలము అలస్యముతో విషయగ్రహణము జేయగలరుగాని

మార్గములే భిన్నలక్ష్యములతో నుండ మోక్షప్రాప్తి ఎన్నటికి : ఒకరికి ప్రతీకోపాసన, (idolatry) ఇంకొకరికి వృక్షజంతుపూజ (zoolety) మరొకొందరికి సమాధి ఆరాధన (మస్తాన్ దరగా, బ్రహ్మంగారి సమాధి, సాయిబాబాసమాధి మున్నగువాటి ఆరాధన (toombetry) యిట్లు శాస్త్రము గాకపోయిననూ, మతాచార్యులు నిర్దేశించి బోధించుటచే-రాజస తామ సగుణవర్ణకముగ అధికారిభేదము గలుగునేమోగాని (అనగా ఉత్తమరాజ సుడుగనో, అత్యుత్తమ తామసుడుగనో అధికారిభేదము పొందగలడుగానీ) ఉత్తమ సాత్త్వికుడుగ రూపొంద నవకాశములు గోచరించుటలేదు. అతని ప్రగతి ఆ దిశలకే, అతని యధికారిత్యము ఆ భావములయందేగానీ సాత్త్విక మార్గములకు మరలజాలదు. సర్వులకు ఒకే బాటయగు వైదిక పథముననే సాధనల నిర్దేశించిన, తన ప్రగతినిబట్టి తన అధికారస్థాయిని సాధకుడే సాధించుకొన నవకాశము లభించగలదు. అభిలాషయే అధికారిని జేయునుగానీ ఒకరిచ్చిన అధికారస్థాయియందు ఆ వ్యక్తికి ఆసక్తి చిత్త శుద్ధితో గలుగకపోవచ్చును. కృత్రిమపాసల నెవ్వరడ్డగించగలరు ? తదితర ఉద్యోగముల నెవ్వ రవరోధింపగలరు ? అవి పరిధుల నతిక్రమించుచే సత్యమని, వరదలను చెలియలికట్ట లవరోధింప లేకపోవుటయే యుదాహరణ. ఈ సత్యమును మనము గ్రహించియుండినయడల యీనాడు వైదికధర్మ మింతకన్న బహుజనాదరణీయముగ, హెచ్చు సంఖ్యాబలముతో, విశ్వసనీయమగు నొక మహాశక్తిరూపమున నుండియుండెడి దేమో ! ఒక్క విషయము పరమసత్యము. మానవుడు అవరోధముల నతిక్రమించి, పురోగమించి, ప్రగతి సాధించుచునే యుండును. ఉత్తమోత్తమ భూమికల నందుకొనుచునే యుండును. నందనార్ ఏజాతి, మొల్ల దేకులము, వేమన కేమితము, శంకరున కేదైవము ? కాలచక్ర పరిభ్రమణజనిత పరిణామవిశేషముచే కొన్ని శతాబ్దముల తరువాత

వైననూ జడములుగ స్ఫురించు ఖనిజములయందలి సామాన్య చైతన్యమున్ను పైపై స్థాయిలకు పరిణమించి ప్రభవించును. జనసామాన్యము యొక్క చైతన్యస్థాయి కొన్నివేలసంవత్సరముల పూర్వమున్న స్థాయికన్న పరిణామ ప్రక్రియచే యీనా డుచ్చస్థాయికివచ్చిన విషయము గమనార్హము, గణనీయము. కనుక ప్రస్తుతము వికసించియున్న విజ్ఞానస్థాయిని సమీక్షించి ఒకే ఋజుమార్గము నెల్లరకుజూపి తరతమ భేదములతో వారివారి శక్త్యనుసారము తత్త్వజ్ఞానము నందరు గ్రహించి తరింపననువగు నూత్న వ్యవస్థను రూపొందించు టవసరమేమోనని నాకు స్ఫురించుచున్నది.

అద్వైతం కే చినిచ్చంతి । ద్వైతమిచ్చంతి చాపరే ।

సమం తత్త్వం న జానంతి । ద్వైతాద్వైత వివర్జితమ్ ॥

కొంద రద్వైతమునే వాంఛింతురు. కొందరు ద్వైతమునే వాంఛింతురు. కానీ ఉదయవర్జితమైన సమ (బ్రహ్మ) తత్త్వము సిరిక్షింప (గమనింప) నేరరుగదాయని దత్తాత్రేయులు అవధూతగీతయందు ఆక్రొశించెను. మాండూక్యోపనిషత్తు కూడ యీ భావమును పోషించుట గమనార్హము.

న నిర్దోః న చోత్పత్తిః । న బద్ధో న చ సాధకః ।

న ముముక్షుః న నైముక్తిః । యిత్థేషా పరమార్థతా॥

(శౌండపాదాచార్యుల కారిక)

మతకర్తలు శాస్త్రకారులు నా యీ భావమును విచారించి న్యాయము చేకూర్చునెడల 'సర్వాత్మత్వము' ఎల్లరకు సిద్ధించి తరించగలరని విశ్వసించుచున్నాను.

సమామ వేదమాతరం

ఈ స్తోత్రభావముల గ్రహించుట కుపకరించు

విషయ సంగ్రహము :

ఇహ పర సాధకమగు శాస్త్రము వేదాంతము. ఇది ప్రథమమున ఉపనిషత్తులయందు చెప్పబడియుండెను. తరువాత బ్రహ్మసూత్రములయందు భగవద్గీతయందు పేర్కొనబడెను. ఈ మూడింటికి సాముదాయక నామము ప్రస్థానత్రయము. వీటికి ద్వైత, ఆద్వైత, విశిష్టాద్వైత, ఆర్య సామాజికాది మతాచార్యులు పెక్కురు వారివారి దృక్పథానుసారము వ్యాఖ్యలు వ్రాసియుండిరి. ధర్మార్థకామములు, ఇహలోకమున శాంతియుత జీవితమునకు ప్రధానముగ సహకరించును. వీటి అనుష్ఠానమునకు ప్రవృత్తి మార్గమని పేరు. ఇవి భక్తి, ఉపాసన, కర్మాచరణ (నిత్య, నైమిత్తిక, కామ్య) రూపము. చరమపురుషార్థమగు మోక్షమునకు సాధన “నివృత్తి” లేక జ్ఞానమార్గము. ఇందు ఇంద్రియార్థములనుండి వాసనలు, సంస్కారములు, సత్త్వరజస్తమో గుణములనుండి నివృత్తియే లక్ష్యము. ఇదియే ఋజుమార్గము. తత్త్వశాస్త్రమును రెండేమాటలలో చెప్పవలెనని ప్రవృత్తి (attachment) నివృత్తి (detachment) అని చెప్పవచ్చును. ఈ వేదాంతమును బహుకాలము చదువవలెనందురు. అబ్బో! ఇదియేమి బ్రహ్మవిద్యయా? చదువుటకు కొన్ని జన్మలు కావలయునా? అను సూక్తులను వినుచునేయుండుము. కానీ, విషయమును విమర్శతో విభజించుకుని, (analyse) అర్థములను తేటగా. హృదయంగమముగ, విశ్వసనీయముగ బోధచేయగల సద్గురువు లభించినయెడల, గ్రహణశక్తిగల మానవునకు కొద్ది సంవత్సరములు చదివిన చాలునేమో యని నాకు తోచినది. కొన్నిజన్మలు కావలసినది సాధనకును తద్వారా అనుభూతి నొందుటకు మాత్రమని విశ్వసించును. ప్రకృతము క్రమపద్ధతులలో సాధన లేనందుననే, కొన్ని వంశపారంపర్య పద్ధతులలో పూజా విధ

నములు, సాధనప్రక్రియలు, వివిధ వికటరూపముల పరిణమించియుండుట వైదికమత ఆనుయాయులసంఖ్య క్షీణించుచుండుట కొక కారణమేమోనని స్ఫురించుచున్నది. చూడుడు! పపంచమునకై స్త్రీపులసంఖ్య 820,000,000, ముస్లిములసంఖ్య 417,000,000, హిందువులనబడు వైదికమతస్తుల సంఖ్య 319,000,000, యని తెలియుచున్నది. యుగాంతరవయస్వియగు వేద మతము శయభ్రాంతర పయస్సుగల మతములకు సంభావిలమున నింత తగ్గియుండు దుర్విధికి కారణము మత తత్త్వశాస్త్రమున పటిమలేకనా? ప్రక్రియల వైవిధ్య వైషమ్యదోషమా? ప్రచారమునందలి లోపమా? శుద్ధికర్మను నిషేధించినందుననా ఆసు అంశములు చర్చనీయములు.

పై పేర్కొనబడిన ప్రస్థానములయందు కేవల శాస్త్రవిషయక మాలసూత్రములు మాత్రమే యథాతథముగ శాస్త్రపారిభాషిక పదముల తోడనే చర్చింపబడి యుండుటచే శంకరులుజెప్పిన తత్త్వశాస్త్రమునకు ఒక అద్వితీయప్రతిష్ఠ లభించినది. దీనిని ఆంగ్లమున Intellectualism అందుదు. ప్రేమి ప్రేమికుల అనురాగ విరహ విశేషముల పురస్కరించు కొని అంగాంగీకరించిన వర్జనములతో శృంగారరసము వెల్లివిరియ సాధారణ మానవునకు సహజముగ సిద్ధమైయున్న విషయలౌక్యమును రెచ్చ గొట్టజేయు మాటలు, పాటలు, భావములతో మధురభావమును భక్తిభావ మును చిత్రించి, రూపొందించి నిర్దేశింపబడిన ప్రక్రియలు ఆన్యమతస్తుల విమర్శలకు గురియైనవి. పరమతముల వారపహసించ నవకాశములేనటుల, విషయ ప్రతిపాదనకు, శాస్త్రచర్చలకు మాత్రము పీఠమానమర్చి భారతీయ తత్త్వశాస్త్రప్రతిష్ఠను ప్రతిష్ఠించిన శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు పాశ్చాత్య తత్త్వవేత్తలకుకూడ ఆరాధ్యులైరి. వీరి ప్రచరణ గ్రంథములయందుగాని, ప్రస్థాన గ్రంథములయందుగాని, ఆర్థవాద వాత్సముల కవకాశము గల్పించు స్తోత్రముల యందుగాని, కేవల జీవేశ్వర జగత్తులు, కార్య

కారణమును మాత్రమే స్పృశించి చర్చించబడినవి. కస్తూరీ చందనలేప చారుచర్పలతో, పారమార్థికరుచి విహీనమగు నాల్కతో “పాలా పంప దారలకన్న నీ నామ మెంతరుచిరో ఎంత రుచిరో” అని ప్రలాపింప జేయు పాటలతోగాక. సుమనో మనోహరము పరిమళ ప్రశంసలతో, స్వర్ణసింహాసన రత్నఋచిత మకుటముల ప్రశంసలతోడను గాక—
 త్రిగుణ భస్మీకృత భస్మధారణతోడనే, చిత్రైకాగ్రతకు సహకరించు పదములతోడనే, విలాసవిన్యాస ప్రసక్తిలేకయే, జీవేశ్వర ఏకత్వమును, జగన్మిథ్యాత్వమును, విమర్శించి సన్మాత్రదర్శనము చేయించి పాతకులచే “అహం బ్రహ్మస్మి” యనిపించిన శ్రీ శంకరుల దక్షిణామూర్తి స్తోత్రము బారతీయ తత్వశాస్త్రమునందలి నవశతమే అయియున్నది.

శంకరుల బోధనాసరణి కేవల వైజ్ఞానిక విధానమున నుండును. దీనిని intellectulism అని చెప్పవచ్చును. ఇతర మతబోధకుల సరణి యందు భావముల కల్పనజేసికొని, చిత్రవృత్తుల నుద్రిక్తపరచుకొని ఆనందము నాహృతము జేసికొను విధానము స్ఫురించును. దీనిని acquired emotionalism అని చెప్పవచ్చును. అసగా వివిధభక్తి ప్రక్రియలలో నొకదానిని గ్రహించి రంగస్థల నటునివలె రసభావముల నుద్రిక్తపరచుకొని శరీరమునందు ప్రకంపనములను, మనస్సునందు స్పందనములను ఉత్తేజపరచుకొని పొందు ఆహృతముగు ఆనందము. (acquired emotional pleasure which is Rajasic in essence, caused by imaginery physical gyrations and mental vibrations that ooze out amouros succulence)
 శంకరుల వైజ్ఞానిక సరణియందు కేవల పారమార్థిక స్ఫోరకమగు నొక గంభీరభావమును హృదయంగమముగ గ్రహించినప్పుడు, పొందు అనుభూతిచే లభ్యమగు సాత్వికానందమే ప్రాప్యము. ఇది సహజము, అహృతము నగు నొక సాత్త్విక మానసోల్లాసము. This is bliss in

essence or Spiritual ecstasy but not pleasure acquired by emotions or temporal elements.

పూర్వపక్ష సిద్ధాంతములు స్వయముగా సంకల్పించి, వేసిన భారతీయ తత్వశాస్త్ర భవనమునకు చూల స్తంభములుగ, కోట్ల సంవత్సరముల వరకు చెదరని పునాదులపై, భారతీయులకు శాశ్వతకీర్తిజ్యోతిని ప్రసాదించిన శ్రీ శంకరులకంటే ప్రపంచమున అభినందనీయు దెవడు ? తన 9 వ సంవత్సర ప్రాయముననే ఈ బ్రాహ్మీభావమును స్వామి భూతితో ఎవ్వరందించగలరు ? శ్రీ శంకరపూజ్య పాదాః విజయ తేతరామ్ !

ప్రకృతము : తత్వత్రయ మనబడు, జీవేశ్వర జగత్తుల చర్చయే తత్వశాస్త్రమునకు విషయమని తెలిసికొంటిమి. ఈ మూడు అంశముల పురస్కరించి పలువురు మేధావులు వారి వారి దృక్పథములను, వాదములనుపేర (View points and theories) ప్రతిష్ఠించిరి. ఇట్టి షడ్దర్శనముల యందును, ఉపనిషద్వాఙ్మయములయందును గాననగును. ఇట్టి వాదములను సమీకరించి, క్రోడీకరించి, విచారసాగరము, వృత్తిప్రభాకరమను తమ హిందీ గ్రంథములయందు సాధుశ్రీ నిశ్చలదాసుగారు ప్రస్తుతీకరించిరి. ఇవి అంధీకరింపబడియున్నవి. వీరికి పూర్వమే శ్రీ అప్పయ్య దీక్షితుల వారు సిద్ధాంతలేఖ సంగ్రహమనెడి తమ అద్వితీయ గ్రంథమున క్రోడీకరించి వెలయించిరి. జగత్తు, జీవుడు, ఈశ్వరు డను మూడు తత్వముల విచారణయే వేదాంతశాస్త్ర వస్తువు గనుక ఈ వాదములను మూడు విభాగములుగ జేసికొని మనము విషయగ్రహణము జేయుట సముచితము.

I. జగద్విషయక వాదములు : (Cosmological Theories)
ఇందు 1 పరిణామవాదము 2 ఆరంభవాదము 3 వివర్తవాదము ప్రధాన

ములు. వివర్తవాదమున కనుబంధముగ ప్రారంభకలకు సృష్టి దృష్టి వాదము, ప్రౌఢులకు దృష్టి సృష్టి వాదము. బోధనా సౌలభ్యమునకుగాను విభజించి తెలుపబడెను. ఈ దృష్టి సృష్టివాదమున, మరల ప్రమాత్య వివర్తము సాక్షివివర్తమనియు ద్వైవిధ్యముగలదు. విచారితము.

II జైవవాదములు : (Psychological Theories). “సైకి” యను పదము ఆధునిక ఆంగ్లశాస్త్రములయందు మనస్సును సూచించుటకు వాడబడును. సైకాలజీ అన. మనస్తత్త్వ శాస్త్రమనియు ప్రసిద్ధమైయున్నది. కాని, ప్రాచ్యశాస్త్రములయందలి భావానుగుణముగ సైకి (Psyche) అను పదము జీవుని (Soul) సూచించును. కనుకనే వీనిని జైవవాదము లందుము. ఇందు బింబ ప్రతిబింబవాదము, ఆభాస వాదము, అవచ్ఛేద వాదములు ప్రధానములు. ఆభాస వాదమునందును ద్వైవిధ్యముగలదు. ఎట్లన— అద్వైతులు చెప్పనది మిథ్యాపూర్వకమగు ఆభాస (manifestation by illusion only); శాస్త్రేయులు చెప్పనది ఆవిష్కరణలేక విభూతిరూపమగు ఆభాస (simple manifestation with out any illusion). దీనినే “విభవమ” నియు అందురు. N. B. ప్రాచ్యభాషలయందు “మిథ్య” యను పదమునకన్న “అభ్యారోపము” అను పదము, ఆంగ్లమున ‘illusion’ అను పదము కన్న ‘Super imposition’ అను పదము భావములను సుబోధకము జేయగలవని విశ్వసించును.

III ఈశ్వరవిషయక వాదములు: (Theological Theories) ఇందు సగుణ నిర్గుణములు, సాకార నిరాకారములు. సవిశేష నిర్విశేషములు, కేవలదైత్య విశిష్టదైత్య విషయములు చర్చనీయములు.

I ఇక మొదటి విభాగమగు జగద్విషయక వాదముల ప్రయోజన మెట్టిదన :-

1. పరిణామసత్య పదార్థ మేది ? పారమార్థికసత్య పదార్థమేది ? అనగా నిత్యానిత్య వివేక సంప్రది.

2. కార్యస్వరూపము కారణస్వరూపము ఏకమా, భిన్నమా, అభిన్నమా ? ఈ కార్యకారణము లసన్యములా ? (homogeneous) అన్యములా (heterogeneous) లేక పీడి సంబంధ మిట్టిది ?

3. ఆదికారణము (first cause) ఒకటియుండెనా ? అగునెడ అది ఎట్టిది ? ఇదియే తత్త్వశాస్త్రమున కీలకమగు ప్రశ్న.

4. రెండవవిభాగ విచారణవలన జీవేశ్వరజగత్తు లద్వారోపితము లగునెడల ఈ అద్వారోప త్రితయమునకు అధిష్ఠానపదార్థ మొక్కటియేనా ? అని తెలియుట.

5. తత్త్వత్రయాద్వాస తొలగినగానీ కేవలాధిష్ఠానమగు ప్రత్యగ భిన్న బ్రహ్మసాక్షాత్కారము గాదను తాత్పర్యమును గ్రహించుట.

1. పరిణామసత్యము : దీనిని గుణపరిణామ వాదమందురు. అనగా సత్వరజస్తమో గుణములు వికారముపొందు ప్రక్రియ. పరిణామ మన ఉపాదానమందు కలిగెడి మార్పుచే మాపనేదము లేర్పడుట. ఉపాదానమన ఒక తాత్త్వము దేనియందు పుట్టి కొంతకాలము స్థితినిొంది మరల తన ఆవిర్భావమునకు మూలమగు అదే పదార్థమునందు లయమును పొందునో. ఆ పదార్థము ఉపాదాన మనబడును. ప్రకృతియందు గలిగిన గుణపరిణామముచేతనే ముందు డంగారము ఘటించి మనకు లభించినది. దానితో వివిధ ఆభరణములు చేయించితిమి. మరల వాటిని కరిగించితిమి. ఇప్పుడు మరల ఉపాదానమగు డంగారు లభించినది. దీనిని ద్రవ్య వికార పరిణామమందురు. అయినచూ యీ ద్రవ్యమున కుపాదానము

త్రగుణాత్మకమగు మూల ప్రకృతియే యగునని గుర్తుంచుకొనవలయును. అనగా ప్రకృతికంటె దాని వికారములు వేరుగావని, ద్రవ్యము, పరిణామ సత్యమని పర్యవసించును. This is the theory that maintains that all causality is a process of transformation.

మూలప్రకృతి సత్త్వరజస్తమో గుణముల సామ్యస్థితి. మీ మాంసకులు జెప్పిన కర్మధరి బీజములగు సంస్కారములను సాంఖ్యులు గుణములుగ విభజించిరి రజోగుణ స్వభావమగు స్పందనచే యీ సామ్యస్థితికి భంగము గలిగి ప్రకృతి “మహత్తను” సృజనయోగ్యస్థితికి వచ్చును. ఇది పరాప్రకృతి యందలి బిందుస్థితి వంటిది. రజస్సునందలి స్పందన శక్తి పరాప్రకృతియందలి నాదము వంటిది. ఈ మహత్తనుండి క్రమశః అహంకారము (sense of Egoism) పంచతన్మాత్రలు (pure elemental ultimates) పంచ మహాభూతములు (Coalesed elements) అందుండి దృశ్యమాన సృష్టి జరుగుచున్నది. ప్రకృతిహిత జగత్తుగ, అందలి జీవకోటి మనుగడకు జీవభోగ్యములగు ఓషధులుగ ద్రవ్యములుగ, మార్పుజెందుటయే గుణపరిణామప్రక్రియ. ఇందుచేత నే పరమాత్మ పరమ దయాళువనియు, కరుణాసింధువనియు మనము స్తుతింతుము. పరిణమించునది పదార్థమే గనుక, గుణములన పదార్థము యొక్క సూక్ష్మాతి సూక్ష్మచరమస్థితులు (The gunas may be known as Monads or the elemental ultimates which could convey life to the substances they come in contact). గనుక దీనిని గుణపరిణామ మనిరి.

కార్యము ప్రాదుర్భావము చెందుటకు ముందేకారణమునందు సూక్ష్మరూపమున నుండుననుటచే సత్కార్యవాదమనియు అనబడును. (The Theory that maintains the prior existance of the effect in its Causal form is Satkaryavadam).

ఇప్పుడు ఒక అభ్యంతరము ఎదుర్కొంటూ యున్నది. పరిణామి
యగు ఉపాదానము జడముగదా ! అందుచే పృథక్పత్ర లేదుగనుక
స్వయముగా పరిణమింప నగుచున్నది అని. కనుక యీ విషయగు పరిణామ
వాదము అంగీకార యోగ్యముగాదని అద్వైతులు త్రోసిపుచ్చిరి. మరియు
ఒక కుండ తయారు చేయఁబడెనన్న, మృత్తిక ఉపాదానమే యగును
అనగా మూలపదార్థము (material cause). ఇతను ఒక కుమ్మరి
యొక్క తెలివியనునది క్రియాకారమున సహకరించని యదల కుండకు
కూపము గలుగదు, నామము ఘటించదు. ఈ తెలివినే నిమిత్త కారణ
మందురు (intelligent cause). సారె, క్రర, నీరు మున్నగునవి
సహకార నిమిత్తములుగ సహకరించినను ప్రయోజనము గలుగదు.
దీనినిబట్టి యూహించిన జగత్తు రూపొందుటకు ఒక అశ్లాతమగు, ఇచ్చా
క్రియాశక్తి యుత్తమగు జ్ఞానతత్త్వ ముండవలయునని స్పష్టమగు
చున్నది. అదియే చేతన నిమిత్తకారణము అని వేదాంతము చెప్పగా
సాంఖ్యులు మరల నొక ప్రశ్నవేసిరి. బ్రహ్మరన్న అన్యపదార్థమింకొకటి
లేదని ధృవపరచి చెప్పితిరిగదా ! ఒక ఉపాదానమును, దానిని ద్రవ్యము
లుగ రూపొందించుట కొరకనిమిత్తము రెండును గలవని చెప్పుచున్నారు.
ఇది అద్వైత పదమునకు భిన్నము చలుగజేయుట లేదాయనది. అందుల
కద్వైతులు, ఉపాదానము నిమిత్తము వేరుగావు, ఈ రెంటికి భేదములేదు,
కనుకఅభిన్ననిమిత్తోపాదానమే జగత్తునకు కారణమని ఉపసంహతులు చెప్పిన
వనిరి. (Undifferentiated matter and spirit as the cause
of Jagat is Abhinna Nimittopadanam.) కనుక దీనిని చేతన
నిమిత్తోపాదాన కారణమని యనెరి. ఇది వివర్తనూపకము. (This
suggests the idea of Vivartha). ఇందుకు శాస్త్రములయందు
ఉద్దాహరి (సారెపుడు) ఉదాహరణముగ నిచ్చిరి. అది తన శరీరమును
ఉపాదానమునుండి తయారు నృణించి అందుకు తానే నిమిత్తకారణ

మగుట గమనింపవలెను. పరిణమించునది అజ్ఞానము. పరిణమింప జేయునది ప్రజ్ఞానము. ఇందుచే అజ్ఞాన ప్రజ్ఞానములు మిథున రూపమగు ఏకైక పదార్థము మాత్రమేనని తేలుచున్నది. (The one only with necience and divine knowledge, as two aspects of the one; or it may be said that they are two apparent opposites which exhibit the property of Polarity and are in essence an integral whole. Polarity is the disposition in a body to exhibit opposite properties in opposite directions as the attraction and repulsion at the opposite poles of a magnet)

ఈ భావమును మనము వస్తుదృష్టితో జూచిన (deductive view) ఒకే పదార్థమే సంభావ్యము లక్ష్యముగ లభ్యమగును. అన్యథా పరిశీలించిన (ఇప్పటి దృష్టితో) జూచిన (Inductive view) ద్వంద్వమే (duality) సిద్ధించును. ఆత్మ - అనాత్మలకు, ప్రకృతి - పురుషులకు బాధసామానాధి కరణ్యము ఆదైతులచే నంగీకరింపబడినది అనగా కారణము కార్యము రెండుగా గోచరించినప్పుడు, వీనిలో దృశ్యమును ప్రాంతజన్యముగ, ప్రాతిభాసికముగ (transcendent evolve of ignorance) అపవదించి (negation=బాధ) అధిష్ఠానమును మాత్రమే అంగీకరించుట బాధసామానాధి కరణ్యము. ఇది ఆదైతుల ప్రక్రియ, దృశ్యమును దృక్కును రెండిటిని చేర్చియుంచుయె ఆభేదము నంగీకరించి ఏకాశ్రయత్వమును జెప్పుట ముఖ్య సామానాధి కరణ్యము. ఇది విశిష్టాదైతుల ప్రక్రియ. వ్యధికరణ మన రెండు భావములకు సమానమైన ఆశ్రయము. అనగా యిందు ఆశ్రయము విడిగా నుండును. ఒకరు ఒక కుర్చీపై కూర్చొని యున్నప్పుడు అతనికి ఆ కుర్చీ వేరైయుండియు ఆశ్రయముగ నుండుటను వైయ్యధికరణ్యమందురు. దైతులు యిట్టి

వైయ్యధికరణ్యము నంగీకరింతురు. అధికరణ మనఅశ్రయము. ఇది (concrete noun), అధికరణ్యము (abstract noun)

కార్యమునకు (జగత్తు) కారణమునకు (చైతన్యము) భేదమా ?

అభేదమా ? అనన్యత్వమా ?

కార్యమగునది జడము, కారణమగునది చైతన్యమనిశాస్త్రప్రోత్తము. పరిణామ వాదమును సాంఖ్యులు స్వీకరింతురు. వీరి మతమున జడమైన ప్రకృతి జగదాకారముగ పరిణమించును. పురుషుడు చేతనతత్త్వము, ప్రకృతి జడతత్త్వము రెండును సత్యములు. కానీ భిన్నతత్త్వములు. కార్యకారముగ పరిణమించునది ప్రకృతియేగానీ పురుషుడు నిర్లిప్తుడు. ఈ విధమున జడచేతనముల రెండిని సత్యములుగను తత్త్వములుగను అంగీకరించినందున పదార్థ పరిణామవాదము అనుమాన ప్రమాణవాదులగు న్యాయవైశేషిక సాంఖ్య విశిష్టాద్వైతులు చెప్పెడి ప్రక్రియగ తెలియబడుచున్నది. ప్రళయమునందును జగత్తు ప్రకృతియందే పర్యవసించును.

అద్వైతమున ప్రకృతి ఒక తత్త్వముగ అంగీకరింపబడదు. ఆత్మ ఒక్కటియే తత్త్వము. ప్రకృతి అధ్యస్త శక్తిగ పరిగణింపబడును; బలను సృష్టిదృష్టి అనిర్వచనీయమనియే చెప్పబడుచున్నది. ఆత్మాంతర్గతమై సృష్టి కార్యమున రూపకరించును. ఇది అవిద్య మాయాశబ్దములచే వ్యవహరింపబడును. తత్త్వసాక్షాత్కారానంతరము ప్రకృతి బాధింపబడి (నివృత్తమై) కేవల బ్రహ్మమాత్రమే పర్యవసించును. కార్యకారణములకు అభేదము నంగీకరించుచో - కారణమగు బ్రహ్మ సత్యము గనుక కార్యమగు జగత్తుకూడ సత్యమనియే అంగీకరించవలసి వచ్చును. "అనన్యత్వమును" పదము కార్యము కారణముకంటె వేరుగాదు. కారణ సత్తచేతనే కార్యము స్ఫురించు చుండునను భావమును దృఢీకరించును.

కార్యమగు జగత్తు స్వతః సత్ర లేనిదగుటచే అది పదార్థమేగాదని సిద్ధాంతీకరించబడినది. అందుచే జడమైన జగత్తు ద్వైతము నాపాదింప జాలదు. చేతన తత్త్వమొకటియే జగద్రూపమున భాసించుచున్నదని యర్థము.

ఒక శంక : నామరూప క్రియారహితుడగువాడు జగద్రూపమునకు పరిణమించునెడల కారణమగు పరమాత్మ గుణములు జగత్తున కేలలేవు ? జగద్వికారములు, వృద్ధిక్షయములు మొదలగునవి కారణమునను ఆపాదితములను పక్షమున కారణము వికారము పొందనిదనియే చెప్పవలయును. లేక చైతన్యమే జడముగా పరిణమించినదను నెడల అట్లగుటలేదు. అనగా జగత్తు తన కుపాదానమగు బ్రహ్మయొక్క సచ్చిదానంద స్వరూపముననే భాసిల్లవలయునుగానీ రాగద్వేష దుఃఖభయాదులతో గూడి యుండకూడదుగదా ! అందుచే ఆద్యయవాదులు చెప్పనదేమన :— చైతన్యము జడరూపముగ పరిణామము పొందదు. ఒక నిమిత్తము లేక జడమునకు పరిణామ ముండదుగదా ! గడ్డి జడమైనను ఆవు యందలి చైతన్యముచే పాలుగా పరిణమించు చున్నది. కానీ పాలకు గడ్డియే కారణముగాదనియు, చైతన్య ప్రభావమే పరిణామ ప్రక్రియకు మూలమనియు గ్రహించనగును. అజ్ఞాన పరిణామము చేతనే. వివర్త ప్రక్రియానుసారము జగత్తు భాసించును లేక స్ఫూర్తి నిచ్చును. కొంత స్థితికాలము గడచిన తరువాత, వివర్తముగ భాసించిన ప్రకృతియే శక్త్యాకారముపొంది చైతన్యమునందు లీనమగుటచే, అద్వితీయ చైతన్యము కేవలముగ పర్యవసించును. (The subtle appears as the gross and when the gross resolves itself into the spirit, the spirit only results.)

కార్యమును విలోమదృష్ట్యా పరికించిన పంచభూతములుగ, తన్మాత్ర
లుగ, అహంకారముగ, మహత్తుగ గుణత్రయముగ మార్పులచెందు పరిణామి
యగు. ప్రదానమనబడు, మూలప్రదృతియందే లయమగుట, మూలప్రకృతి,
పరావకృతి శక్తిరూపము నొంది బ్రహ్మయందు విలీనమగుట గమనించ
వలసినది. సాంఖ్యులు ఔష్ణు పరిణామక్రియ యిట్టిదిగాదు. వారు కార్య
కారణములు రెండును సత్యమనియే చెప్పుదురు. వేదాంతులు కారణము
సదాసత్యము కార్యము ప్రాతిభాసిరము గనుక అసత్యమనియు చెప్పుదురు.
అనగా కార్యము కారణము లనన్యములని భావము, ఇది అద్వైత సిద్ధాంతము
నందొక మూలసూత్రము.

నవయం కార్యకారణయోః అభేదం బ్రూమః।

కింతు భేదం వ్యాసేధామః (భామతి వ్యాఖ్యానపత్రిక)

అనగా మేము కార్యకారణములకు అభేదమని చెప్పము. మరేమన
భేదమును నిషేధించుచున్నాము అని భావము. Cause alone exists.
What you perceive as effect is nothing but the cause.
ఈ భావమే అద్వైతుల పరిణామ ప్రక్రియను బెల్లపునది. ఇది అజ్ఞాన
పరిణామరూపమగు విపర్యయావస్థ. ఒకే బ్రహ్మపదార్థముయొక్క స్థూల
సూక్ష్మస్థితులుగా భేదప్రతీధాన మనుటయే యగును. కానీ కార్యకారణ
ముల కభేదముచెప్పుట యనగా రెండు భావాలను అంగీకరించుటయే.
కార్యము మిథ్య. కారణముమాత్రము నిత్యసత్యమనువారి వీ భేదాభేద
ముల ప్రసక్తియైందదు అనగా వేదాంత పరిధానలో కార్యము లేనేలేదు
అని చెప్పుట. జగత్తును పరిణామ వాదానుసారము పరిగణించిన అభేద
మనుపదము. విపర్యవాదానుసారముగ బెప్పిన అనన్యత్వమను పదము
వర్తించును.

ఒక శంక : “పాదోస్య విశ్వాభు తాని, త్రిపాదస్యామృతం దివి” అను మంత్రమున పూర్ణుడగు బ్రహ్మయందు నాలుగవభాగము మేరకు భూతాదిగ, విశ్వముగ పరిణమించి వికారము పొందినట్లున్నదే, యిది స్వగతభేదమే యగుగదా ? అద్వైతుల బ్రహ్మకు స్వగతభేద మెట్లు పపన్నమగును ? ఇందుకు సమాధానము : రజ్జువునందు సర్ప మభివ్యక్తమైనట్లే అధిష్ఠానమగు బ్రహ్మయొక్క పాదభాగమున జగత్తు, వివర్తముగ ప్రక్షిించువారికి అనగా ద్వైతదృష్టి గలవారికి గోచరమగుచున్నది. అనగా ఆజ్ఞానపరిణామమేగానీ బ్రహ్మయందెట్టి పరిణామమున్ను లేదని భావము. రజ్జువుకంటే సర్పమునకు స్వతంత్ర సత్తలేనట్లు ఈ ఆభివ్యక్త ప్రాతిభాసిక పాదమునకు (జగత్తుకు) స్వతంత్రసత్త లేదనిమాత్రము గ్రహింపనగును. ప్రాతిభాసిక కాలమున రజ్జువుకంటే సర్పము భిన్నము గానట్లు, యీ జగత్తు ప్రాతిభాసికసత్త లేనిదియే. అవిద్యాదృష్టియందు ఆకాశమున భాగములు గోచరించినట్లు అవిభాజ్యమగు బ్రహ్మయందు పాదకల్పన శ్రుతిమాత్రచే బోధనాసౌలభ్యము కొరకే అనుగ్రహింపబడినది. వ్యావహారిక సత్యములో పరిణామోపాదానము వివరోపాదానము అను ద్వైవిధ్యము గలదు. ప్రాతిభాసిక సత్యములో పరిణామ ప్రసక్తియే లేదు. సర్వము ఆభాసయే, ఒక్క బ్రహ్మకే అభిన్న సిమితోపాదానత్యము వర్తించును. కనుక పంచభూత మూలమగు జగత్తుకు పాదకల్పన ప్రాతిభాసిక కాలమునదప్ప పారమార్థికమున నుండదు.

ఇక జగత్తత్వ విషయమై శాస్త్రేయులు చెప్పు ప్రక్రియను కొంచెము తెరిసికొందము. సాపేక్షికదృష్టితో జూచినయడల పరిణామము సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమగు నీ ప్రకృతినుండియే ప్రారంభమగును. చరమదశియందు పంచీకృత పంచభూతములవరకు వచ్చి, వాటియంశల సంకల్ప, వికల్పములచేతనే (Coalition and division) స్థూ

కళారూప ప్రపంచోత్పత్తి యగుచున్నది. ఈ మూలప్రకృతి యంతర్గత ములగు భువల్లోక, సువల్లోక, మహాలోక, తపోలోక, సత్యలోకములని ఐపుబడు (హిరణ్యగర్భలోకమనెడి అపర సత్యలోకము) నవి అపరా ప్రకృతిభూమికలే. పరాప్రకృతికి సంబంధించిన వేదన శివ, శక్తి, సదాశివ, ఈశ్వర, శుద్ధవిద్యాత తత్వములు. అందుచే పరిణామ ఆరంభ వాదకుల ధృష్టి యీ భూమికిలను పోలేదని విజుంగవలసి వచ్చును. సృష్టిక్రియ నిర్గుణ పరమాత్మయందు గలుగు యాక్షణ లేక ఇచ్ఛాశక్తి అనునొక అదృశ్యస్పందనతో (primordeal tumult or Stress) ప్రారంభ మగును. ఈ స్పందనచే శబ్ద, అర్థ, ప్రత్యయములు (Sounds, things and thoughts) అనబడు మాయాశక్తి విభూతులు గలుగును. ఇవి పరమాత్మయొక్క స్వరూపగతములేగాని అన్యములుగావు. ఆయనయందు గల కారణశక్తి ప్రేరణచేతనే (Causal Stress) అవి యుద్బుద్ధ మగును. ఆయన సత్యచ్ఛరూపుడు. తనకు ఆయనచే వ్యాప్తమగున దంతయు సత్యలోకము లేక శివలోకము, మహాకైలాస మందుగు. మనము వ్యవహరించుటకు ఆయనకు పరమశివుడని పేరు (వ్యవహార నామము). ఆయన పాంచదాశివములగు, రసోగుణాత్మకమగు ప్రాణ శక్తిని, మలిన సాత్వికాంశమగు మగన్మయను అతిరమించినవాడు 'నిష్కలము' (రూపముగానీ ఆకాయపములుగానీ లేనివాడు, నిష్క్రియముడు (అచలుడు) నిశంబునుడు (నిర్విచారుడు) ప్రపంచప్రక్రియకు అధికారణభూతుడు. ఈతడే పరమేశ్వరుడు లేక పరమాత్మ. ఈయన యందు పంచవిధములగు శుద్ధస్కన్ధ (unmanifest creation) జరు గును. ఇందు మొదటిది శివతత్త్వము. ఇందు 'చిత్' లేక ప్రజ్ఞానము (Consciousness) ప్రధానము. రెండవది శక్తితత్త్వము. ఇది శివ తత్త్వమునకు తుల్యమైనది అందుకు తరువాతిదిగాదు. శివశక్తి తత్త్వ ములు రెండును అంతర్ముఖ బహిర్ముఖములని వీకతత్త్వము మాత్రమే.

ఇందు ఆనందము ప్రధానము. మూడవదియగు సదాశివతత్త్వమున సత్ యొక్క అనుభవమునకు నాంచి జరుగును. ఇచ్చట ఇచ్చాశక్తి ప్రధానముగ ప్రాదుర్యవించును. నాల్గవదియగు ఈశ్వరతత్త్వమున జ్ఞానశక్తి ప్రాదుర్యవించును. అయిదవదియగు శుద్ధవిద్యాతత్త్వమున క్రియాశక్తి ప్రధానము. ఈ అయిదు తత్త్వములున్నా శుద్ధవిద్యుత తత్త్వమునందు భిన్న ప్రాదుర్యవములకు నాంది వంటివి. సత్త్వరజస్తమోగుణ సంబంధములేని శుద్ధతత్త్వములు. బీజమునకు అంకురమువంటివి. కార్యమునకు కారణరూపములు. ఇంతవరకును శుద్ధసృష్టి గుణరహితమగు శుద్ధమాయ, లేక పరాశక్తి లేక పరాప్రకృతియందు సంభవమగు భూమికలు. ఇక మూలప్రకృతినుండి మాయకమగు మలినసృష్టి ప్రారంభమగును. ఇట్లునుండి సాంఖ్యులు దెలుపు సత్త్వరజస్తమోగుణాత్మకమగు మాయాశక్తి విజృంభించును, దృశ్యమాన సృష్టికి నాందియగును. ఇది అనులోమ ప్రక్రియన జరుగును, రజోగుణ స్పందనలచే మూలప్రకృతి సామ్యాస్థియందు శ్లోభగలిగి మహత్తుగ (matter rendered suitable for creation or manifestation) అందుండి అహంకారము, అందుండి పంచతన్మాత్రలు, అందుండి పంచమహా భూతములు, ఆవిర్భవించి ప్రకృతి తల్లి, మనము బిడ్డలముగా ప్రసవకార్య మారంభమగును. ఈ మాయ, అవరణ (veiling) విక్షేపము (distracton) అను తనశక్తులచే, భేదభావము, నానాత్వములను కల్పించి అధిష్ఠానమును మరుగుపరచుచు కార్యరూపమునకు వచ్చును. ఇందుచే అనంతుడు పరిమితునివలెనగును (The infinite becomes apparently finite). ఈ దేశము వాడను, యీకాలమందుంటిని యని దేశకాలముల సృష్టించుకొనును (becomes limited by space and time). నేను, నాదియను భావములచే ప్రభావితుడగును. “శిష్యాచార్యతయా తథైవ పితృపుత్రాద్యాత్మనా భేదతః” అను జీవభావపూరితుడగును. పిమట 1) కాలము 2) నియమ

(దేశము) 3) రాగము (కోరి) 4) విషయమునకు సంబంధించిన పరిమితజ్ఞానము (వికల్పము) 5) చశ (పంచీర్వతి పంచమహాభూత సమ్మేళనముతో జరుగు రూపకల్పన) అనబడు పంచకంచుకములు (అయిదు చోక్కా-లు) తాడుగుకొని “పుణ్యముకొద్దీ పుట్టుతాడయ్యా పురుషుడు” అన్నట్లు జన్మింపొందును. ఇత ప్రకృతి రంగస్థలమున తెర యెత్తబడి జీవితనాటకము ప్రారంభమగును. సూక్ష్మమునుండి స్థూలము నకు, జ్ఞానమునుండి అజ్ఞానమునకు, ఆనందమునుండి అహంకారమునకు వైకుంఠపాళి పడుమునందలి నిచ్చెన. పై మెట్లనుండి ద్రిందిమెట్లకు అవరోహించును. కామక్రోధలోభ మోహమదమాత్సర్య పూరితుడగును. ఇక ధర్మరహిత అర్థప్రపంచము తనదే. ఇందు మూలప్రకృతికి పైగం అయిదు శుద్ధతత్త్వములు పరాప్రకృతిగ తెలియబడుట గమనీయములు.

శబ్దసృష్టి : “వాగేవ విశ్వాభూతనానిజన్తే” (ఐంగరేయ బ్రాహ్మణము) శబ్దసృష్టి లేనిదే అర్థసృష్టి గలుగునని శాస్త్రములు చెలుపుచున్నవి. క్రైస్తవమునకూడ In the begining there was the word and the word became flesh అని చెప్పబడినది పరమాత్మ శబ్దబ్రహ్మ. ప్రపంచము శబ్దమునుండియే ప్రాచుర్యావమైనదందురు. శబ్దమన పరబ్రహ్మతోడనే నాదరూపము. ఇది అనాహతము. అనగా శబ్దకాకిడివలన ఉద్భవించినదిగాదు. ఇది ఒక సూక్ష్మస్పందన విశేషము. దీనిని ధ్వని యందురు. అది అంతర్నాదము లేక పరానాదము. అనాదమే వాక్ నకు విజమగు భించువు. తరువాత గలుగునది పశ్యంతి. దీనికంటే స్థూలరూపమగు తరువాతి స్థితి మధ్యమా. దీని స్థానము రంతము. ఇది తార్వాచి స్థానములలో అవ్యకు అన్యశ్రవణ మోగ్యముగ స్పృకుమగు స్థితియే వైఖి. ఈ వైఖిలో నిలగి స్థూలరూపమే గురుశిష్య పరంపరా బోధబోధక సంబంధ ఆధార వాక్యము - ఆహ్వాయము. ఇందు పరా

యనునది ద్వనికి ప్రథమ స్పందన కారణరూపము. ఇదియే నాదము. పశ్యంతీ మహాబిందు తత్త్వము. ఈ శివశక్తి రూపకాద బిందువులే తరువాత రానున్న కళకు (సృష్టికి) ఆధారము. వీనినుండియే త్రిబిందువులుద్బుద్ధమగును. త్రిబిందు రూపక కామకళయే తంత్రశాస్త్రములందు కారణ త్రితయములని చెప్పబడెను. (the three fold causes) ఇవియే ఇచ్ఛా, జ్ఞాన, క్రియాశక్తులు, బ్రహ్మ, విష్ణు, రుద్రనామక, సృష్టి స్థితిలయ కారకశక్తులు. ప్రపంచమున ప్రతిబూతమున్ను తనకు సహజ రూపమగు నొక శబ్దమును గలిగియుండును. వీనినే బీజాక్షరములందురు (the seed sounds). బీజాక్షరములు మంత్రములకు మాత్రుకలు. సృష్టియందు ఈ శబ్ద బ్రహ్మమునకుగల మూలస్థానమును గ్రహించిన వారికి మంత్రముయొక్క ఆనశ్యకత లెస్సగా దెలియగలదు మాయ మంత్రమునకు వశీకృతము. మంత్రధ్యానము లేనివారికి అసుగ్రవ జ్ఞానము ప్రాప్తించదని భావము.

శబ్దముల సంబంధము : వీనినే నామరూపములందురు శబ్దము పరాశక్తి రూపము, అర్థము సర్వము ఈశ్వర స్వరూపము. శబ్దమునందే అర్థము గర్భితము. కనుకనే ఈశ్వరుడు మాయోపాధికుడని తెలియబడుచున్నాడు. నామరూపముల కేకత్వము చెప్పబడుటచే ప్రయోజనము. ఏకప్రయత్నము చేతనే రెండును అపవదింప సాధ్యపడుటయే.

ప్రతిష్ఠయన : ఏది లేనియెడల ఏది లేకయుండునో అది దానికి ప్రతిష్ఠ. వాచకము వాచ్యమునకు ప్రతిష్ఠ. శబ్దలక్ష్యమైన అర్థమునకు శబ్దము ప్రతిష్ఠ. అర్థస్వరూపుడగు ఈశ్వరునకు వాక్కు ప్రతిష్ఠ. శాక్తము బ్రహ్మను శక్తిత్వైన పరిగణించును (relativism.) అద్వైతము బ్రహ్మను స్వరూపత్వైన పరిగణించును (absolutism). కనుక శాక్తము ఉపాసనకు పరమము. అంతవరకే పరిమితము. అనగా ఉపాసనాను

కూలముగ శక్తికి గుణ కల్పనచేసి బ్రహ్మగ భావించును. శక్తిని బ్రహ్మ యొక్క ఒక గుణముగనో, ధర్మముగనో పరిగణింతురు (Inseperable Co-existence) కనుక నిది విశిష్టాద్వైతమునకు సన్నిహితము. ఇందు విమర్శ ప్రకాశములు సమ్మిశ్రితములుగానీ ఏకముగాదు (a harmoniously blended but not a single whole) అద్వైతమున విమర్శ ప్రకాశములు అవిసాహితములు; అనగా శద్ధానందములకు, వాచ్య వాచకములకు, అభిచాన (శబ్ద) అభిధేయము (అర్థ) లకు కేవల ఏకత్వమే చెప్పబడినది. అనగా విమర్శ ప్రకాశములకు కేవల ఏకత్వమే చెప్పబడినది. (These are known as an inseperable integral whole)

శ్లో॥ వాగ్ధా విచనంస్ఫుటైః । వాగ్ధస్ ప్రతిపత్తయే ।

జగతిః పితృనామగదే । సాగ్వసీ పరమేశ్వరే ॥

శ్రీ శంకరునకు సాదృశ్యముగల తత్త్వవేత్త కవిసామ్రాట్ దేవీ ఉపాసకుడు శ్రీ కాళిదాసుప్రోత్త పై శ్లోకము శద్ధానందముల ఏకత్వమునకే అంబున మిచ్చుచున్నది. “విదేవశక్తిః” అను వాక్యము చిత్ర మే శక్తి అని దెలిపుచున్నానీ, చిత్ర మొక్క శక్తి యని గాదు.

II. ఆరంభవాదము : కార్యమగు జగత్తు కారణమందుండదు. అసహ్యమగు అణువులనుండిమే సృష్టించునునని వీరివాదము. కనుక దీనిని అసత్కార్యవాదమనియు అందురు. The effect has no cause. ఈ వాద ప్రతివాదములు తార్కికులరచన ప్రయాయిత ప్రేరేపితులు. పరమాణువుల సంకలనముచే ఒక మహత్పదార్థసృష్టి ఆరంభమగునని సిద్ధాంతీకరించినందున దీనికి ఆరంభవాదమని పేరువచ్చినది పరమాణువులు ద్వ్యజుల, త్ర్యజుల, చతుర్జుల, పంచాణుకాది ద్రవ్యపరంపర

నారంభించునని తార్కికుల సిద్ధాంతము. కార్యము పుట్టినప్పుడే దానికి ఉనికి ప్రాప్తించుచుగాని పుట్టుటకు పూర్వము అదిలేనేలేదు. పరమాణువులు జడమగు అదృష్టముచేత (Some unseen agency which gathers these atoms) సంయోగము చెందునందురు. సంకల్ప సామర్థ్యముగల చైతన్యమే యీ సృష్టి చేయవలయునని నిర్ధరించి యీ వాదమును సేశ్వర వాదులు త్రోసిపుచ్చిరి. ఒక చైతన్యమున్నదని అంగీకరించునెడల పదార్థము - శక్తియొక్క ఆవిర్భావమే యగును. Primal matter must be primal as matter is a manifestation of spirit. మరొక విధానము : కొన్ని కారణములు కలసి, ఆ కారణములకంటే భిన్నమగు కార్యమును పుట్టించుననుట. ఉ॥ ఒక ఆభరణము అను కార్యము రూపొందించుటకు బంగార మొక్కటియున్న చాలదు. ఒక విశ్వకర్మ, కుంపటి, సుత్ర, సమ్మెటి, మున్నగునవి యుండవలయును గదా ! ఈ వాదమున కార్యకారణములు భిన్నములని చెప్పబడుటచేత పరమాత్మ జగద్విషయమున కారణము కానేరదు. పరమాత్మ జ్ఞానస్వరూపుడు, అద్వితీయుడు, సర్వమునకు అభిన్న నిమిత్తోపాదాన కారణుడగుటచే—కార్యకారణములు భిన్నములని తెలుపు నీ వాదము త్రోసివేయ బడెను. మరియు సర్వవ్యాప్త పరమాత్మ జగత్కారణమనియు, పరమాత్మ యందే జగత్తు ఉండుననియు చెప్పుటకు అనువుగ లేదనియు యీ వాదము నిరాకరింపబడినది. “ఏకమేవ అద్వితీయం” అని ఛాందోగ్య రీతి పాఠమున జెప్పబడినట్లు పరమాత్మ ఒక్కడే, కారణమగుటకు రెండవదిలేదు అనగా ప్రపంచమును కార్యమునకు, నామరూపక్రియారహితుడగువాడు పరమార్థమున జగత్కారణుడు కాజాలడని నిర్ధరింపబడినది.

Arambhavada is the theory that certain factors contribute for the shaping of an article; that the

effect comes to manifest, even without the 1st cause mentioned in metaphysics

III విపరీతవాదము (ఆత్మాద్వైతవాదము: సాక్షివిపరీతవాదము)

The Theory of illusion or superimposition : The illusion created by the self, on the self itself, as the substratum ఈ వాదహృదయమును గ్రహించుటకు ముందు వైద్య శాస్త్రమున చెప్పబడిన ఒక అంశమును విచారించిన విషయము సుగ్రాహ్యము కాగలదు. బడమగు ప్రకృతి (పరిణామి) పృథక్పత్రలేనిది. ఐనను రజస్తమస్సుల సంబంధము (సంకేత) ప్రధానముచే ప్రాకృతములు, దివ్యావిద్యములు, శుభాశుభములు, మోదభేదములు అను ద్వంద్వములు భాసించుచున్నవిగా శాస్త్రము తెలుపుట. అంగమున consciousness derailed is the cause of duality అనగా చైతన్యము, ప్రసరించు స్తోత్రస్సుల సత్యము దస్యముయే ద్వంద్వభావము లకు మిథ్యాభావములకు కారణము అని భావము. ఇది యెట్లన విచారితము, వైద్యక్షేత్రమున (field of medicine) మానసికవ్యాధులు (psychological diseases) ఎప్పుడు బహుళ సంభవముగుచున్నవి. ఇంద్రియములు గ్రహించియున్న విషయజ్ఞానమును ఉద్వేగములద్వారా (through nervous impulses) ఒక కేంద్రమునకు (centre in brain) అందించుచున్నందున, మరొక కేంద్రమున కందించుట వలన గలుగు మిథ్యాజ్ఞానముచే (messages sent to wrong tele. phone numbers) యధార్థముగదలిన బుద్ధులు నీజముగా యున్నట్లే భారం కల్పించిచూపుస్థితి గలుగుచున్నది. ఉదాహరణకు అపస్మారవ్యాధిని (Hysteria, గమనించు. ఈ వ్యాధిగలవారు యధార్థముగ పక్ష వాతము వచ్చినట్లే ఒకప్రక్క కాలుచేయి చచ్చుబడి కదల్చు సాధ్య పడదు. కొందరికి మూగబోయినయట్లు నోట మాటరాదు ఇట్టి స్థితులు.

కొన్ని నెలలవరకుకూడ ఆప్టేనిలచియుండి వా రా యా వ్యాధిపీడితుల మనియే విశ్వసించియుందురు. ఈ వ్యాధులకు నిదానము (pathology) డాక్టర్లు ఎన్నిపరీక్షలు చేసినను తెలియబడదు. పక్షవాతరోగికి దగ్గరలో ఒక తుపాకీగుండును ప్రేల్చిన ఆ శబ్దమునకు భీతిచెంది ఆమ్మోయని తేలి పరుగెత్తును. మాట పడిపోయిన రోగి కొబ్బరిచెట్టుక్రింద కూర్చొనియుండ ఒక కొబ్బరికాయ రాలి నెత్తినపడిన “ఆమ్మో ! కొబ్బరికాయయని, తల పగిలినదిరో” అని అరచుచూ చెప్పను. ఈ ఘోరవ్యాధులు మానసిక వికార జనితములేగాని నిజముగావు. అపయవములు చచ్చుబడినట్లు, మాటరాక మూగవోయినట్లుండటయే మిథ్యా జ్ఞానకార్యములకు ఆత్మాధిష్ఠానభ్రమ కుదాహరణముగ చాలదా ? ఒకని కొక తుపాకీ పేలుడు యింకొకనికి కొబ్బరికాయదెబ్బ ప్రబోధము గలిగింప, మిథ్యాభావములు పోవుటను మనము చక్కగా గ్రహించ సహకరించగలవు. అష్టాంగ హృదయమును వైద్యగ్రంథమున మంగళాచరణ శ్లోకమును వినండి.

శ్లో॥ రాగాదిరోగాన్ సతతానుషక్తాన శేషకాయ

ప్రస్ఫుటా సశేషాన్ ।

బౌద్ధుక్య మోహారతిదాన్ జఘానయో ॥

పూర్వవైద్యాయ నమోస్తుతమ్ ॥

శరీరమున వాతపితృ శ్లేష్మముల వైషమ్యస్థితిచే శరీరవ్యాధులు గలుగునట్లు రాగద్వేష కామాదులచే మనస్సుకు మిథ్యా స్వరూపవ్యాధులు గలుగును. వాటి నివారణకు ఆపూర్వవైద్యుడగు పరమాత్మకు నమస్కరించుచున్నానని భావము. మన జ్ఞానేంద్రియము లందించు మిథ్యాజ్ఞానపేరాగద్వేష కామాది వికారములకు, అందుచే జ్ఞానము పథముదప్పుటకు కారణమని గ్రాహ్యంశము.

ఇక శంకరుడచే ఉపనిషత్సమ్మలముగ చెప్పబడిన విపర్లవాద విచారణ జేయుదుము : విపర్లమనగా పస్తువు ఒకటియై యుండ యింకొకటిగ స్ఫురించుట, ఇది యిట్లు సంభవము : మన చూపులో భోషముండిననో, పస్తువును గోచరింపజేయు ప్రకాశమున హెచ్చుతగ్గులగు భోషముండిననో సంభవింప నవకాశమున్నది. లేక మన సంస్కార బలిమిచేత గూడ ఒకటి మరొకటిగ బాసింపగలదు. అనగా అధిష్ఠాన పస్తువుయొక్క నిజరూపము చర్చిగా తెలియబడర, అధిష్ఠాన సామాన్య జ్ఞానముచే విశేషాంశయొక్క అజ్ఞానము ప్రాప్తించి ఆ యజ్ఞానము మన సంస్కార బలిమిచే యింకొక పస్తువుగ పరిణమించి ప్రత్యక్షమగును. సంగత్ సంజాయతే రామః కనుక యిచ్చుట గ్రాహ్యంశమేమన “మన అజ్ఞాన పరిణామ బనిత బ్రాంతి జ్ఞానమే మరియొక పస్తురూపమున స్ఫురించినదిగాని అధిష్ఠానముగ అసలు పస్తువునందు the thing in itself) ఏ విధముగ మార్పుపాలేదు” అజ్ఞాన పరిణామ బనిత బ్రాంతి జ్ఞానమే మిథ్యాజ్ఞానము. ఇది నీతలందు మోహశబ్దముచే చెప్పబడినది. ఇది అసలు పస్తువుయొక్క నిజరూపము తెలియబడినప్పుడు నశించును, కనుక “అ స త్” అని వ్యవహారమునకు వచ్చినది. కనుక అద్వయవాదము అజ్ఞాన పరిణామ వాదముగానీ పదార్థ పరిణామ వాదముగాదు. ఈ ఐదవమును దృఢపరచు కొనుటకు ఉదాహరణల దీసికొని పోల్చిచూచుకొందము. ఉపమానములకు కొన్ని, ఆధునిక పస్తువులు గలవుగాని శబ్దర రంగవత్పాదులచే స్ఫురింపబడి, ఉచ్చరింపబడి అనాదినుండి శాస్త్రములయందు నిర్మింపబడినవి శక్తి (ముత్యపుబిప్ప) రజ్జువు (త్రాడు). శ్రీరాముని కరస్పర్శచే చూపించిన చారలు సుస్థిరములై అభిజ్ఞానోగ్యములైన ఉడతపంటివి యీ శక్తిరజ్జువులు. కనుక వీటినే ఉదాహరణలు గ్రహింతము. శక్తికి ఒకపైపు మెలుపుగల తెల్లని రంగు మరియొకపైపున నలుపు. హెచ్చు ప్రకాశముగల సమయముల

యందు సూర్యకాంతి శుక్తియొక్క తెల్లని ఫలకముపై బడినప్పుడు మనకు వెండివలె గన్పించును. దీనిని శుక్తిరజత బ్రాంతి యందురు. ఇచ్చట వెలుగు అధికముగ నున్న దోషముచే శుక్తియందు వెండి భాసించిరడి. వెండియొక్క తెలుపు మన అనుభవమున నున్నదిగనుకనే రజతబ్రాంతి గలుగుట. అనగా సంస్కార ప్రాబల్యముకూడ అజ్ఞాన పరిణామ సామగ్రిగ నుపకరించునని తెలియనగును. అజ్ఞానమునకు రెండు శక్తులు గలవు. 1) తమోగుణ ప్రాబల్యముచే గలుగు ఆవరణ శక్తి (veiling property) అనగా బుద్ధిని ఆవరించుటచే వస్తువును మరుగు పరచు శక్తి 2) రజోగుణ ప్రాబల్యముచే వస్తురూపమును మార్పుతో గోచరింపజేయు విక్షేపశక్తి (distorting property) ఆవరణ శక్తి అధిష్ఠానమును కప్పి శుక్తిజ్ఞానము లేకుండ చేయును. విక్షేపశక్తి శుక్తి యందలి తెలుపును. వెలుగునందలి మెఱుపను దోషముచే వెండిగా భాసింపజేసి బ్రాంతి జ్ఞానమును గలిగించును. రజ్జువిషయమునః త్రాడును మసకచీకటిలో చూచి పాముని బ్రాంతిజెంది భయపడుదుము. ఇచ్చట త్రాడు అధిష్ఠానము, మసకవెలుతురు దోషము. లేనిదియై యుండియు ప్రాతిభాసికముగ పాముగ అధిష్ఠానమగు త్రాడుపై ఆరోపింపబడి తెలియ పడుటనే అధ్యారోపమందురు. (Super imposition). అజ్ఞానము యొక్క ఆవరణశక్తిచే ద్రవ్యకు త్రాడు కనిపించలేదు. విక్షేపశక్తిచేతను ద్రవ్యయొక్క సంస్కార బలముచేతను అది కట్టగాగాక పాముగనే త్రాడుపై ఆరోపింపబడినది. ఇప్పుడు మరికొంత వెలుగు సాయము చేతనో లేక వస్తుతత్వ జ్ఞానముగల మరియొకరు దృఢీకరించి చెప్పినో ఆ బ్రాంతిజన్య జ్ఞానముపోయి (అపవదింపబడి) వస్తుతత్వ జ్ఞానము గలిగి, అధ్యారోపింపబడినది పాముగాక అధిష్ఠానమగు త్రాడే తెలియబడును. ఈ భావమునే వాసుదేవ మననమును గ్రంథమునందు “అధ్యారోపాఽపవాదాభ్యాం విచ్ఛేదం ప్రపంచ్యతే” యను ప్రవచనముతో వాసుదేవ

యతీంద్రుడు లన గ్రంథమును ప్రారంభించెను. అనగా పైపై తోచి కల్పించిన పదార్థముల విచారించి, వస్తుతత్త్వము ఇది గాదని త్రోసి వుట్టుకు ప్రక్రియలో ఆత్మతత్త్వమును సృష్టికరించుచున్నాను.

బ్రాంతిచే నిండియగోచరమైన కార్యమునకు, రాత్రికమగు పదార్థ మధిష్ఠానముగ నెలియవలెను. బ్రాంతికే, వేదాంత విషయము లకు వర్తించునపుడు అధ్యాసయని మరొకపేరు. ఈ యధ్యాసచే త్రాటి యందు భాసించు మిథ్యాసర్వము సత్యముగ తోచుచున్నది. శూన్యమను నెడల, శూన్యము దృగ్గోచరముగాదు. సత్యమని చెప్పనెడల, రజ్జు జ్ఞానము గలిగిన వెంటనే దాదీంపబడగూడదు. సత్యవస్తువు త్రికాలాఽ భాధితము. జాగ్రత్సృష్ట సుషుప్త్యవస్థల యందును అనుస్మృతము. కనుక నిది సత్య గాదు అసత్య గాదు. అనిర్వచనీయమన నిట్టిదే. ఇది బొడ్డుల అశీకమును గాదు సత్+అసత్ (సదసత్) అగును. It is a simultaneous is and is not. Maya is a comparatively gross form of the dynamic Sakti which appears in evolution. ఈ యుదాహరణలయందలి కార్యకారణముల వివరించి తెలిసికొన్నయెడల రహితముగను శుద్ధిని యావరించిన యజ్ఞానము, పామునకు త్రాడును ఆవరించిన యజ్ఞానము, పరిణామ్యుపాదాన కారణ ములగ దెలియుదుచున్నది. వెండికి ముత్యపుచిప్పయు. పామునకు త్రాడున్న వివర్తపాదాన కారణములని గ్రహించవలయును. పరిణామి = కార్యరూపముగ మారి వచ్చిన పదార్థము + ఉపాదానము = మార్పుజెందిన మూలపదార్థము = పరిణామ్యుపాదానము. అసలు వస్తువు మారకుండా

* (1. అధ్యాసోపము = పైనవల్పించి చూచినది; 2. ఆపవాదం = ఇదిగాదు అని త్రోసిపుచ్చెడు ప్రక్రియ 3. నిష్ప్రపంచం = ఆత్మ తత్త్వమును 4. ప్రపంచ్యతే = సృష్టికరించుచున్నాను.)

మరియొక వస్తువుగా కనిపించుట వివర్తపాదానము. అజ్ఞానము రజితముగ మారినదిగనుకనే పరిణామ్యుపాదానము. శుక్తి మారకయే వెండివలె కనిపించినది గనుక వివర్తపాదానమని చెప్పబడెను. ఈ విజ్ఞానమును వేదాంతశాస్త్ర విషయమునకు వర్తింపజేసి విచారించిన ఉపమేయమగు జగత్తు బ్రహ్మను ఆవరించిన మూలాజ్ఞానము యొక్క పరిణామ ఫలితమని-అట్టి అజ్ఞానముచే ఆవరింపబడిన పరమాత్మయొక్క వివర్తమనియు తెలియవలయును. జగద్విషయమున అజ్ఞానము పరిణామ్యుపాదానము పరమాత్మ వివర్తపాదానమని అనగా వివర్తజ్ఞానమే ఉపాదానమని గ్రహ్యంశము. ఈ వివర ప్రక్రియను (process of super imposition as the result of a modification of nescience) పిశ్వాసపూర్వకముగ గ్రహించిననేగాని అద్వయ సిద్ధాంతమునందు విశ్వాసము, శ్రద్ధ గలుగవు. దీనిని పరిపుష్టము జేయుటకే శబ్దరూప మాయావాదమును ప్రతిపాదించి విపులీకరించిరి. 1-2-శ్లోకములయందు జగత్తుపై జీవునిపై మాయయొక్క ప్రభావమును, మాయా స్వరూపమును తెలుపబడినవి. 3-9-శ్లోకములయందు జీవులపై మాయా ప్రభావమును విపులీకరించి దెలిపిరి. ఈ మాయావాదము ననుసరించి సత్యత్రివిధ్యము ఆంగీకరింపబడు చున్నది. వీటివివరము యీ దిగువ సూచింపబడును. ఈ వివర్తవాదమున కనుబంధముగ స్వల్పభేదములతో మరిరెండు వాదములున్నా చెప్పబడినవి. అవిరెండును అద్వైత సిద్ధాంత ప్రతిపాదకములే. విచారితము :

4) సృష్టి దష్టిప్రక్రియ; (సృష్టిప్రభాకరము) : ఇది ప్రమాతయగు చిదాభాసుని బ్రాంతిచే గలిగిన భావము. దీనిని అజాతవాదమనియు అందురు. అనగా ప్రమాతృ వివర్తము. ఇందు ముఖ్యమగు భావము దృశ్యమానమగు ఈ సృష్టియంతయు యిదివరకే (నీవు చూడకముందే) సిద్ధమైయున్నది. దీనిని మనము ఏ దృష్టితో జూచిన యెడల, దీని

ఉపాదాన, అధిష్ఠానముల తత్త్వమును (స్వరూపమును) తెలియగలమును విభారణయే ఇందలి విషయము. సూక్ష్మ గ్రాహులుగాని వారికి బోధనా సౌభ్యమునకు ఉపాదానమును మూడు దృక్కోణముల నుండి జూచిన మూడు విధములుగ తెలియబడు సత్యలు గలవనితెలుపును.

i) ప్రాతిభాసికసత్య : ప్రతిభాసయన భ్రమ, సత్యాయన ఉనికి. భ్రమకాలమున మాత్రమే సత్యముగ ఉనికియున్నట్లు గన్పించునది యీ సత్య. అంతరమగు స్వప్నజగత్తు బాహ్యమున నున్నకుత్తి రజతము దీనికుదాహరణలు భ్రమజ్ఞానమునకు కారణమగు దోషము తొలగిన తరువాత ఈ జగత్తు ఉండదు. కనుక ప్రతికాలాబాధితమగు సత్య వస్తువుగాదు (Transitory appearance). సదసత్తులలో ఒకదానిని మరియొకటిగా భావించి విశ్వసించుట అధ్యాస. ఇది ఆరు విధములగు దోషములచే ప్రాప్తించును. కనుక నిది ఆ దోషముపోయిన పోవును గానీ బ్రహ్మజ్ఞానముచే తొలగదు. చిత్తవృత్తి యందలి మార్పుచేత మాత్రమే దీనికి నివృత్తి గలుగును. ఉ॥ శుక్తియందలి రజతము చిత్తమునకు శుక్తివృత్తి ప్రాప్తించిన, రజతవృత్తి తొలగును. కనుక రజతము ప్రాతిభాసికసత్య గలిగినది మాత్రమే యగును.

ii) వ్యవహారికసత్య : వ్యవహారమునందు గలుగు అవిద్యకు అంతఃకరణ వృత్తిచే ఆత్యంతనాశము (స్వరూపనాశము) ఉండదు. స్వరూప తిరస్కారము మాత్రము గలుగును. దీనికి ఉదాహరణ ఈ జగత్తు. దృష్టి స్పృహను పీనతన అంగీకరించలేదు.

iii) పారమార్థిక సత్య : ఎయ్యది ప్రతికాలబాధితమో, ఎయ్యది చిత్తవృత్తిచే మార్పునుగాని నాశముగానీ పొందదో, ఏది బ్రహ్మజ్ఞానముచే

మూలాజ్ఞానమును ముసుగును తొలగించుకొనిన మాత్రమే అనుభూతి పూర్వకముగ సాక్షాత్కరించునో అదియే పారమార్థికసత్య.

N. B. బ్రహ్మను, బహువిధ జడములను ఆశ్రయించియుండి అనాదియై. అఘటనాఘటన సమృద్ధిమై, అనిర్వచనీయమగు భ్రాంతి కల్పనాపేతుశక్తియే మూలాజ్ఞానము.

ఈ సృష్టివాదము (1) పైనచెప్పిన త్రివిధ సత్యల సంగీకరించును. (2) బహు సంఖ్యాకులు జీవులని దెలుపును. (3) ఈ వాదమున మనస్సాక్షి బ్రహ్మ, జీవుడుగాదు. (4) ఇందు సృష్టికర్త జీవునికి భిన్నుడగు ఈశ్వరుడు.

5. దృష్టిసృష్టివాదము : (ప్రాతిభాసిక సత్యవాదము) ఇది సాక్షి విపర్తమును దెలుపు వాదము. దీనిని సాధుశ్రీ నిశ్చలదాసుగారు అంగీకరించిరి. వ్యావహారికమును కూడ స్వప్నతుల్యము అనగా జాగ్రత్తకూడ ఒక స్వప్నమువంటిదని నిరూపించుట. దీనిని సుజాతవాదమనియు అందురు. ఇది సూక్ష్మగ్రాహుల కుద్దేశింపబడినది. ఇందు ప్రధానసూత్రము "దర్శనంసృష్టిః-అదర్శనం లయః" అనగా నీవు చూచుకుముందు సృష్టి లేదు. నీవు చూచినప్పుడే ఆకార్యము సంభవమగును. చూడనప్పుడు ప్రళయ ముండును. దృష్టియన దృక్ లేక బ్రహ్మ. అది స్వప్రకాశము. అదియే స్వీయమాయచేత జీవదృష్టికి లోపల వెలుపల అవిద్యాకార వృత్తిరూప జ్ఞానముచే జగదాకారముగ భాసించుచున్నది. కనుక దృష్టియన అవిద్యాకార వృత్తిరూప జ్ఞానమనియే మనము గ్రహించవలయును. దృశ్యమునకు అత్యుచితమై అధిష్ఠానము. దృష్టివాదులకు పరిపూర్ణాత్మ ఒక్కటియే పారమార్థికము, స్వప్న జాగరస్థితులు ప్రాతిభాసికములు. అందుచే ఒక్క పారమార్థిక సత్యను మాత్ర మంగీకరింతురు. జాగ్రత్కాలమున స్థూలసూక్ష్మసృష్టి, అత్యనుండి స్వీయమాయాశక్తిచే జరిగి జాగ్రత్కాలము

పోయిన తరువాత ఆ మాయాశక్తి ప్రభావముచేతనే, మరల అత్యయందే
 లయమగును. ఇదియే సుషుప్తి. జగద్విషయమునను ఇట్లే సృష్టి, స్థితి.
 లయములను సంభవమని తెలిసికొనవలెను. ఇక జీవుని విషయమున ఏక
 జీవవాదమును ప్రతిపాదించురు. ఇది బ్రహ్మజీవవాదమనియు అందురు.
 జగత్తునందు బహుసంభావక జీవులుగ వ్యవహరింపబడువారు సాక్షియందలి
 ఆధానులే. సాధనములగు ఇంద్రియముల ఆపేక్ష పొందకయే స్వాఽ
 విద్యా దృష్టిచే సాక్షాత్తుగ సర్వమును గనుమందును గావున జీవుడే
 (ప్రత్యగాత్మయే) సాక్షియగునుగాని బ్రహ్మసాక్షిగాదని విరిమతము.
 మనస్సు ఆత్మయొక్క విపర్తము, శక్తియొక్క పరిణామమునై
 యున్నది. అనగా మాయావశమున పరిపూర్ణుడగు పరమాత్మయే
 మనస్సుగ. జగత్తుగ విపర్తము పొందుచున్నదని భావము. కనుక జగత్తుకు
 విపరోపాదానము, ఆత్మ. పరిణామోపాదానము మాయాశక్తియని తెలియ
 వలయును. జ్ఞానమునందు గోచరించు వస్తువునకే ఉనికిని దృష్టివాదు
 లంగీకరించురు. జ్ఞానమగు సాక్షిజ్ఞానము అవిద్యాప్రతినిబిము జీవుడు.
 విషయములచే మలినసత్వ ప్రధానమగు అంతఃకరణవృత్తి, (అవిద్య)
 తదవచ్చిన్న చైతన్యమే జీవుడు. ఇతనికి అంతఃకరణ సంబంధము లేదు.
 కనుక స్వప్రకాశ స్వరూపముతో సాక్షాత్తుగ సర్వమునకు దృక్కుగ
 నున్నాడు. అంతఃకరణముతోజేరి ప్రమాది యగుచున్నాడు. అనగా
 కర్మత్వ భోక్తృత్వముల బొందుచున్నాడు. జగత్తు : మాయచే బ్రహ్మ
 నుండి పుట్టిన జగత్తుహృద అనిర్వచనీయమేగాని అశీకము గాదు, రజ్జు
 సర్పమువలె ప్రాతిభాసికమున్నుగాదు. జీవునికి బ్రహ్మజ్ఞానము కలిగిననే
 జగత్తు నశించునుగాని అంతవరకు స్థిరముగనే యుండును. బ్రహ్మ
 జ్ఞానముచే నశించునది వ్యావహారిక సత్రాయని సృష్టిదృష్టి సిద్ధాంతము.
 ఇందు ప్రధానముగ రెండు సూత్రములు గలవు. 1. వ్యావహారికముగ

గోచరించు సకల పదార్థములు స్వప్నపదార్థములవలె అవిద్యాకార్యములు. అవిద్యోపహిత సాక్షివలన నివి ప్రకాశింపబడుచున్నవి. కనుక సాక్షిభాస్యములు 2. అవిద్యా పరిణామములైన సర్వజ్ఞాన జ్ఞేయములు ఏకకాలమందే ఉత్పన్నమై ఏకకాలమందే నశించుచున్నవి. పదార్థము ప్రతీతియగుటకు ముందుండదు. ప్రతీతి గలిగినప్పుడే ఉత్పన్నమగును. పదార్థమునకు జ్ఞాతసత్ర యుండునుగాని అజ్ఞాతసత్ర ఉపపన్నముగాదు. సత్రలు రెండేయని దృష్టివాదుల మతము. 1. ప్రాతిభాసికసత్ర, సకల అనాత్మ పదార్థముల సత్ర; కనుక నివి సాక్షిభాస్యములు. స్రమాత ఇంద్రియములు, విషయములు, వాటి జ్ఞానము, ఏకకాలమందే ఉత్పన్నమగును. పరస్పర విషయ విషయీభావము ఘటిల్లదు. ఆత్మకు భిన్నముగ దోచు సర్వమూమిథ్యామాత్రమే. క్షణమాత్ర స్వప్నమునందు బహుకాల ప్రతీతిగలుగునట్లు - జాగ్రత్తయందు స్థాయి, బహుకాలభోగ ప్రతీతి గలుగును. కనుక జాగ్రత్పదార్థములకు, స్వప్నపదార్థములకంటే విలక్షణత లేదు.

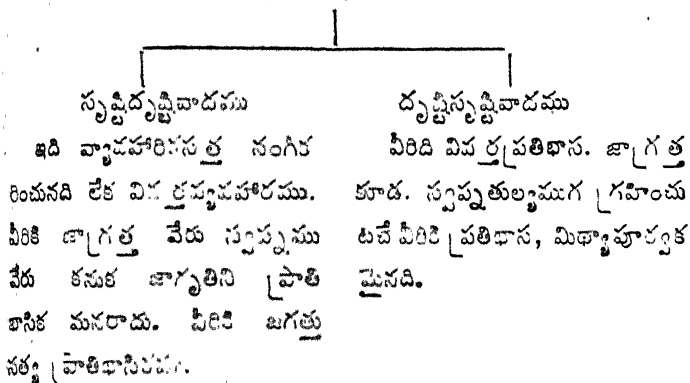
2) పారమార్థికసత్ర ; ఇది త్రికాలాబాధితమగు సత్యస్వరూప సత్ర, స్వరూప ప్రకాశము. ప్రమాణ, ప్రమేయ, ప్రమాతల త్రిపుటి ఘటిల్లదు. ఇది సర్వసాక్షి.

దృష్టివాదమున జగత్తునకంతకు జీవుడు ఒకేఒక ప్రత్యగాత్మ. ఆయన దృష్టియే సృష్టి. ప్రత్యగాత్మ సమష్టి స్వరూపుడవగు నీవే యీ సృష్టియంతకును. కనుక ప్రత్యక్ సృష్టి లేక సాక్షి సృష్టిగా మనము తెలియుటలేదు. అందుచే సిద్ధాంతరీత్యా నీకేదియు బంధముగా జాలదు. ఇది తెలిసిన వానికి "ఆత్మరతి రాత్మక్రీడః ఆత్మారామః" అను సత్యము వర్తించును. చంద్రుడు చంద్రిక (వెన్నెల) ఒక్కటియే అన్నట్లు ప్రత్యగాత్మ పరమాత్మ లనన్యములే.

పంచపాదికకు వివరణమనెడి వ్యాఖ్య గలదు. ఈ దృక్పథము నకు వివరణ ప్రస్థానమని పేరు. భామతీప్రస్థానమున వాచస్పతీ మిత్రునిచే వివరింపబడెను. దీనిని వ్యాఖ్యానము కల్పితరు. దీనిని మరల పరిమళమును వ్యాఖ్యానము అప్పయ్య దీక్షితులవారిచే వ్రాయబడెను.

కాశ్మీర శైవులు వివర్తవాదము సంగీతరించరు. వీరికి జగత్తు ప్రాతిభాసికమేగానీ ఈశ్వర మాయా విలాసముగు కారణముచే సత్యప్రతిభాసమేయగుగాని, విఘ్నప్రతిభాసముగాదు. These are non Sankarites. Their's is not Vivartha Vada. They are Triyambakites. This mode of Abhasa is mentioned here for contrast only.

శ్రీ శంకరుల వివర్త (మాయా) వాదమందలి వైవిధ్యము.

సృష్టి దృష్టి - దృష్టి స్వప్తి వాదములు రెండును జగత్తంతయు ఒకే బ్రహ్మయైన అంశీకరముని అంగీకరించును. ఇందు సృష్టివాదము సవ్యారకబోధ. అనగా ముందు తీపునిరి ప్రత్యగాత్మ భావమును సిద్ధింపజేసి తరువాత పరమాత్మభావమును ప్రతిపాదించు విధానము. దృష్టివాద బోధ "స్వాత్మానమే వాద్యయం" అనగా ప్రత్యగాత్మ పరమాత్మల

అనన్యభావముతోడనే ప్రారంభమగును. ఇక వీరికి తత్త్వత్రయ విషయక భావము లెవ్వియన :

సృష్టి దృష్టి వాదము

1. జగత్తుకు అజ్ఞాతసత్త లేక వ్యావహారికసత్త అంగీకరింపబడినది. అనగా ఈశ్వరసృష్టిపైననే నీకు ప్రాంతిజ్ఞానము గలిగినదందురు.
2. జీవుడు : ఈశ్వర ప్రతిబింబము లేక అవిచ్ఛిన్నాంశ (పరిచ్ఛిన్న or divided) అనియు కనుకనే జీవులు అగ్ని విస్ఫులింగములవలె నానాత్వాత్మకులని భావించురు. నేను ప్రమాతను, జీవుడను అంతఃకరణాభిమానుడను అని ముందుతెలిపి, తరువాత వీనిని ప్రత్యగాత్మగా నిరూపించి, ఆ పైని బ్రహ్మతో ఐక్యమును చెప్పుదురు. అనగా ప్రత్యగాత్మమే పరమాత్మయను చరమస్థాయి బోధజేయుదురు గనుక వేదాన్తులచే ఈ వాద మంగీకరింపబడినది.
3. పరమాత్మ : మాయోపాధికుడు, జీవభిన్నుడందురు.

దృష్టి సృష్టి వాదము

1. జగత్తుకు జ్ఞాతసత్త లేక ప్రాతిభాసికసత్త నంగీకరించురు. ఈశ్వర సృష్టి యనబడునది ప్రత్యగాత్మవగు నీ చేతనే కల్పింపబడినదందురు. అట్టి ప్రత్యగాత్మను నేనని తెలిసికొనిన వ్యావహారికము (జాగ్రత్తు) స్వప్నమువలె ప్రాతిభాసికము మాత్రమే యగునందురు.
2. జీవుడు : పరమాత్మాభాసాంశ లేక ఏకాంశయనియు, ప్రత్యగాత్మ జీవునికి సాక్షియనిగాని, అంతఃకరణ సాక్షియనిగాని అంతఃకరణాభిమానియనిగాని చెప్పురు. పరమాత్మ జీవాత్మలకు ఏకత్వము లేక అనన్యత్వమునే బోధించురు. (direct Identity)

1. పరమాత్మ మాయోపలక్షితుడు మాత్రమే; ప్రత్యగ భిన్నుడే అనగా ఉపాధి నభిమానించక ఆతీతుడుగనే యుండువాడు. కనుక మాయోపహితుడుగాడు.

II తీవ్రవాదములు

i. ఆధాసవాదము : ఆధాసయన ఆవిర్భావము (manifestation). ఇది రెండు విధములు (1) శంకరుని వివర్త ప్రక్రియయందు మొదటిది శ్రీమదభినవ గుప్తాచార్య ప్రతిష్ఠితమగు సృష్టిదృష్టి ప్రక్రియ. ఇది కాశ్మీరు దేశమునందు శైవశాస్త్ర మతకర్తలచే ప్రతిపాదించబడినది. దీనికి ఆధాస పరమాత్మ వాదమనియు పేరు, (The theory that maintains that manifestation is truth). (2) రెండవప్రక్రియ శంకరుని దృష్టిసృష్టి వాదము లేక వివర్తాధాసవాదము. దీనిని కాశ్మీరీయులు వివర్తముగ పరిగణించక పారమార్థికముగనే విశ్వసించిరి. ఇందు శైవులు చిద్రూపుడగు శివునకు, శాక్తేయులు “చిత్ శక్తి” యని స్త్రీ పుమాది సర్వరూపమున భావించబడిన ఆయన శక్తికిని ప్రాధాన్యము నిత్తురు. వీరు జగత్కారణమును శక్తిలేక శివ ఆధాస (manifestation of the Supreme) అందురు. అనగా దృశ్యములు “పరమాత్మ విహితమాత్ర ఐశ్వర్యములు.” పరమాత్మ స్యరూప మాత్రము చేతనే ఉనికి కలది గనుక. అవి సత్యములే గానీ మిథ్యగాదందురు (They say that the manifestor and manifestation are both essential truths). కనుకనే అద్వైతవాదమని తెలుసు. “ఛూరంబాంస్యనలోనిలోంబగ మహర్నాథోహి హంతుఃపుమా” అను శ్లోకతాత్పర్య మే వాదమును అంగీకరించును. అందు అద్వైతములు చెప్పుమిథ్యయే ఆధాస లక్షణమని తెలుపబడినది.

అందు ఈ విశ్వమంతయు అనగా మూర్త్యష్టకము, జగత్కారణముగు పరమేశ్వరునికంటె అభిన్నమనియే సిద్ధాంతీకరింపబడినది. మృత్తుకంటె అన్యముగు ఘటము అసత్యమైనట్లే పరమేశ్వరునికంటె అన్యముగ దోష నీపిశ్యముకూడ అసత్యమే యని (మిథ్యయే) భావము. అద్వైతులు చెప్పు ఆభాస, మిథ్యాత్వరూపము, శాక్తేయులు చెప్పు ఆభాస, విభూతి ఆవిర్భావమని తాత్పర్యము. జగత్కారణమును దర్శించుటకు పరమేశ్వర విభూతిరూపమగు మూర్త్యష్టక ముపకరించునని శంకరుల హృదయము. కనుక అష్టమూర్తులు పరమాత్మయేయైన సత్యమని భావము. ఐనను మిథ్యా భావమునకు విరుద్ధమైనదిగాదు. దృశ్యములు నిజాంతర్గతమనివివర్తవాదులు, ప్రాతిభాసిక సత్యములని శైవశాక్త ఆభాసవాదులు చెప్పుదురు. సూక్ష్మ గ్రాహాలుగానివారికి సద్వారక బోధ జేయుటకే యీ విభూతి ఆభాస ప్రసక్తియని గ్రాహ్యమగుచున్నది. పై ఆభాసవాదము ఆవిర్భావరూపమున జగత్తునకుకూడ వర్తించునని గ్రహించితిమి.

వీని ప్రయోజనము సోఽహమా దాసోఽహమా యని దెలిసికొని తరువాత తన సాధనా విధానమును నిర్ణయించుకొనుటకు “కర్మణి ద్వైతినః భక్తౌవిశిష్టా ద్వైతినః జ్ఞానే ఆద్వైతినః యను సత్యమును గ్రహించుటయే యగును. ఈ సందర్భమున రామాంజనేయ యుద్ధ సమయమున శ్రీ ఆంజనేయ ప్రోక్షవచనము మననయోగ్యము. వేదాంతమును అనుభవ విరుద్ధము లేకుండ అనుష్ఠించుటకు సహకరించును.

దేహబుద్ధ్యాతుదాన స్తే జీవబుద్ధ్యాత్వదంశకః ।

ఆత్మబుద్ధ్యాత్వమేవాహం ఇతిమే నిశ్చితామతిః ॥

(2) అపచ్ఛేదము : అపచ్ఛేదమనగా అనంతమగు దానిని పరిమిత పరచుట (the theory which conditions or limits

the limit-less or the Infinite is Avacheda). విశాలాకాశము మనకు పరివ్యాప్తముగ భాసించుచున్నది. ఒక కుండ లోపలి భాగము నందంతయు ఆ యాకాశమే యున్నది. ఐనను కుండయొక్క పరిమితిని బట్టి అందు వ్యాప్తమైయున్న ఆకాశము పరిచ్ఛిన్నమైనదివోలే భాసించును. దానిని పుటాకాశమును చున్నాము. చైతన్య మనంతము (Infinite), అంతఃకరణము కుండవలె చిన్నది. అందలి ఆకాశము పరిమితము (limited). ఆకాశమును పరిమితపరచు కుండవలె బ్రహ్మకు మనస్సు అవచ్ఛేదకము. కానీ, అంతఃకరణ సంబంధముచే చైతన్యముకూడ, పుటాకాశమువలె, పరిచ్ఛిన్నమైనదివోలే భాసించును. కనుక ఈ అవచ్ఛేద వాదము బ్రహ్మను అంతఃకరణముతో జతపరచి ఆయనను పరిమితిగల వానినిగ రూపొందించి తెలుపు చున్నది.

అంతఃకరణమునకును చైతన్యమునకుగల మరొక విధమగు సంబంధమును వివిధ ప్రతిబింబవాదమున మనము తెలిసికొందము. అది ఉపహితత్వము - అనగా కూడియుండుట. ఈ కూడిక ఎట్లు పొసగి నట్టిది? యథార్థమున తాత్వికముగ కూడియుండకున్ననూ కూడియున్నట్లే తెలియబడుట ఉపహితమందురు. ఉదాహరణకు “కాకవంతో దేవదత్త గృహః” అనగా కాకి వాలియున్నదే దేవదత్తునిగృహము అన్నప్పుడు- కాకి వాలిన సమయమందేగాక, ఉత్పణత్వము ఉపహితమగును. అనగా అది లేనప్పుడును చెదిరి పైరి లేచియున్న తృణవిశేషణముచే అది సదా కాకవంతమై దేవదత్తుని గృహమేయని వ్యవహరింపబడును. కనుక కాకవంతమనగా కాకోపహితమైన గృహము అని శాస్త్రభాషలో వ్యవహారము గలదు. ఈ చైతన్యము అంతఃకరణమునకు సంబంధించి యున్నట్లు దోషింపజేయుటయే ఉపహితభావము. అవచ్ఛేద వివిధ ప్రతిబింబ ఆభాసవాదములు మూడింటిని శబ్దరూపులు ఆమోదించిరి. ఏలనన, యీ

మూడు వాదముల యందును బ్రహ్మచైతన్యమునకు - అంతఃకరణమునకు గల సంబంధ రీతులు వివరింపబడినవిగాని విషయము మాత్రమొకటియే. గనుక, అవి ప్రాతిభాసికములు మాత్రమేయని తెలుపబడి, యీ అంతఃకరణముతోగల సంబంధము నవనయించుకొన్నయెడల పర్యవసించునది శుద్ధచైతన్యమే యని తెలుపుటచేతనే యోగ్యములుగ గ్రహింపబడినవి. అనగా “త్వం” పదవాచ్యుడగు జీవుని స్వరూపమును వివరించి, శోధించి, అంతఃకరణమునకు చైతన్యమునకు గల సంబంధము తాత్త్వికము (వాస్తవము) గాదని దెలుపును. సాధారణముగ జగత్తును గురించిన వ్యవహారములన్నియు అంతఃకరణము ఇంద్రియములద్వారా (ప్రమాణములద్వారా) ప్రమను (విషయ జ్ఞానమును) పొంది ప్రమాత యగునంతవరకు విపులీకరించునుగాని, అంతఃకరణమునకంటె అతీతమగు (Supramental or transcendental Principle) తత్త్వముగ కూడ జీవుడు భాసింపగలడని విస్పష్టముగ దెలుపవు.

3. బింబ ప్రతిబింబ వాదము : ఇందు మన సాధారణ ఆనుభవమునందలి యొక చిన్నవిషయమును ఉదాహరణగ దీసికొని విచారించినయెడల నొక ప్రధానసూత్రము స్ఫురణకుదెచ్చి దానితో బ్రహ్మ స్వరూపమును చిత్రించును. ఈ వాదమునందలి భావము చక్కగా మనసుకు పట్టినయెడల “విశ్వందర్పణ దృశ్యమాన నగరీతుల్బం నిజాంతర్గతం” అను శ్లోకభావము సుబోధకమగును. ఒక వెన్నెలరాత్రియందు ఒక నిర్మలమగు సరస్సుగట్టున కూర్చొనిచూచిన అనీటి యుపరితలమున చంద్రుని ప్రతిబింబము మనకు గన్పించును. నీటిపైని ప్రతిబింబమును ఆకాశమునందలి చంద్రబింబమును పరికించిన అదేయాకాశము, అదేరంగు, అదే శీతల భావము మనకు స్ఫురించును. మనము మరల యీ గట్టున కొలనుకు ప్రతిముఖముగ కూర్చొని చూచినయెడల ప్రతిబింబము

గోచరించదు. అప్పుడు చేతిలో నొక యద్దమును బట్టుకొని చంద్రున కభిముఖముగా నుంచినయెడల మరల నల్లే ప్రతిబింబము గన్పించును. దీనినిబట్టి మనము గ్రహించదగిన దేమన! (1) అనుచగు నొక యుపాధి యున్నప్పుడే ప్రతిబింబము గోచరింపగలదు. (2) అది ఆ యుపాధి యందే అంతర్గతముగాని దానికన్న వేఱుగాదు. (3) చూచుటకు రూప మున్నను అది ప్రాతిభాసికమేగాని పారమార్థికముగాదు. (4) అదిదేని ప్రతిబింబమో ఆ పస్తులక్షణములనే స్ఫురింపజేయుననియూ తెలియును. ఈ యుపమానమునందు చంద్రబింబమునకు జలము, అద్దము ఉపాధులుగ నుపకరించినవి. ఈ యుపమానమును శాస్త్ర విషయములకు వర్తింప జేసి చూచుకొందము. మన యంతఃకరణ మొకసరస్సు వంటిది లేక అద్దము వంటిది. అనగా ప్రతిబింబ గ్రహణ యోగ్యమైనది. దీనియందు శుద్ధచైతన్యము జీవచైతన్యముగా ప్రతిఫలించినదని శాస్త్రము జెప్పుచున్నది. ఈ ప్రతిబింబమునే అంతఃకరణోపహిత చైతన్యమనియు లేక అందఱికి తెలియు పదము జీవుడనియు అందురు. కాని యొక దిన్న చిక్కుప్రశ్న నెదుర్కొనవలసి వచ్చుచున్నది. ఏమనగా ! చంద్ర బింబము మనకు కనిపించుచున్నది. గనుక అద్దమందు గన్పించినది పండుని ప్రతిబింబ మనుకొన్నాము. కాని యీ యంతఃకరణ దర్పణము సందలిది, ఎవరి లేక దేని ప్రతిబింబ మనుకొనవలయును ? అని మనము ఎట్లు జూచినను బింబమేదియు గన్పించుటలేదే ? బింబము గోచరింపక ప్రతిబింబమనునది భాసించుటనే ద్రుమయందురు. ఇచ్చట తెల్లని స్పటిక మున్నదని, దానికి కొంచెము దూరమున నొక ఎఱ్ఱని గులాబి యున్నదను కొనుడు. ఆ గులాబియొక్క చ్ఛవిశేష ప్రభావముచేత ఈ స్పటిక పెఱ్ఱగా గన్పించును. ఓర దాని రంగు మరియొక దానియందు భాసించుటనే అన్యధాభ్యాతియందురు. గులాబిని తీసివైచిన స్పటికము స్వస్వరూపముననే గోచరించును. పూవు సచ్చటనే యుంచి దానికొక మరుగు నేర్పాటుజేసి,

విజ్ఞుని పువ్వుక్కడి యున్నదను భావము మనకు స్ఫురింప కుండునట్లు
 జేసిన స్ఫటికమునందలి యెట్టుదనము ఆ స్ఫటికమునకు నై సర్గికమే యని
 మనము భ్రాంతి నొందుదుము గదా ! ఇది యిట్లుండ బింబముగు శుద్ధ
 చైతన్యము మనకు కనిపించినదనే అనుకొందము. అప్పుడు యీ
 బింబము, అహో! సర్వవ్యాపి, సర్వజ్ఞుడు, మాయాశక్తిని తన వశము
 నందుంచుకొని సృష్టి స్థితిలయములకు సమర్థుడుగ నున్నాడు— ఈ
 ప్రతిబింబించిన చిన్నదేవుడు లేక జీవుడు దేశకాలములకు పరిమితుడు,
 కించిజ్ఞుడు. పుట్టుచున్నాను చచ్చుచున్నానుకొను చున్నాడు, సుఖదుఃఖ
 భోక్తగానున్నాడు— ఆ బింబమున కి విరుద్ధ గుణసంపన్నుడగు ప్రతి
 బింబమేమిటయ్యా ? అనిపించును. అయితే ప్రతిబింబమునకు ఆధారము
 ఉపాధియని గ్రహించినాము గదా! మరి ఈ ప్రతిబింబమును ప్రకాశింప
 జేయు ఉపాధి అగు అంతఃకరణము రాగద్వేషయుక్త మలిన సత్వరూప
 మగునది గదా! ఈ మలినముతో కాలుపెట్టు చిన్నదేవుడు, కొన్ని
 జన్మల వాసనలు, సంస్కారములు, మూటగట్టుకొని వాటిని ప్రారబ్ధ
 రూపమున ననుభవించుటకుగదా ఈ ఊబిలో కాలుపెట్టుట ? కనుక ఈ
 యుపాధియే ఈయనకు గిరి గీయుచున్నది గాని, లేనియడల ఆయనంత
 (బింబమంత) బ్రహ్మాండ నాయకుడే, విశ్వనాథుడే, యీయన కూడను.
 కనుక యిక్కడ విశేషమేమన యీ ప్రతిబింబముగా మనము
 పోల్చి తెలుసుకొన్నది బింబాంతర్గతమే, చైతన్యమగు సత్య వస్తువేగాని
 ప్రాతిభాసికముగాదు. అది ఆత్మయే సర్వాత్మయే. అద్దమునందలి, జలము
 నందలి ప్రతిబింబములు ప్రాతిభాసికములేగాని సద్రూపములుగావు.
 ఇదియే మనము గ్రహించవలసిన సత్యము. ఏలయన యిచ్చట మనకు
 కనిపించు సర్వవ్యాప్త బింబము గలదు. ఈ స్ఫురించు ప్రతిబింబము
 యొక్క గుణములు నై సర్గికములుగావు. అనగా ఈ చిన్నదేవుని
 (జీవుడు) ఆ పెద్దదేవునికి (ఈశ్వరుడు) గల అంతఃకరణ, మాయ

యను ఉపాధులచేత భేదభావము స్ఫురించునుగాని వస్తుతత్త్వ రీత్యా భేదభావములు లభింపవు. ఈ యుపాధులునూ ఆరోపితములేగాని పారమార్థికములుగావు. ఇది ప్రబోధచే గ్రహించిన వారికి చిన్నదేవుడూ లేడు, పెద్దదేవుడింకొకడు లేడు. అంటే బింబము ప్రతిబింబము, ఒక్కటే. పూర్ణముగ, నిజైకచైతన్యముగనే తెలియబడును. తత్త్వమసి వాక్యార్థమే సిద్ధించును. ముఖ్యభావము : ఉపాధియందున్న జీవచైతన్యము ప్రతిబింబమని మనము బోధనా సౌలభ్యము కొరకు చెప్పకొన్న, ఉపాధి రహిత సర్వాత్మక చైతన్యముకన్న అది వేరుగాదని తెలియుటయే. అజ్ఞాన గోషమున్నంతవరచే భేదభావము స్ఫురించును. రేడియో ప్రసారములలో ఆపుడప్పుడు వినివస్తూ ఉంటుంది. ఈ చిన్నపాటిను పాడుకుంటూ ఉంటాము.

శ్లో॥ యద్వత్తుయో చంద్రద్విత్యమ్ ।

తద్వద్రబ్బహ్మణిఖలు జీవత్వమ్ ।

యద్వన్ముసుచే ప్రతిబింబత్వమ్ ।

తద్వద్రబ్బహ్మణిఖలు జీవత్వమ్ ॥

God reflects himself (in His Universal mind) as eeva. If you rise above the mind (నీవు దక్షిణామూర్తి వైన) you are He in his entirety.

ఈ అనచ్చేద, బింబప్రతిబింబ, ఆభాసవాదములు బీభత్స ప్రమాత గ్రాత్రమేగాదు - ఒక భూమిరయందు అంతఃరేఖలు కంటే విలక్షణమగు వైతన్య తత్త్వముగ వాసింపగలదని తెలుపును. ఆ యంతఃకరణము యే చైతన్యమునను సేవకును సంబంధ మున్నట్లు తెలియబడినను స్వయముగ ఆర్థ సంబంధము లేనిదియే యగునని యీ వాదముల

యందలి భావము. కనుక జీవునియందలి జీవత్వము అనిర్వచనీయ తత్త్వమే యగును. వాస్తవముగ జీవుడు శుద్ధచైతన్య రూపమగు సత్తత్త్వమే యనియు, చైతన్యమునందు గల్గింపబడిన జీవత్వమవదింపబడిన తెలియబడునది అద్వితీయ చైతన్యమేననియు సారాంశము. జీవునకు అంతఃకరణమునకు గలది ప్రాతిభాసిక సంబంధమేగాని పారమార్థికము గాదు. ఆ సంబంధమును తొలగించుకొనిన ప్రమాతపరమాత్మయే యగునని గ్రహించుట కి వాదము లుపకరించును. కాశ్మీరులుకూడ జీవుని ఈశ్వర ప్రతిభాసమనియే (appearance) అంగీకరింతురు. కాని, ఇది విభూతి పూర్వకము. వేదాంతులన్ననో మిథ్యా ప్రతిభాసమందురు. కనుక వీరికి అభేద ప్రతిపత్తి కుదురును. కాశ్మీరులకు భేద ప్రతిపత్తి ముందుగా ఏర్పడి పిమ్మటగాని అభేద ప్రతిపత్తి కుదురదు. కనుక వారిది భేదాభేద అద్వైతవాద మందురు. అందుచేత జగత్ప్రక్రియలోని అభాస వాదమున విభూతి (manifestation) అని కాశ్మీరు లెట్లు భేదించిరో జీవప్రక్రియ లోని ఆభాసవాదమున సైతము వారిది పృథక్ దృష్టియే. కాశ్మీరులది స్వాతంత్ర్య వాదమందురు. ఇది విపరీతముగాదూ పరిణామముగాదు. భాస్కరుని భేదాభేద వాదమును నింబార్కుని ద్వైతాద్వైతమును ఒకే వర్గమునకు చెందినవి. కాని నింబార్కుని బ్రహ్మము సగుణము, సవిశేషము. భాస్కరుని బ్రహ్మము, నిర్గుణము, సవిశేషము. వీరి ఎట్లున్నను ఈ భేదాభేదవాదము అద్వైత పరమగు భావములకును, ద్వైతపరములగు భావములకును కొంత సామరస్యమును కల్పించి సమర్థించినట్లే దోచుచున్నది. బ్రహ్మయను జీవుడును భిన్నాభిన్నులన భావముచే భేదాభేదాద్వైతము సిద్ధించుచున్నది. మరియు బ్రహ్మ సగుణమును నిర్గుణమును అగుటచే ద్వైతాద్వైతమును పదము సిద్ధించుచున్నది.

జీవతత్త్వ శుశ్రవరతత్త్వవాద సమీక్ష.

జీవతత్త్వ విషయమున పై చెప్పబడిన ఆభాసవాదము, అవచ్చేద వాదము, ప్రతిబింబవాదములు అద్వైత సిద్ధాంతాను గుణములే. జీవునకు ప్రమాతృత్వము మిథ్యయనియు, ప్రత్యగజాత్మత్వము తథ్యమేననియు, గాన, ప్రత్యగభిన్నబ్రహ్మత్వము జీవునకు పారమార్థికమనియు పై వాద ప్రతిపాదకులు ముగ్గురును అంగీకరించి యుండిరి. ప్రమాతృత్వ నిరూపణమున మాత్రము వీరికి భంగిభేదము కలదు. మాధ్వరామానుజీయ చార్లభ నింబార్కాది సాంప్రదాయక భేదవాదులన్ననో జీవతత్త్వ విషయమున ప్రత్యేక వాదమును రేకెత్తించిడి. (1) జీవుడు పరమాత్మయొక్క స్వరూపాంశము గాదనియు (2) అస్వరూపాంశముగాన పృథక్వేతనమనియు (3) ఆణుపరిమాణుడేగాని మహత్పరిమాణుడు గాదనియు మోక్షావస్థలో గూడ జీవుడు ఆణుమాత్రుడేయనియు (4) సహాయజోర్భావ సాయుజ్యము అనిన చొప్పున ఇతనికి పరమాత్మతో భోగమాత్ర సామ్యరూపమైన సాయుజ్యమేదప్ప, ఏకీభావాత్మక సాయుజ్యము పొసగదనియును ఈ భేదవాదులందరును ఏకకంఠముతో వాడింతురు.

(సహాయజోర్భావమున ఉద్ధరు కలిసి తుల్య భోగమును అనుభవించుట).

ఈ భేదవాదుల వాదము లిట్లుండ జైనమతస్థులు జీవునకు మధ్యమ పరిమాణమును మన్నించెదరు. ఆనగా శరీరమాత్ర పరిమాణమును జెప్పుదురు. ఎంతటి శరీరమున అంతటి పరిమాణము గలవాడై యుండునందురు.

జీవుని ప్రత్యగాత్మనుగా, కనుకనే మహత్పరిమాణుడుగ అంగీకరింపని వైవాదులు భ్రాంతులనియు, వీరి నెత్తయములప్రతిష్ఠితములనియు, “దేహంప్రాణ మపీంద్రియాణ్యపి చలాంబుద్ధిం చ శూన్యం విదుః శ్రీ బాలాంధ జడోపమాస్తవహమితి భ్రాంతాభృశంచాదినః మాయా శక్తి విలాస కల్పిత మహావ్యామోహ సంహరిణే” అనెడి పద్యమునందు నిరసింపబడినవి. జీవుడు ప్రత్యగభిన్న బ్రహ్మమేగాక మహత్పరిమాణుడే యని సిద్ధాంతము.

౪ వ. వి భా గ ము

జాతీశ్వర - నియతేశ్వర వాదములు

ఇక ఈశ్వరతత్త్వ విషయక వాదభేదములగూడ ఇంచుకంత విచారితము. పూర్వోక్తభేదవాదులు జీవేశ్వరులకు అత్యంత భేదమును అంగీకరింతురు, ఈ భేదము కేవలము తాత్వికమైనదేగాని మిథ్యాభూతమైనదిగాదు. కనుక జీవేశ్వర చేతనములకు వైజాత్యమేగాని సాజాత్యమెంతమాత్రమును కుదురదు. అనగా చేతన తత్త్వమునందు జీవజాతి యొకటియు, ఈశ్వరజాతి యొకటియు గలదను ద్వైవిధ్యము ప్రాప్తించుచున్నది. ఇట్టి ఈశ్వరుడే జాతీశ్వరుడని భావింపబడినాడు. ఈ భేదవాదులు తమ జాతీశ్వరుడు సర్వదా మూర్తిరూపుడనియు, ఈ మూర్తి సైతము శివకేశవాది రూపమున నియతరూపుడేగాని యభేదముగ భావింపదగినవాడు కాదనియు వీరి మతసరణి కనుకనే భేదవాదులందరి వైపున, శివమూర్తిని, వైష్ణవులు విష్ణుమూర్తిని, ఇట్లే శాక్తలు, సౌరులు వై నాయకుగా శుక్రగువారు వారివారికి అభిమతమైన నియత మూర్తులనే

ఈశ్వరజాతి మూర్తులుగ, తపితర మూర్తులను జీవజాతి వారినిగను నిర్ణయించుకొనిరి. ఇట్టి పీరి సాంప్రదాయములకు జాతీశ్వర వాదమనియు నియతేశ్వర వాదమనియు కోవిదులెన్నెదరు.

మరియును భేదవాదులు తమ ఈశ్వరుడు సగుణుడు నిర్గుణుడును కూడనై యున్నాడందురు. రిశ్యాణగుణ సహితుడుగాన సగుణుడనియు, ప్రాకృతగుణ రహితుడుగాన నిర్గుణుడనియు చెప్పుదురు. ఈ సరణిని ఉభయలింగత్వ మందురు. అనగా ఉభయలక్షణ లక్షితుడని భావము.

ఇంకనూ భేదవాదులు కొందరు తమ ఈశ్వరుని, జగత్తునకు కేవలము నిమిత్త కారణునిగా అంగీకరింతురు. కొందరు నిమిత్తోపాదాన ఉభయ కారణునిగా అంగీకరింతురు. మొదటి పక్షము తటస్థేశ్వర వాదమనియు రెండవ పక్షము ఉభయకారణ వాదమనియు జెప్పబడుచున్నవి.

ప్రకృతము శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రమున ప్రతిపాదించబడిన ఈశ్వరతత్త్వము పై భేదవాదుల ఈశ్వర తత్త్వముకన్న విలక్షణమైనది. ఈయన ప్రత్యగాత్మయే గాన జీవాభిన్నుడే. రనుక జాతీశ్వరత్వము ఈయనకు లేదు. అఖండాద్వితీయ చైతన్య స్వరూపుడు. కనుకనే ఏతదభిన్నుడగు జీవుడు అణుపరిమాణుడుగాని మధ్యమ పరిమాణుడుగాని రానేరడు. మహత్పరిమాణుడే యగును. మరియును ఇతడు ప్రధానముగ ఆమూర్తియు నిర్గుణుడును— “సాక్షిచేతా కేవల— నిర్గుణశ్చ” అనిగదా చెప్పబడినది. మాయావీచ (వల్లె) మహాయోగీవీచ. దేశకాల కలనా ప్రైచ్చిబ్రూత్యరం ఒగతో విప్రంభయతి” అని మాయా వశమున నితడు సగుణుడుగాను, సారూపుడుగాను, భాసించునేగాని పరమార్థతః నిర్గుణుడు నిరాకారుడును. “స్ఫురణం సదాత్మకమ్,

మహాదీప ప్రభాభాస్వరం, జ్ఞానమ్" అనినట్లు ఈయన స్వరూపము కేవలము ప్రజ్ఞానాత్మకమైనదే అగును. కనుక ఈయన ఉభయలింగి యనుట ఉపపన్నముగ లేదు. పారమార్థిక మూర్తిత్వము లేదు. గాన నియతమూర్తి వాదము వర్తించదు. శ్రీ దక్షిణామూర్తి యను పదమున కిట్లు పరమార్థ దృష్ట్యా నిర్వచనము చెప్పబడినది చూడుడు:- 1. శ్రియా = అనాద్యచింత్య మాయాశక్త్యా: దక్షిణః = సృష్టిసీత్యంత, విరచనా నిపుణశ్చ; 2. అసౌపరమార్థతోఽమూర్తిశ్చ ఆకార విశేషరహితః— అస్థూలమనణు ఇత్యాదిశ్రుతేః॥ అని. అనాద్యచింత్య మాయాశక్తి యుతుడై, నియతమైన యెట్టి మూర్తియునూ లేనివాడై, సృష్టిస్థితి లయములను నిర్వహింపజాలిన అఖండ నైపుణ్యము గలవాడు అని భావము. కనుకనే అద్వైత పరబ్రహ్మమున కెట్టి నియతమూర్తియు లేదు. "స్యాత్ పరమేశ్వర స్యాఽపి ఇచ్ఛావశాత్ మాయామయం రూపం సాధకానుగ్రహార్థమ్"॥ అని స్వేచ్ఛానుసారము సాధకుల ననుగ్రహింపుటకై ఆయా మూర్తుల నీశ్వరుడు తాత్కాలికముగ పరిగ్రహించునేగాని, ఆయనకు నియతమూర్తిలేదు అనియే వేదాంత సిద్ధాంతము.

మరియు జగత్కారణత్వ విషయములో అభిన్న నిమిత్తో పాదానత్యమునే ఈశ్వరునకు వేదాస్తులు నిర్ణయించిరి. కాని ఈ ఉభయకారణత్వము విశిష్టాద్వైతులు భావించునట్టిదిగాదు. వారు, మాయను ఉపాదానమనియు, ఈశ్వరుని నిమిత్తమనియు, ఈ ఉభయ తత్త్వములును ప్రత్యేకములే యైనను అప్యభక్సిద్ధములు, పరస్పరానపేతములును గాన, ఈశ్వరుడు ఉభయకారణుడగు నందురు. వేదాస్తులు ఈశ్వర మాయలు స్పృథక్తత్త్వములు గావనియు, మాయ పరమాత్మయొక్క స్వరూపశక్తియే యనియు, కనుక ఉభయవిధ కారణత్వ హీయనపట్ల కేవలమొక్కనికే చెల్లుననియు పరిష్కరించిరి. "తమేవభాస్త మనుభాల్నే తత్సమస్తంజగత్" —

వ్యాప్యతాస్వస్థు వర్తమానమ్” కార్యకారణతయా మాయాపరిభ్రామితః” -
వాన్యత్కించన, విద్యతే విమృశతాం యస్మాత్పుర స్మాద్విభోః” అని
బహుభా ఏకాత్మకమైన ఉభయ కారణత్వము నిర్దేశింపబడినది.

సారాంశమేమన— వేదాస్తుల పరమేశ్వరుడు అద్వితీయుడు,
అగుణుడు, అమూర్తి, కార్యకారణ భావాతీతుడు, ఇతడే ప్రత్యేకాత్మ—
సర్వదైతరూపుడు ఇది ఈతని ఆచింత్య మాయా వైభవము.

శ్లో॥ నిభయే సర్వవిద్యానాం భీషజే భవరోగినామ్
గురవే సర్వలోకానాం దక్షిణామూర్తయే నమః॥

అద్వైత సిద్ధాంత ప్రముఖ సూత్రములు

పరబ్రహ్మ ఔపనిషదతత్త్వము. ఐనను, ప్రత్యక్షానుమానాది
ప్రమాణములు ఉపనిషత్ప్రమాణోపజీవ్యములు మాత్రమే గనుక “తంత్ర్యా
పనిషదం పురుషం పృచ్ఛామి ఇతి” అనగా ఉపనిషత్ప్రతిపాదిత పురుషుని
గుర్చి అనుగుచున్నాను చెప్పుడని మైత్రేయి యాజ్ఞవల్క్య మహర్షి
నడిగెను. ఆయన యిట్లుచెప్పెను.

(1) జగన్నిష్ఠాభ్యా— “మాయామాత్ర మిదం ద్వైతం। అద్వైతం
పరమార్థతః” (మాంసూచ్ఛిము). స్ఫురించునది బ్రహ్మ (ద్వైతము),
నామరూపములు మిథ్య. ముందు మిథ్యాత్వమును తెలిసికొని, స్ఫురణ
మును త్రోసిపుచ్చి, అభాసగా గోచరించునది ఏవర్తమని తెలిసి
ఆ స్ఫురణ బ్రహ్మగా గ్రహింపనగును.

(2) బ్రహ్మము అపరిణామి— గనుక బ్రహ్మేతరమగు ఇద ప్రకృతి అవస్తువుగను గ్రహించిన విశ్వవ్రతీతి. వివర్త వికారమనియే తెలియనగును.

(3) శూన్యము జగత్కారణము గానేరదు. నిరదిష్టాన బ్రాంతి ఉపపన్నముగాదు. రజ్జుసర్పాది బ్రాంతి సాధిష్ఠానముగనే యున్నది. ఇట్లే జగద్విషయక బ్రాంతియు సాధిష్ఠానమే. ఈ యధిష్ఠానము బ్రహ్మయే.

(4) “జీవోబ్రహ్మైవనాఽపరః” ఇది బ్రహ్మజీవవాదము. “జీవయతి ఉజ్జీవయతి దేహాది సంఘాతమితి. జీవః” అనెడి వ్యుత్పత్తితో పరమార్థ చైతన్యమే జీవసంజ్ఞతో గ్రహింపనగునని నిర్ధరింపబడినది.

(5) “ఆత్మాహిబ్రహ్మ” మన స్వస్వరూపమే బ్రహ్మము. స్వస్వరూపమును దేహేంద్రియ బుద్ధ్యాదికముగ తాదాత్మ్యా ధ్యానవలన ప్రమాద పడుటచే, ఆత్మయే బ్రహ్మమన అవగతముగాదు. దృశ్యదేహమున కంతకును జ్ఞాతగా నుండెడి చైతన్యమును ఆత్మగా గ్రహించితిమేనీ జ్ఞాతృత్వముకూడ అచింత్యమని బోధపడును. అప్పుడు జ్ఞేయమైన ఉపాధి మిథ్యగా తెలియును. జ్ఞానము మాత్రమే స్వాత్మయని అనుభూతమగును.

(6) “నవయం కార్యకారణయో రభేదం బ్రూమః । రింతు భేదం వ్యాసేదామః” అనగా అద్వైతమున కారణమొకటి సత్యము. కార్యమసత్యము కనుక జగత్తుకు కార్యకారణ భావముపపన్నముగాదు; అది మిథ్య. కనుక ఈ రెంటికి భేదమును నిషేధించి, కారణ రూపమున నున్న దొకేఒక పదార్థమని నిర్ధరించుట.

(8) విషర్తమున నొక సునిశిత విషయము గమనించుటావశ్యకము. అది ప్రమాతృ విషర్తము, సాక్షి విషర్తముల యందలి సునిశిత భావము. ప్రమాతయన అంతఃకరణ ప్రతిబింబిత చైతన్యము, ఇదియే జీవసంజ్ఞ. ఈ జీవుడు అవిద్యాదశలో శుద్ధచైతన్యమును దేహేంద్రియాదులుగ గోచరించు కొనును. ఇది ప్రమాత్రాధ్యాస లేక ప్రమాతృ విషర్తము. సాక్షి యన అంతఃకరణమునందలి ప్రతిబింబమునకు బింబము. దీనికి సంజ్ఞ ప్రత్యగాత్మ లేక సాక్షి. శుద్ధచైతన్య రూపుడగు సీసాక్షి దృష్ట్యా దేహేంద్రియ బుద్ధ్యాదులు కేవల స్వవివర్తమే; యోగితనయందలి కల్పించుకొనెడి అవరణము వంటిది. ఇది స్వతంత్రావరణము లేక స్వతంత్రాధ్యాస లేక స్వతంత్ర విషర్తము అనబడును.

సూత్ర వివరణ : వేదాంత శాస్త్రమునకు వస్తువు జగత్తు-జీవుడు. పరమాత్మ, మూడుగా తెలియబడుచున్న ఈ తత్త్వములకు గల పరస్పర సంబంధము, లేక భార్యారణ సంబంధము, ఈ విషయముల విమర్శించి గ్రహించుటకు ప్రముఖ సిద్ధాంతములు మూడు గలవు. అవి ద్వైతము, విశిష్టాద్వైతము, అద్వైతము.

అద్వైతము : బ్రహ్మతత్త్వము నుండి జీవజడ తత్త్వములను విడదీసి తెలియపర్చునను ప్రసక్తిలేని సిద్ధాంతము. ద్వైతము : ఈశ్వరున కతిరిక్తముగ (అంటుచే) జీవజడములున్నవి గనుక వానిని విడమరచియే గ్రహించవలెనను సిద్ధాంతము. విశిష్టాద్వైతము : జీవజడములనునవి ఉన్ననూ పరమాత్మను అంటియుండి విడిపరచి చెప్ప వీలులేదను సిద్ధాంతము. అనగా జీవజడ విశిష్టము పరమాత్మ అని చెప్పు సిద్ధాంతము.

భూమిక : పరమాత్మ విషయమున శ్రుతి ప్రమాణముగఁ సంగీకరించి— అయిన అనంతము (Infinite) కేవలము అద్వైతము

(The only one without a second) అనగా ఏకైక తత్త్వమని విశ్వసించవలయును. “నేహ నా నాస్తి కించన” అను శ్రుతియే యందుకు ప్రమాణము. ఆ తత్త్వము ప్రతికాలావాధ్యము. అనగా తాత్త్విక సత్యము ఇదియే చైతన్యము అనగా జ్ఞానము. అందుచే దృక్; కనుకనే స్వభావము ఆనందము. ఈ ఆనందానుభూతియే తత్త్వశాస్త్ర పఠనమునకు లక్ష్యము. అందుకు సాధన అత్యంతావశ్యకము.

(I) విశ్వము : అనగా దృశ్యము (భూగోళ సూర్యచంద్ర నక్షత్ర గ్రహదులు). ఈ విశ్వమంతయు శుద్ధచైతన్య వివర్తము. వివర్తమన విశేషముగ భాసించునది: చైతన్యాంతర్గతమే (Immanent). చైతన్యమే ఆధిష్ఠానముగ, దానియందే విమర్శగ భాసించునది. విమర్శయన భిన్నత్వమును భాసింపజేయు అనాదియగు అజ్ఞానము. ఇదే పరాశక్తి— పదార్థగుణ, క్రియాత్మకము. ప్రకాశమన ఈ పదార్థ, గుణ, క్రియలనన్నిటా వాని కేవలానుభూతి. ఈ విశ్వమంతయు చైతన్య తత్త్వాంతర్గతమే. అయినను, శక్తి ప్రభావముచే అపరమాత్మకు బహిష్కరణగలుగున్నట్లే స్ఫురణ నిచ్చుచున్నది. అందుచే జగత్తు మిథ్య యందురు. మిథ్యయన అనిత్యమగు దానియందు నిత్యత్వబుద్ధి. ఇందుచే జగత్తుకు మిథ్యాత్వము ఔపచారికము మాత్రమే. ఔపచారికమన ఒకరి లక్షణములు మరియొకరి యందు జూపట్టిక, అనలువాని పేరు ఈ లక్షణ యుక్తునికి ఆరోపించుట. ఉ॥ వాడు సింహమయ్యా! అనగా సింహముయొక్క సత్త్వము, సైర్యము, గాంభీర్యము గలవాడనుటయే. అందుచే ఔపచారికముగ మాత్రము జగత్తుకు మిథ్యాత్వము జెప్పబడినది. వ్యావహారికమన సత్యముగనే అంగీకరింపబడుటచే — జగత్తునందు నిత్యత్వ బుద్ధి శాస్త్ర దృష్ట్యా మిథ్యాత్వము జెప్పబడెను. జగత్తు బ్రహ్మకంటే అన్యమే గాదు. గనుక, బ్రహ్మకు జెప్పబడిన స్ఫురణమను లక్షణము జగత్తుకు

అన్యాయించి జగత్తు స్ఫూర్తియనియు జెప్పినాప్పును. జగత్తునందు
సత్య త్వ బుద్ధి (మిథ్య) అభ్యాధిష్ఠానకభ్రమచే గలుగు నందురు.
దీని అభ్యాశ్రయ భ్రమయనుట యుక్తముగ దోచుచున్నది.
మనముజేసి, ఏ పదమున చౌచిత్యము గలదో నిర్ణయించుకొనుడు.
వివర్తమన అధిష్ఠాన మొకటియైయుండ— దృశ్యసస్తువు. నందలి
దోషము చేతనో, ఇంద్రియ శక్తుల యందలి దోషము చేతనో అజ్ఞానము
పరిణమించి అధిష్ఠానముపై చొర అసత్య అనిత్యవస్తు స్ఫూర్తి గలుగుట
యని విపులముగ గ్రహించినగును.

N. B. :- మహాభారతములోని కర్ణుడు భ్రమ. ఈయన ఒక
దశలో సూతపుత్రుడు, మరొక దశలో అంగరాజు. సూతపుత్రుడుగ
అభ్యాధిష్ఠానకభ్రమ యందుండును. ఇందు ఆత్మ అధిష్ఠానముగను
ప్రమాత ఆశ్రయముగ నుండును. (ic) Ignorance not self evolved
but super imposed by the Pramaata. అంగరాజుగ శాసించ
గల సమర్థుడు. ఇది అభ్యాశ్రయ భ్రమకు సామ్యము. ఇందు ఆత్మ
అధిష్ఠానము. బ్రాంతి ఆశ్రయము. (This is self evolved and
ordered to be super imposed by the self itself.)
ఈ అధిష్ఠానక ఆశ్రయచి పదములందు ఇంచుక భేదభావ ద్వైవిధ్యము
గమనీయము, గణనీయము, గమక ప్రమాతృ సౌఖ్య, వివర్తముల
గ్రహించుటకు చాళపుచ్చెదము.

విశ్వము బ్రహ్మయందలి శక్తి పరిణామమేగాని కేవల పదార్థ
పరిణామముగాదని తెలియుచున్నది.

శ్లో॥ ఆత్మన ఆకాశస్సంఘాతః । ఆకాశాద్వాయుః ।

వాయోగర్భిః, అగ్నిరౌషః, అద్భ్యుఃపృథ్వీ ।

పృథివ్యాఃపృథ్వీయః । ఓషధీభ్యోన్నం । అన్నాత్పురుషః ॥

అని యిట్లు కార్యకారణముల క్రమముటంకించబడినది. కనుక సర్వాధిష్ఠాన మగు ఆత్మకంటె కార్యకారణములు భిన్నములు గావు. అద్వితీయ బ్రహ్మయే కార్యము, అదియే కారణము అని అభిన్న శిమితోపాదాన కారణమను పదముతో (Intelligent cause immanent in the material cause) స్పృటికరించిరి. జగదృప్త్యా కార్యకారణములు భిన్నములు. ఆత్మదృప్త్యా అభిన్నములు లేక అనన్యములు. కనుక జగదృప్తయమున అజ్ఞానము పరిణామ్యుపాదాన కారణము. పరమాత్మ వివర్తోపాదాన కారణము అని సిద్ధాంతము; కనుకనే పరమాత్మ నిర్వికారుడు—(the changeless eternal principle.)

రెండు సత్యపస్తువులను అభేద రూపమున అంగీకరించుట ముఖ్య సామానాధి కరణ్యమందురు. రెంటిలో నొకదానిని మిథ్యగ తెలిసికొని అపవదించి ఒకేపస్తుతత్వము నంగీకరించుట బాధసామానాధి కరణ్యము. (what you perceive as effect is nothing other than the cause itself.) అనగా జగత్తు మిథ్యగా త్రోసిపుచ్చి బ్రహ్మనే ఏకైక సత్యపదార్థముగ అంగీకరించుట

శూన్యమునుండి సృష్టి జరుగదు : సర్వము సదాత్మకమే “యస్యైవ స్ఫురణం సదాత్మకే మసత్కల్పార్థగంభాసతే.” దృశ్యము ననుపదించి తరువాత అపవదించిన పర్యవసించునది శూన్యముగాదు, అధిష్ఠానమే— పరమాత్మయే. పరమాత్మ సర్వమున కధిష్ఠానము. ఈ సర్వమునబడున దంతయు ఆ పరమాత్మ యందారోపితము (Super imposition) అధిష్ఠానము లేనిదే ఆరోపమును పదమర్థవిహీనము. అధ్యారోపము, మాయాశక్తియందలి రజస్తమోగుణ ప్రభావములగుఅవరణ (veiling), విక్షేపపూర్వకము, the projection of a distorted thought అధిష్ఠానమును పరిగణించని హీనయాన బొద్దులు మాత్రము పర్యవ

సింహునది శూన్యమని చెప్పుదురు. ఆద్వైతమునందు పరాఽపరాప్రకృతుల ననువదించి, ఒకటిగ భావించి తరువాత అపవదించిరి. కనుక ఆద్వైత స్థాయియందు ప్రకృతి యుండదు.

II) జీవుడు : వేదాస్తులు జీవుడు మహత్పరిమాణుడందురు. ఇది ఏకజీవవాదము. జీవుడు ఒక భూమికయందు ప్రమాతగ పరిగణింప బడినను మరొక భూమికయందు అంతఃకరణమునకన్న విలక్షణుడగు శుద్ధచైతన్య తత్త్వముగ భాసించు సదాత్మకుడే యని సిద్ధాంతము. అన్యోన్య్యాపేక్షవలన సత్రా, కారణకార్యములు రెండియందును తెలియబడుచున్నది. ద్వైతులు అణుపరిమాణులగు బహు జీవవాదులు. జైనులు ఎంత పరిమాణముగల శరీరమున కంతపరిమాణుడగు జీవుడు ఉండు నందురు; ఇది మధ్యమ పరిమాణము. జీవుడు మహత్పరిమాణుడగు పరమాత్మయనిన భ్రమ ఎవరికి గలుగును? ఎవరికి నివర్తించి మోక్షము గలుగునన, అది ఆత్మాశ్రయక భ్రమయే గావున ఆత్మయందే అంతర్గత ముగ నుండి ప్రకాశింపబడుచు, నివృత్తి బొందుచుండును. స్వప్నావస్థకు వేదాంత శాస్త్రమున గల ప్రముఖపాత్ర ఈ సత్యమును హృదయంగమము జీయుటకేనని తెలియవలయును. *అద్దము జడము గనుక ప్రతిబింబ ప్రాప్తికొక బింబము నపేక్షించును. శంకరులిచ్చిన దర్పణము కేవల చైతన్య స్వరూపమే గనుక ప్రత్యేకమగు నొక బింబములేకయే, తన నుండే, తన విమర్శ శక్తిచే ఆధాసను (a reflection like state) త్రింప నమర్థము. తన ప్రకాశశక్తిచే వస్తు, గుణ, క్రియార్మకమగు నదానిని ఎరుంగనూ శక్తుడే.

III) ఆత్మ : ఆద్వైతులు ప్రకృతిని ఒక తత్త్వముగ నంగీకరింపరు. పర-అపరా ప్రవృత్తులు రెండిని ఒకే తత్త్వముగ అనువదించి

ఆ తత్త్వమును అపవదించురు. “నిర్ధోషంహి సమం బ్రహ్మ” అనగా సజాతీయ, విజాతీయ. స్వగత (Homogeneous, heterogeneous, and ingrained) భేదముల పరిత్యజించి ఈ దోషములు లేని “సమ” శబ్దవాచ్యుడే బ్రహ్మయందురు. ఈ సమమే ఆధేయము, ఉపాధులాభారములు. “విద్యావినయ సంపన్నే బ్రాహ్మణే గవిహస్తిని శునిచైవ శ్వఫాకేచ పండితా స్సుచదర్శినః॥ (గీత V-18) అనగా సకలోపాధులయందును బాహ్యదృష్టికి తెలియబడనట్టియు, పండితునిచే మాత్రమే తెలిసికొనబడునట్టిదియు అగు సమమును ఒకే వస్తువు బ్రహ్మ. అంతియగాని ఉపాధుల నన్నిటిని సమతత్త్వముగ మన్నించ వలయుననుటగాదు యిందలి భావము.

శ్లో॥ ఈశావాస్య మిదగ్ం సర్వం యతోకించ
జగత్యాం జగత్ । తేనత్యక్తేన భుంజీహా ।
నూగృధః కస్యస్విద్ధనమ్ ॥

ప్రకృతి సర్వము పరమాత్మునిచే కప్పబడియున్నది; కనుక తేనత్యక్తేన భుంజీహాయన నామరూపముల నిషేధించిన శిష్టమగునది ఆత్మేశ్వరతత్త్వమే. అట్టి సత్ శబ్దవాచ్యమగు దాని అనుభూతి పొందుము. జగల్లక్షణములగు నామరూపముల త్యజించి అస్తి - ధాతి - కనుకప్రియం అను అత్మ లక్షణములుగల దాని అనుభూతి పొందుము. అన్యోన్య్యాపేక్షలే కార్యకారణములు రెంటికిని సతానిశ్చితమే. ఎట్లన :

“చిదేవశక్తిః” అను దానిలో చిత్ యే శక్తి అని భావము, చిత్ యొక్క శక్తియని గాదు. శక్తి శక్తిమంతుల కనన్య బోధయే అద్వైతబోధ. ఇదియే కార్యకారణముల కనన్యతా భావము లేక అభిన్న నిమిత్తోపాదాన కారణము.

జ్ఞానాష్టక స్తోత్ర స్తోకములు : వివరణ

భూమిక : శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు సమస్త మానవలోక సముద్ధరణ నుద్దేశించి అపార వేదాంతశాస్త్ర హృదయమును గ్రహింప నాశాంక్షించు ముముక్షు జనప్రయోజనమునకునై “విశ్వందర్పణదృశ్య మాన నగరీతుల్బం నిబాంతర్గతం” అను శ్లోకముతో నుపక్రమించి “భూరంభాఽన్యసలో నిలోఽంబర” మను శ్లోకముతో నుపసంహారముజేసి తొమ్మిది శ్లోకములతో, వేదాంతగ్రంథతోటియందు చర్చింపబడిన విషయములు : జీవేశ్వర బగత్తత్త్వముల తాత్త్వికస్వరూపమును, వీటిపై మాయాశక్తిరిగల ప్రభావమును, మాయాశక్తియొక్క విలాస, విలసన, ఆభాసలను మాయాప్రభావబలిత పృత్తిజ్ఞానముల లయింపజేయ, ప్రాప్య స్వరూపజ్ఞానము, సదాత్మక ప్రజ్ఞానపూర్వక ఏకైక పదార్థానుభూతియు, సుస్వరూపజ్ఞానము, సదాత్మక ప్రజ్ఞాపూర్వక ఏకైక పదార్థానుభూతియు, సుస్పష్టముగ బోధింపబడినను. పూజ్యపాదు లీ బోధల జేయునప్పుడు అచ్చట పరివేష్టించియున్న శిష్యులు, ఋషిగణము ఆ బోధలయందలి గంభీర భావముల లెక్కగ గ్రహించియు నిష్ప్రతియోగిక బ్రహ్మకారపృత్తిని ప్రాప్తించుకొనజాలనందున పరబ్రహ్మతత్త్వానుభూతిలేక యుండిరి. అందుచేత “యతోవాచో విచర్తంతే అప్రాప్యమనసాసహ” అను ఉపనిషద్వాక్యభావమును బోధించుట సుసంబంధ మౌన వ్యాఖ్యను ప్రదర్శించి జూపెను. అనగా మనస్సు, తన కల్పనా సామర్థ్యమును వాక్కుతో ఎంతవరకు ప్రస్ఫుటించి, తార్కికశక్తి కుంటువడి, యిక నిస్సహాయముగ నిలిచిపోవునో — ఆ స్థాయియందు రేవల అనుభూతివలన మాత్రమే పరబ్రహ్మతత్త్వ సాక్షాత్కారము (అనుభూతి) అగునని

తెలుపుటకు మౌనవ్యాఖ్యను ప్రదర్శించెను. ఇచ్చట మౌనమన మానసిక, కాయిక, వాచక వ్యాపారరహిత పూర్వక సర్వోద్దియమౌనమని తెలియవలయును. వ్యాఖ్యయన వి + ఆఖ్య = వ్యాఖ్య, వి = విశేషముగ, ఆఖ్య = తెలియునట్లు, ప్రకటితం = వెలువరించుట. బ్రహ్మనుగూర్చి చెప్పుటకు శబ్దములుగాని, భాషగాని లేదని కేవలఽనుభూతిచే మాత్రమే తెలియబడగలదనియు సూచించుట. కేవల నిస్సంగత్వపూర్వక మగునదియే పరబ్రహ్మతత్త్వమని సూచించుటకు ప్రదర్శించిన ఒక దివ్యసమాధిస్థితియే ఈ మౌనవ్యాఖ్య. ఇది ఆవరణశక్తి తొలగకయే గలుగు జడసమాధిస్థితి (a trance of a higher order) గాదు. బ్రహ్మజ్ఞానముచే, మూలాజ్ఞానము నశించగా. తత్కార్యములగు జీవభావములు తొలగిపోవగా లభించు దివ్యసమాధిస్థితి. ఈ స్థితియందలివాడే ఆచార్యేంద్రుడు.

ఈ స్థితియందు మాత్రమే - పంచక్లేశములును తొలగిపోయి; చిత్తశుద్ధి పొందియున్న ము ము యు వు ల కు అనుగ్రహపూర్వకముగ (through divine grace) పరా వాక్రస్థానముచే మాత్రమే మౌన వ్యాఖ్యాపూర్వకబోధ ఉపపన్నము అని నిశ్చయముగ గ్రహింపవలసియున్నది. పంచక్లేశములన :- అవిద్యాఽస్మిలా రాగద్వేషాభిసేషాః క్లేశాః" (యో.దా. 2—3) The five miseries are ignorance, egoism, attachment, aversion and clinging to life. These are to be conquered, only by their respective opposite concepts ఇవి ప్రతిపక్ష భావనలముచే మాత్రమే జయింపబడగలవు.

ఈ విధముగ మౌనవ్యాఖ్యచే ఉద్విష్టబోధను గ్రహించి బ్రహ్మను భూతిని పొందినశిష్యులు తమ గురుదేవులగు శ్రీ శంకర భగవత్పాదులను. ముముక్షువుల తరింపజేయు దాక్షిణ్యవృత్తి స్వరూపుడగు పరమశివునిగ

దర్శించి శ్రీ దక్షిణామూర్తి యనిరి. వారికిగలిగిన అనుభూతిని “మాన. వ్యాఖ్యా ప్రకటిత పరబ్రహ్మతత్త్వం” “సర్వాత్మత్వమితి స్ఫుటీకృత మిదం” అను శ్లోకములయందు పొందుపరచి, తమకు బోధింపబడిన కొమ్మిది శ్లోకములతో జతపరచి శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రరూపమున మనకుగ్రహించిరి. ఇందుచేతనే, బ్రహ్మవిద్యా హృదయగ్రహణమును, బ్రహ్మనుభూతిని ఆపాక్షించు శిష్యులు ఉదాత్తమగు వృత్తిజ్ఞానముచే. తమతమ గురువులను శ్రీ దక్షిణామూర్తి తత్వముగనే సందర్శించి “నగురోరధికం - శివశాసనతః” అని నాలుగుమారులు ప్రవచించి తమ శాస్త్రపాఠముల సుపత్రమించుట సంప్రదాయమై స్థిరపడినది.

గనుక ముముక్షువులమగు మనమును మన, చిత్తభాండముల శుద్ధి పరచుకొని మనగురువులను దక్షిణామూర్తి స్వరూపులుగ సందర్శించి శ్లోకభావములను ఆత్మపంచన జేసి కొనరయే, విశ్వసనీయముగనే గ్రహించి, సాధనలేనివారికి సిద్ధిమృగ్యమని విశ్వసించి, సాధన కుపక్రమించి. వేదాంతమున చరమస్థాయిబోధగా శ్రీవారి శిష్యులు గ్రహించిన “మానవ్యాఖ్యాను” “చిన్మూదను” మనమును గ్రహించి, అందుచే ప్రాప్య మగు సర్వాత్మత్వమును, సగుణ నిర్గుణపూర్వక బ్రహ్మనుభూతిని పొంది తరింప దీక్షను దీసికొందము.

మంగళాచరణము :

శ్లో॥ మానవ్యాఖ్యా ప్రకటిత పరబ్రహ్మతత్త్వంయువానం ।
వర్షిస్తాస్తే వసస్మై గుర్తిరావృతం బ్రహ్మనిష్ఠైః ।
ఆచార్యేంద్రం కంకలిత చిన్మూద మానందమూర్తిం
స్వాత్మామం ముదితనదనం దక్షిణామూర్తి మూడే ॥

టీక :- బ్రహ్మనిష్ఠః = బ్రహ్మవిచారణాశీలురగు; వర్షిస్తానే వస
 దృష్పిగణైః = వృద్ధశిష్య మునిబృందములదే; ఆపృతం = పరివేష్టింప
 బడిన (చుట్టును కూర్చుండబడియున్న); మౌనవ్యాఖ్యా ప్రకటిత పర
 బ్రహ్మతత్త్వం = మౌనము ఆనెడి వ్యాఖ్యచే పరబ్రహ్మ పరమార్థ
 స్వరూపమును ప్రకటించుచున్న; యువానం = యువకుడగు;
 ఆచార్యేంద్రం = ఆచార్యశ్రేష్ఠుడు అగు; కరకలిత చిన్మంద్రం = హస్త
 మున జ్ఞానముద్రను ధరించినవాడును; ఆనందమూర్తిం = ఆనందమే
 స్వరూపలక్షణముగ గలవాడును; స్వాత్మారామం = తన ఆత్మస్వరూపము
 నందే తాను ఆనంద మనుభవించునట్టి; ముదితవదనం = సంతోషముతో
 వికసించిన ముఖము గలవాడును; (అగు), దక్షిణామూర్తిం = దక్షిణ
 దిగభిముఖుడగు పరమేశ్వరుని; ఈదే = ప్రబోధ ప్రాప్తి కారకు,
 ఆత్మానుభూతికారకు) స్తుతించుచున్నాను.

తా|| బ్రహ్మవిచారణా శీలురగు వృద్ధులైన మునిగణము చుట్టును
 కూర్చుండియుండి పరబ్రహ్మతత్త్వమును తెలియగోర, చిన్నవయసు
 వాడు, పరమేశ్వర జ్ఞానావతారమూర్తియునగు దక్షిణామూర్తి గురు
 దేవుడు, ఆత్మానందసంతుష్ట ముఖారవిందముతో, మాట్లాడకయే, ఉపనిష
 దర్థపరబ్రహ్మతత్త్వమును వివరించుచుండెను. జీవబ్రహ్మైక్య సూచకమగు
 అజ్ఞావృత్తజ్ఞానీ సంయోగరూప జ్ఞానముద్రను చేతధరించి చూపుచున్న అట్టి
 సర్వలోకగురుండు విద్యానిధియగు ఆ శ్రీ దక్షిణామూర్తిని జ్ఞానసముద్రప
 మునకు స్తుతించుచున్నాను.

ఈ శ్లోకభావమును హృదయంగమముగ గ్రహించుటకు మననము
 జేయవలసిన ప్రధాన పదములు : 1. మౌనవ్యాఖ్య 2. ఆచార్యేంద్రం
 3. చిన్మంద్ర.

వివరణ : బోధనా సౌలభ్యముకొరకు విషయమును గురుశిష్య బోధ్యబోధక ధర్మమును పెద్దలు పరిపాదించుట మనభారతీయ సంప్రదాయము. తదనుసారముగ ఈ ప్రోత ముపత్రమింపబడినది. దక్షిణాభిముఖుడై కూర్చొనియున్న యువకుడు దక్షిణామూర్తిగ, ఆయనచుట్టు వయస్సుచేతను విషయ పరిజ్ఞానముచేతను గొప్పవారు బ్రహ్మనిష్ఠులగు మునులు గూర్చొనియున్నట్లు, పరబ్రహ్మతత్త్వమును దెలిసికొన వారాక్షించుచున్నట్లు, మానసిక చిత్రరచన జేయబడెను. ఆ చిత్రమున గురుస్థానము నలంకరించియున్న శ్రీ దక్షిణామూర్తి ఆచార్యేంద్రుడనియు, కేవలమౌనముతో, చిన్మూర్తతో మాత్రమే సూచనాపూర్వకముగ (Symbolic and suggestive method) గంభీరార్థ ప్రతిపాదకమగు నిగూఢతత్త్వమును గోచరించినట్లు జెప్పబడెను. మౌనవ్యాఖ్యనుగురించి వైన్వాసిన భూమియందు చర్చించి గ్రహించితిమి. ఇక ఆచార్యేంద్రుడన :- ఇంద్ర శబ్దమునకు ఇంద్రియదత్త జ్ఞానమును గ్రహించువాడనియు (జీవుడు), అట్టి ఇంద్రియ సంజనిత జ్ఞానమును నియమించి ఆయా ఇంద్రియముల బయ్యించినవాడే “ఆచార్యేంద్రుడు” లేక గీతయందు పేర్కొనబడిన “స్థితప్రజ్ఞుడు” అనియు తెలియనగును.

ఇక చిన్మూర్తయన :

శ్లో॥ అంగుష్ఠం తగ్గనీ మోగముద్రా వ్యాజేన దేహినాం ।

శ్రుత్యగ్ధం । బ్రహ్మజ్ఞేష్యక్యం దర్శయన్నోఽ

వతాచ్ఛివః ॥

శ్లో॥ అంగుష్ఠం తగ్గనీ ప్రోక్షం తగ్గనీ త్వంపదే స్థితం ।

తయోదైక్యం తయోస్సంధి శ్చిన్మూద్రా

సా ప్రక్షీర్తితా ॥

అంగుష్ఠముతో (చేతి బొటనవేలు) తర్జనిని (చూపుడు వేలును) కలిపిచూపు ముద్రావిశేషమును చిన్మూద్రయందురు. “ముదం ద్రాతీతి ముద్ర” అనగా అనందభావ ద్యోతకమగు శారీరకచిహ్నము ముద్ర ఇట్టిదే నాట్యమునందలి భంగిమయను. నమస్తే ! అనినప్పుడు చేతులు ముకుళించిచూపుటచే ముదము గలుగుచున్నదిగదా ! ముద్రలన ఇట్టి ప్రమోదకారక శారీరక భంగిమలు. చిన్మూద్రయన జ్ఞానముద్ర. దీనిచే దే ని విషయ క జ్ఞానము ద్యోతకమై ముదము గలిగించుచున్నది. అంగుష్ఠము “తత్” అనగా బ్రహ్మమును సూచించును తర్జని “త్వం” పదమును (శరీరధారియైన జీవుని) సూచించును. ఈ రెంటికలయిక పూర్ణభావస్ఫోరకము. అనగా సమస్త శ్రుతులకు జీప్రబుప్రొక్యము నందే తాత్పర్యమని గ్రాహ్యము. ఈ కలయికతో లభించు పుచ్చము ఏకాత్మసూచకము మధ్యమనుండి చిటికెనవేలువరకు గల మూడువేళ్ళు సచ్చిదానంద లక్షణ సూచకములనియు జెప్పుదురు. కనుక నీ చిన్మూద్ర తత్త్వమని మహావాక్యమునకు రేఖారూపమగు భంగిమయని గ్రహింపవలయును. (A graphic representation of the identity of the ego and the Supreme principle). ఇది సంచకోశాంతీతమగు తత్త్వసూచకము. చార్వాకులు అన్నమయకోశము పరకే పరిమితులు. దివ్యజ్ఞాన సమాజముపారు విజ్ఞానమయకోశమువరకు తత్త్వదర్శనమును జేసిరి. విశిష్టాద్వైతు లానందమయకోశమువరకు తత్త్వమును విస్తరించి గ్రహించిరి. శంకరు లానందమయకోశము నతిక్రమించి కోశరహితతత్త్వమును బోధించిరి.

వైదికవాఙ్మయమున జ్ఞానప్రబోధమునకు నాల్గు రీతులున్నవి. 1 పదము 2 బీజము 3 సంఖ్య 4 రేఖ. దృశ్యమంతయు నామ రూపములనబడు రెండుతెలుగులుగ వ్యవహరింపబడును. అందు నామము

పద, బీజ, సంఖ్యాత్మకము, రూపము రేఖాత్మకము (graphic representation). 1. పదముచే చతుర్వేదములు, స్మృతులు, దర్శనములు గ్రహింపవలయును. అనగా నిది శబ్దప్రమాణ రూపము. ఇందుకు సంజ్ఞ “ఓం”. 2. బీజము : అర్థస్పష్టికి పూర్వము శబ్దస్పష్టిజరుగునని శాస్త్రేయులు చెప్పుదురు. ఈ శబ్దము (శబ్దమన నివట అనాహతధ్వనియని గ్రహింపవలయును; వేదముగాదు) బీజాక్షరరూపమున నుద్బుద్ధమగును. ఇవియే మంత్రములకు మంత్రశక్తులకు మూలము. ఈ ధ్వనియే కుండలినిగా, మూలాధార చక్రమునుండి ప్రసరించి వర్ణమాల (అక్షరసముదాయము)గ రూపొందును. వీనినుండియే జ్ఞానము వటవృక్షముగ వర్ణిల్లును. వటవృక్షము అపారముగ విస్తరించగలదు. గనుక మనస్సుకు జ్ఞానమునకు లింగముగ (Symbol) పరిగణించిరి. శౌనకాదులు వటవృక్షముక్రిందనే తత్త్వబోధలు చెప్పినట్లు గ్రంథములయందుదహరింపబడుచున్నది. తనుక బీజమునునది ఉపాసన కుపకరించు మంత్రమే. వీటినుండియే విజ్ఞానవికాసము ప్రాప్తించును. గనుక వీటిని బీజములని, యిందలి యక్షరముల బీజాక్షరములని వ్యవహరించుచున్నారు. 3. సంఖ్య ఇది బీజాంతర్గమము. ఇది పదమునకు బీజమునకు అనుసంధానముగ నుపకరించును. వైదిర వాఙ్మయమునకు, సంఖ్యకు అవినాభావ సంబంధము గలదు. సంఖ్యచే తెలియబడునదే “భందస్సు”. 1 నుండి 9 వరకుగల సంఖ్యలకు, వృత్తము నకు అతీతమగు సంఖ్యయే అనంతము (Infinite) దీనినే ‘పర’ యందురు. పరబ్రహ్మయన అనంతము.

4. రేఖ : ఒక పవిత్రభావమునకు, కాగితముపై, రూపము రేఖలతో (గీతలతో) వ్రాయుట (graph or a geometrical representation of a holy thought) ఈ రేఖలపలననే యంత్రములు, చక్రమువంటి చక్రములు సిద్ధములై, గంభీర భావస్ఫోరకములై

సాంకేతికములుగ నుపకరించుచున్నవి. శ్రీకృష్ణుని చక్రము అజ్ఞానమును భేదించునది. మంచి తాత్త్వికదృక్పథమును జూపునది గనుకనే “సుదర్శన చక్రమని ప్రశస్తికి వచ్చెను. కనుకనే మంత్రములచే ప్రభావితములై ఉపాసన కుపకరించు ఈ చక్రములు, యంత్రములు పవిత్రభావములకు, రూపకల్పన జేయబడిన ప్రతినిధులు. పద, బీజ, సంఖ్యలు నామమును, రేఖలు రూపమును స్ఫురింపజేయును. పై నాల్గరీతులలో రేఖావిధాన బోధకు ప్రాధాన్యము, ప్రాశస్త్యము గలదు. (తైత్తిరీయోపనిష దంతర్గత భావము.)

ప్రకృతము : దక్షిణామూర్తి యీ నాలుగురీతులలో నే రీతిని బోధింపగడంగెను ? నేను గ్రహించిన మేరకు 1. సమాధిస్థితిని సూచించు సర్వోద్దియ మౌనముద్రతోను 2. అంగుష్ఠ తర్జనులు రేఖలుగా రచించిన చిన్ముద్రతోను. రేఖారీతిననే తెలుపవలసిన భావమును బోధించెను. ఇందు మొదటిది సాధనావిధానము. రెండవది జీవేశ్వరుల కభేదభావముతో తత్పద - త్వంపదముల కనన్యతను సూచించు పూర్ణభావ స్ఫోరకముద్ర. “పూర్ణమహి, పూర్ణమిదం, పూర్ణాత్పూర్ణ ముదచ్యతే” యను సత్యమును రేఖారూపముగ బోధించెను. ఇదియే మౌనవాఖ్యా ప్రకటితమగురీతి గానిచో కేవల మౌన “వ్యాఖ్య” యంత సునిశిత బుద్ధికిని ప్రయోజనము సమకూర్చజాలదేమోనని తోచుచున్నది. It was a symbolic and geometrical representation that was pressed into service to convey the idea of Para-Bramha Tatwam and was known as maunavyakhya prakatitam. నామ, రూప, క్రియా వాచకములచే చెప్పసాధ్యపడని విషయముగనుక సమాధిస్థితి ప్రదర్శనతోనూ, చిన్ముద్రతోనూ బోధించెను గ్రహించవలసియున్నది. పెద్దవివిప్పి చెప్పినయడల విశిష్టాద్వైతమే

సిద్ధమగునుగనుక ఆదైత్ర బోధకు లక్ష్యమగు అపరోక్షానుభూతికి ఆచరణ యోగ్యము మౌనవ్యాఖ్యయే.

ఈ భావము నిక మనసముజేతము. జ్ఞానసముపార్జనతో, స్వాధ్యాయముతో, సాధనతో కాలచక్రము పరిభ్రమించి పోవుచుండ, గడ్డములు పెరిగియు నెరసియు జడలుగట్టిపోయిన విద్వద్వరిష్టులగు ఋషులు, యువకుడగు దక్షిణామూర్తి చుట్టూ నేలచేరిరి? కాలచక్రము పరిభ్రమించి పోవుచున్ననూ ఆయన యువకుడుగనే యెట్లుండెను? విత్తకర్మాచరణ కై నను, ప్రకస్తయుగాదని చెప్పబడు దక్షిణదిక్కు కభిముఖుడై ఏల కూర్చుండెను? పెద్దలు యువకులచే నుపదేశమును గోర్చుటయం దర్థమేమి? వారికి గురు దక్షిణామూర్తి యెట్లు యేమి యుపదేశించెను? ఆను విషయముల మన మాలోచించినయెడల, జుట్టునెరసి, జడలుగట్టిననూ, దేహమున వలీపలితములు గన్పించిననూ, విషయపరిజ్ఞానము మెండుగ నుండిననూ, ప్రయోజనము గలుగదు. వారి యంతఃకరణము, సంపూర్ణముగ అంతర్బుఖమై, యింద్రియార్థముల సంపర్కమునుండి నిష్పత్తిబొంది, ఏకాగ్రమై కేవల బ్రహ్మకార వృత్తినిపొంది, అనగా అపరోక్షానుభూతి పొందినప్పుడే, పరబ్రహ్మతత్త్వము బోధపడగలదని భావము. అది చిన్మూర్తచే సూచింపబడుచున్నదనియూ, గ్రహింపవలసియున్నది. సర్వేంద్రియ మౌనపూర్వకమగు సమాధిస్థితి నధిగమించినవారికే పరబ్రహ్మని ప్రాప్తప్రాప్తి తెలియబడునని భావము. దక్షిణదిక్కున కధిపతి యగు యముని నిర్మించి మృత్యుంజయుడై త్రికాలాబాధిత సత్యరూపుడని తెలుపుటకే దక్షిణాభిముఖుడాయెను. అప్పుడు మాత్రమే స్వాత్మారామము విరతియానందముతో గలుగు ముదితవదనము, దేశకాలముల భావముల కతీతుడు గనుక, సదా, మౌనముపక స్థాయీభావములు సంభావ్యములు. సాధకునకు ఈ శ్లోకమున మనసయోగ్యపదము “ఆ చా ర్యే ం ద్రం”

అనగా ఆసన ప్రణాయామములచే ఏకాగ్రతనొంది, ప్రత్యాహారముచే యింద్రియముల స మీ క రిం చు కొ ని, ధారణ, ధ్యాన, సమాధులచే తురీయాస్థును పొంది మనోలయముపొంది. సర్వేంద్రియములు మోస స్థితికి వచ్చిన ఆచార్యేంద్రునకే అపరోక్షానుభూతి, బ్రహ్మానందప్రాప్తి యని భావము. ఇదియే అమృతత్వము నొందుట. "అమృతత్వమానకుః" అను వాక్య లక్ష్యార్థము.

కేవల జ్ఞానయోగమునే అంగీకరించు కొందరు, సాధనకు అష్టాంగ యోగమవసరముగాదు లేక అంగీకార యోగ్యముగాదు, ఉపాసనతో చిత్త శుద్ధి ప్రాప్తించిన పిమ్మట శ్రవణమనన నిదిధ్యాసలచే బ్రహ్మభ్యాసము జేయుటయే ఋజుమార్గమని వక్కాణించురు. బ్రహ్మభ్యాసమనః:-

శ్లో॥ తచ్చింతనం తత్కథనం । అన్యోన్యం తత్రప్రబోధనం ।

తద్వదేక పత్వంచ బ్రహ్మభ్యాసం విదుర్బుధాః ॥

ఇంకనూ నిర్గుణ బ్రహ్మోపాసనను జెప్పుదురు. అహంగ్రహోపాసనను జెప్పుదురు.

విట్టసేన :—

శ్లో॥ అహంబ్రహ్మ, పరంబ్రహ్మ! వాసుదేవార్చమవ్యయం!

నారాయణోహం నరకాంతకోహం ।

స్వయంబ్రహ్మ స్వయం విష్ణుః

స్వయందేవ స్పదాశ్శీవః ॥

శక్తిభేదమును తుల్యభేదమునుబట్టి యోగ్యమని తోచిన భంగి అనుష్ఠించనగును. వ్యక్తిగతముగ నాకు మాత్రమష్టాంగయోగ సాధనమే

అభిలషణీయము. ఇందు అంతరిండ్రియ బాహ్యేంద్రియ నిగ్రహ విధానములు, ప్రాణశక్తిని పెంచి నియమించు విధానములు, కేవల బ్రహ్మకార వృత్తి ప్రాప్త్యమగు సంయమన విధానము బోధింపబడి యుండుటయే యోగము నాకు గల్పించిన ఆకర్షణ. మహాతపస్సంపన్నుడై సాక్షాత్పరమ బ్రహ్మత్కారానుభవము లభించిన భస్మాసురుడు, తాను అర్థించిన క్షుద్రాతి క్షుద్రవరము, తరువాత ఆ వరసిద్ధిచే పొందిన ప్రయోజనము యమ నియమముల నభ్యసించ నందుననేమో యని నాకు స్ఫురించుచున్నది. (The rays of the midday sun can exercise the effect of heat only when passed through a double convex-lense and concentrated to form a speck of intensive heat; disseminated—they will be ineffective.)

చిన్మూదతో జీవబ్రహ్మైక్యదోష జేయుటన అద్వైతసిద్ధాంతరేఖా రూపబోధయే. కనుక సేప్రోత మద్వైతసిద్ధాంతపరము. ఈ సిద్ధాంత మునకు “కార్యధారణమే అనంతర దెలుపుటయే” లక్ష్యము. ప్రయోజనము జీవబ్రహ్మైక్యభావ స్ఫుటికరణము. ఇందుకు శంకరులు వివర్తవాదమును ప్రతిష్ఠించి దానిని విపులీకరించుటకే మాయావాదమును ప్రతిపాదించిరి. ఆ మాయస్వరూప స్వభావములను దర్పణమునందలి ప్రాతి భాసిక ప్రతిబింబమును, బుంద్రజాలికస్పష్టిని, బాల్యయోవనాది దశలను, వీణమునందలి అంకురము విస్తరించు విధానమును ఉదహరించి తెలిపిరి. సదాత్మకత త్రవ్వుమును కార్తీకదీప చిద్రమటము సుపమానముగ నుదహరించి బోధించిరి. ప్రతిష్ఠాకరమునందును మాయాస్వరూపమును స్పృశించి జూపించిరి. చూడుడు :-

1. పశ్యన్నాత్మని మాయయా యన్ 1 వ శ్లోకమునందున

2. మాయాపీఠ విజృంభయత్కపియని 2 వ శ్లో||న

3. అసత్కల్పార్థగంభాసతే యని 3 వ శ్లో॥న
4. మాయాశక్తి విలాస కల్పిత మహావ్యామోహమని 7 వ శ్లో॥న
5. రాహుగ్రస్త దివాకరేందు సదృశో మాయాసమాచ్ఛాదనాత్. అని
8 వ శ్లో॥న
6. వ్యావృత్తాస్వను వర్తమాన మహామిత్యంతి స్ఫురంతం. అని
9 వ శ్లో॥న
7. స్వప్నేజాగ్రతి వాయ ఏష పురుషో మాయాపరిభ్రామిత. అని
10 వ శ్లో॥న

ఇదియంతయు గమనింప కర్తవ్యే లేని భారతమా యన్నట్లు -
మాయకు వివరణ లేని వేదాంతశాస్త్ర మేమిటనిపించును. ప్రతి శ్లోకము
నందును మాయయొక్క ప్రసక్తిని దెచ్చి దాని కార్యముల సూచించి
నందున ఈ మాయను గురించి విశేషముగా గ్రహింపవలసిన అవసరము
సుస్పష్టమగుచున్నదనుట ప్రధాన విషయము. ఈ విషయమున శ్రమించి
ఆ మేలిముసుగును తొలగించిన ప్రత్యగాత్మవగు నీవే పరమాత్మవు.
నీవే పశుపతివి అను రెండవ ప్రధానాంశము సుస్పష్టమగును.

ఈ భావమును చిత్రశుద్ధితో గ్రహించిననే బ్రాహ్మి యననేమో,
దానిని తొలగించుకొని తన్నుతాను సాక్షాత్కరించుకొనుట యెట్లో తెలిసి
అద్వైత సిద్ధాంత భావము స్థిరపడును. చరమ శ్లోకమున ఫలశ్రుతియందు
“సర్వాత్మత్వ మహావిభూతి సహితం స్యాదీశ్వరత్వం స్వతః” అను
వాక్యమునగల “సర్వాత్మత్వము” అను పదమే నాలుగు మహావాక్యము
లకు యీ స్తోత్రమునకును లక్ష్యము. ఈ స్థితిని బొందుటకు సాధకుడు
ఆచార్యేంద్రుడు గావలయును. అట్టి ఆచార్యేంద్రుడగు దక్షిణామూర్తిని
అంతర్ముఖత కొఱకు, ఏకాగ్రతకొఱకు, బ్రహ్మాకారవృత్తి ప్రాప్తికొఱకు
స్తుతించుచున్నాను. ఇక విషయ విచారణ కుపక్రమింతము.

విషయ ప్రారంభము

శ్లో॥ విశ్వందర్శనా దృశ్యమాన
సగతీతుల్యం నిజాంతర్గతం

పశ్యన్నాత్మని మాయయా
బహిర్విహృతం యథానిద్రయా

యస్స తోత్కురుతే ప్రబోధనమయే
స్వాత్మానమేవా ద్వయం

తస్మై శ్రీ గురుమూర్తయే నమయివం
శ్రీ దక్షిణామూర్తయే ॥

1

టీక : దర్శనా దృశ్యమాన సగతీతుల్యం = ఆద్దములో కనుపించు నగరముతో సమానముగు; నిజాంతర్గతం = తనయందే స్ఫూర్తి గలిగియున్న; విశ్వం=జగత్తును; యథానిద్రయా=ఎట్లు నిద్రచేతనో (తథా=అట్లు); మాయయా = మాయాశక్తిచేత; ఆత్మని = తనయందు; బహిర్విహృతం ఇవ = వెలుపల నున్న దానివలె; పశ్యన్=చూచుచు; యః = ఎవ్వడు; ప్రబోధనమయే = బ్రహ్మ సాక్షాత్కార సమయమున; అద్వయం = నిష్ప్రపజ్ఞుమగు అనగా ఆత్మతత్త్వమగు; స్వాత్మానమే ఏవ = బ్రహ్మభిన్న (సచ్చిదానంద) ఆత్మస్వరూపమున; సాక్షాత్కురుతే = అవ్యవధానముగ అనుభవించునో, తస్మై = ఆ, శ్రీ గురుమూర్తయే = తత్త్వజ్ఞానోపదేశకాచార్యుడగు; శ్రీ దక్షిణామూర్తయే = శ్రీ దక్షిణామూర్తి కొఱకు; ఇదం నమః = ఈ నమస్కారము.

తాత్పర్యము : విశ్వము అనగా చరాచర ప్రపంచము. అద్వైతములో కనిపించు నగరమును పోలినదియై తనయందే యున్నది. నిద్రావశమున స్వప్నద్రష్టకు బాహ్యదేశము నందున్నట్లు తోచిన యట్లు, మాయా శక్తివలన, జాగ్రదవస్థయందును ఆత్మయందే, బాహ్యదేశము నందువలె స్ఫూర్తినిచ్చును. స్వప్నమును అనుభవించి తిరిగి జాగ్రదవస్థకు వచ్చినప్పుడు, అనగా మెలకువరాగానే ద్రష్టయగు ఆత్మ యొక్కదే మిగులును. స్వప్న ప్రపంచమంతయు ఆద్యశ్యమగును. అట్లే బ్రహ్మత్వైక్య సాక్షాత్కారము (ప్రబోధము) కలుగగా జాగ్రత్ప్రపంచము లుప్తమగును. అధిష్ఠాన బ్రహ్మత్వ సచ్చిదానంద స్వరూపము అనుభవగోచర మగును. అట్టి బ్రహ్మత్వానుభవ సంపన్నుడైన గురుమూర్తి శ్రీ దక్షిణామూర్తికి ఈ నమస్కారము.

వివరణ :

ఈ ప్రోతమునగల శ్లోకములకు యీ శ్లోకము మకుటము వంటిది. బీజముందు అంకురము, మొక్క, చెట్టు, పత్ర పుష్పఫలములు కారణ రూపమున నున్నట్లు యీ శ్లోకమున అద్వైత సిద్ధాంత మౌలిక సూత్రములు గర్భితముగ నున్నవి. ఇందు "నిజాంతర్గతం" "యథానిద్రయా" అను పదములు మనన యోగ్యములు. జీవేశ్వర జగత్తులను ఆధ్యారోపిత్రయము, సర్వాధిష్ఠానమగు పరమాత్మయందు అంతర్గతములే. కనుక జాగ్రదవస్థ యందును ఏవేవి ఏ ఏ రూపముల భాసించిననూ, ఏకాత్మయగు పరమాత్మయందే వివర్తమున ప్రతిభాసించునుగాని 'ఏకమేవాద్వితీయం' అన్నట్లు ఆ బ్రహ్మపదార్థము కేవలము ఒక్కటియే-దానికన్న రెండవది యగునది భేదలేదు. ఆ భాసించు నామరూపములకు స్వతంత్ర సత్తలేదు. మాయాశక్తిచే ఆత్మకు బాహ్యదేశమున నున్నట్లు స్ఫురించిననూ ఆత్మాం

స్వర్గములే: అన్యములుగావు. కనుక ఏకైక స్వరూపుడు సర్వాత్మ. ఈ భావములను తేటమాటలతో నిట్లు తెప్పపచ్చును. సూర్యచంద్ర నక్షత్రములతో దృశ్యమానమగుచున్న ఈ విశ్వము సర్వము అద్దములతో మనకు గనించు పట్టణ ప్రతిబింబమువలె పరమాత్మయందు మాత్రమే భాసింపుచున్నది. ప్రతిబింబించిన రూపము అద్దమునకన్న భిన్నముకాదు. అద్దమునందే అంతర్గతమై, దానినుండి వేరుచేయ వీలులేకున్నది. పోనీవస్తువు అందు లేదాయనిన పొడుగు, వెడల్పు, ఎత్తు అను మూడు కొంతలతో సహజ వర్ణములతోసహా మేధావుల మనుకొనుచున్న మనకే కనబడుచున్నదే. ఉన్నయెడల అద్దమునుండి విడిపరచుటకు సాధ్యముగ లేదే! పోనీలోపల యున్నదేమో అద్దమును పగులగొట్టి చూతమన్న, అద్దము పగిలిన యీ ప్రతిబింబమునకు ఆధారమే లేక అది అదృశ్యమేయగును. కనుక దానికి స్వతంత్రసత్త లేదనియు తనకాధారమగు అద్దమునందే అంతర్గతముగ అద్దమునకు భిన్నముగాకయే యున్నదని పర్యవసించుచున్నది.

కనుక ఇప్పుడు విచారణముగా మేమన :- ఈ ప్రపంచమునకు పుస్తత యున్నదా లేదా? లేనియెడల నిది యథార్థముగ నున్నట్లే మూడు కొంతలతో నామ, రూప, గుణ, క్రియావాచక యోగ్యముగ ఎట్లు తెలియబడుచున్నది? ఈ విషయమును విశదపరచుటకే “యథానిద్రయా” అను పదమును ప్రయోగించినారు. అజ్ఞాన దోషముతో గలిగిన నొం స్థితి నిద్ర. ఈ నిద్రయందు, జాగ్రదవస్థయందు గలిగిన యనుభవములు సంస్కార బలముచే వాసనలు (repressed reminiscences) కారణ రూపముగ వేర్పడి, మనస్సునందే స్థిరపడియుండి, వాని కుత్తేజము గలిగవచ్చుడు ఆత్మసత్తా మాత్రముగ కలయిగ పరిణమించును. ఒక గ్రామఫోను రికార్డును పరిశీలించువము. అందుగల గాడుల (grooves)

యందు సూది రాపిడిచే నుత్తేజము గలిగినప్పుడు శబ్దముద్బుద్ధమగు చున్నది. ఒక ఫిలిం రీలుపై దాని అంచున గల తేజోహాపమగు రేఖపై వెలుగు ప్రసరింపబడ, క్షోభప్రారంభమై, చలన చిత్రములు, మాటలు పాటలు, భావములు, భంగిమలు, నవరసములొలుక ప్రాదుర్భావము పొందును. అదియొక జగత్తే, చిత్రజగత్, జాగ్రత్ నందలిజగత్తే— రూపొందును. మన అంతఃకరణమునందలి, వాసనలు. సంస్కారములు, కారణరూప కర్మబీజములు యిట్లే ప్రభావితము లైనప్పుడు ఏదో ఒక విధమగు అజ్ఞాన దోషమువల్ల స్వప్నజగత్తుగనో, జాగ్రత్నందలి జగత్తు గనో ప్రాదుర్భవించు చుండును. ఇందు లేనివి యున్నట్లుగను, ఉన్నవి లేనట్లుగను భావింప నవకాశములున్నవి. ఇప్పుడు మనము గమనింప వలసిన యంశము లేవీయన :—

స్వప్న ప్రపంచమంతయు స్వప్నద్రష్టకు ఆత్మగతమేగాని బయట లేదు. ద్రష్టతాను పిమానమెక్కి అమెరికాపోయి, పలుపురతో ప్రసంగించి. వ్యవహారములు పరిష్కరించుకొని వచ్చినట్లున్ననూ — తానెక్కిన విమానము, పయనించిన వేలాదిమెళ్ళ దూరము, ఆ దూరమున కావలెన్న అమెరికా దేశము, తనతో వ్యవహారగోష్ఠి జరిపిన వ్యక్తులు అన్నియు, అందఱును ద్రష్ట మెదడునందే యున్నారని బయట లేరుగదా ! ఇంకొక విశేషమేమన ద్రష్టయు ఆ యీ కల్పిత స్వప్న జగత్తులోని వ్యక్తియే : తనను తానే తనవంటి అన్యవ్యక్తిగా గ్రహించు చున్నాడు. అనగా ఆత్మయందే, భావనాబల ప్రభావముదే ఆధారోపేతుడై తనదే తానే చూడబడుచున్న వాడాయెను. స్వప్నద్రష్టను తానే ఒక అద్దముగ మనము పోల్చి చెప్పిన, అతనికి ఆ స్వప్న ప్రపంచమంతయు అంతర్గతమే గదా ! అతని నుండి దానిని విడదీయలేము. అతడు ఆ స్వప్న ప్రపంచము అప్పు డవిభాజ్యములు దృష్టాంతమున అద్దము లేనియెడల

నగరములేదు. అనగా అచిస్థానము లేనియెడల ఆరోగ్యమేలేదు. తాను (స్వప్నద్రష్ట) లేనియెడల ఆ స్వప్నప్రపంచమే యుండదు. అయితే నగరము లేకున్నను అద్దముండును, స్వప్నప్రపంచము లేకున్ననూ తానుండును. గాఢస్వప్నియందు నిద్రాణములై యున్న ఇంద్రియములకు శబ్దముచేగాని, స్పర్శచేగాని, వెలుగుచేగాని కొంత ఖోభ లేక సంచలనము గలిగినప్పుడు, స్వప్నియందున్న పురుషుడు తిరిగి జాగ్రత్తు వచ్చును. శాస్త్రబోధయు యిట్టి సంచలనము (mental vibrations) గలిగించుటకు ప్రబోధ ముండురు. ప్రబోధమున జాగ్రత్తు వచ్చినప్పుడు స్వప్న ప్రపంచ మంతయు మిథ్యయని తెలియబడును. కనిపించినను ఉనికి లేనిదియే యని గ్రహ్యమగును.

[N. B. :- వేదాంతమున సాధారణముగ మిథ్య, మాయ యను పదములు ఏకార్థముగ ప్రయోగింపబడుచున్నవి. కాని ఈ రెండుపదములకు భేదములు భిన్నములని నాకు గ్రాహ్యమగుచున్నది. మాయ సత్త్వ రజస్తమో గుణాత్మకమగు దౌర్బల్యస్వరూప విశేషము; మిథ్యయన లేనిది యున్నట్లు స్ఫురించుట లేక ఒకటియై యుండి మరొక్కటిగ స్ఫూర్తి కలుగుట, అవిద్యయొక్క కార్యమని నా తాత్పర్యము. “బ్రహ్మసత్యం జగన్మిథ్య” అని శంకరులు చెప్పిన దానిని శ్రీ వి నో బా బా వే “బ్రహ్మసత్యం జగత్సూర్తి” యని సవరించెను. ఆయన దెలిపినది ప్రాతిభాసిక సత్యమని శంకరులు దెలిపినది పారమార్థిక సత్యమని అనగా కార్యకారణములు కనన్మత్సయమని మనము గ్రహించిన మనకు సరియగు దృక్పథము ప్రాప్తించ గలదు]

ఇప్పు డ్భానబోష కార్యమగు నిద్రయు, దానియందు సంస్కార విరిమిచే భాసించిన స్వప్నమును, ఉనికి లేనివనియే గ్రహించినాము. ఈ తత్కాలిక లేక ప్రాతిభాసిక అభానమునకు అందరూ వాడు పదము

“మూలాజ్ఞానము” గాక, అనాదియై, అనుస్మృతముగ నున్న “మూలాజ్ఞానము” అను మరియొక గొప్ప అజ్ఞానము అతని నావరించి యున్నది. సద్యఃప్రబోధము పొందిన తన జ్ఞానేంద్రియములు, సుషుప్తియందలి విలీనస్థితి నుండి, జాగ్రత్తనందలి (బోధ) జ్ఞానస్థితికి వచ్చిన వెంటనే ఆ మూలాజ్ఞాన ప్రభావముచే జాగ్రత్తపంచమును సత్యవస్తు రూపముగనే భావించును. కనుక ప్రధానముగ మనము తెలిసికొనవలసిన విషయము తెవ్వియన :—

(1) ఈ జాగ్రత్తపంచము యొక్క స్వరూప స్వభావము తెట్టివి;
 (2) ఇది ఎట్లు సృష్టియై రూపొందినది— స్వభావ సిద్ధముగనా లేక మరియొక నిమిత్తము చేతనా? అగునెడల ఆ నిమిత్తము యొక్క స్వరూపమెట్టిది? (3) దీనికి ఉపాదానముగు నొక మూలపదార్థమేదేని గలదా? (4) సర్వమునకు అధిష్ఠానము పరమాత్మయందులే — అట్టి పరమాత్మతో దీనికి గల సంబంధమెట్టిది? ఆ పరమాత్మ దీనికి కారణ రూపమా? ఆ కారణ రూపమునకిది కార్యరూపమా? ఈ రెంటికిగల సంబంధమెట్టిది? స్వప్న ప్రపంచమువలె నిది యున్నట్లు స్ఫురించినను బ్రహ్మజ్ఞానముచే ప్రబోధము గలిగిన యెడల ఇదియును స్వప్నతుల్యము గనే, లేనిదిగనే నిర్ధరింపబడ గలదా? తత్త్వశాస్త్రము యొక్క సారాంశ మంతయు వీని సమాధానములయందే సంప్రప్తమగును. ఈ దృష్టితోనే శంకరులు దిర్భణము నుదాహరణముగ సూచించి “నిజాంతర్గతము” “యథానిద్రయా” యను పదప్రయోగముతో విశదీకరించిరి. ఈ పదముల యందలి భావములు ఒక్క అద్వైతమునకు మాత్రమే వర్తించును. అందుచేత అద్వైత సిద్ధాంతమునకు పునాదులగు 1. “కార్యకారణముల కనన్యత్వ భావము” 2. మాయా తత్త్వము జీవజగత్తులపై దాని ప్రభావము, 3. మిథ్యారూపముల పౌసంగజేయు వివర్తము

4. బ్రాంతి జ్ఞానవిమర్శ, 5. అధిష్ఠానము, దానిపై తత్త్వత్రయాధ్యారోప శ్రుతియ, 6. అపదాచప్రక్రియ మున్నగు అంశముల శ్రవణమనన నిది క్ష్యవలదే సాధించి గ్రహించిననే గాని సమాధానములు చిత్తు శుద్ధితో హృదయంగమములు గావాలి. ఇటుల గానప్పుడు, అనుభూతి అనభ్యమే. విజ్ఞానము విలాసమాప్ర పై ధవము మాత్రమే యగును.

ఒక జిజ్ఞాసువు అద్వైత సిద్ధాంతమును బోధించుమని ఒక ఆధునిక విద్యవంతుని బోరగా ఆయన "ఏమున్నదయ్యా : ఒక శుక్తి (ముత్యపు బిప్ప) ఒక రజ్జువు (త్రాడు) ఒక స్థాణువు (దుంగ లేక మొద్దు) తెచ్చుకో, వాటితో ప్రయోగ పూర్వకముగ బోధించగలను" అన్నాడట. ఆయన పాని సమకూర్చుకొని వచ్చెనట. అప్పుడు బోధకుడు చూడు : యీ ముత్యపుబిప్ప ఒకదైపున రెల్లగా యున్నది. దీనిని ఎండలో చూచినప్పుడు అది పెండివరె గుప్పించును. దీనిని శుక్తి రజత భ్రమ యందురు. ఆ త్రాడును నేలపై చేసి రలుపులు గూయు. సంజచీకటి వంటి ఆ మనక వెలుతురులో అదిగో : చూడు : త్రాడు పామువరె కనిపించుటలేదా : అవును దీనిని రజ్జునట్లు బ్రాంతి యందురు. సంజచీకటిలో ఆ దుంగను పెరిటివాడ్డిలో పెట్టిచూడు దొంగలాగున కనిపించును. కనుక ఇది యోతయు బ్రాంతివలన గలుగుచున్నది. ఈ ప్రపంచము అంతియే, మనము లేనిదానిని చూచి ఉన్నదనుకొంటూ యున్నాము. ఇట్లనుకొనుటను "మిథ్యయందురు". అనగా లేనిదియే ఉన్నట్లు మనకు కనిపించుచుండును. సీ అర్థము జీవాత్మయందురు. సర్వవ్యాపకమైన ఆత్మను పరమాత్మ యందురు. ఇప్పుడు సీ జీవాత్మ ఆ పరమాత్మతో ఐక్యమైనదనుకో, దీనినే "చర్మమన" (అదినేను-అయితిని) అను మహావాక్యము ద్వారా బోధించిరి. ఇంకను సీ బుద్ధికందని ప్రతి విషయమును మాయా కల్పితమని తెలుపుకో. ఇంతే అద్వైతమంటే. ఇది బాగా వల్లించు, సీవు

ముక్తుడవగుదునని బోధించినాడట. ముక్తుడనైతే యీ ప్రపంచము నందలి వ్యవహారము లెట్లు జరుగును స్వామీ : యన ఆ గురువుగారు అవి జరుగుచునే యుంటవయ్యా : నాగులచవితి నాడేగదా మనము పామును నాగేంద్రుడని పాలుబోసి పూజించుట ? పంచమనాడు పుట్టలోనుండి బయటకు వచ్చిన యెడల, దానిని పాముని కర్రతో కడతేర్చుట లేదటయ్యా ? అని బోధించెనట. ఇట్టిదిగాదు అద్వైతము. ప్రపంచ స్వభావ స్వరూపముల తాత్వికముగ గ్రహించి, జగత్తు ఏ దృష్టితో, ఏ స్థాయిలో, ఏ అధికారికి మిథ్యగాగలదో గ్రహించి, జగత్తు నుకూడ సాపేక్షిక దృష్టితో మన్నించి, తీవ్రమగు సాధనతో అనగా - రజస్తమో గుణముల నదుపునకు దెచ్చుకొని, ఆచార్యేంద్రుడై, వాసనల దుడిచివైచి కొని, సత్సంస్కారముల పాదుకొల్పుకొని, రాగద్వేషాదుల నుండి వివృత్తి పొంది, సత్త్వసంపన్నుడై శుద్ధచిత్తుడై బ్రహ్మకార వృత్తియందు అవిచ్ఛిన్నముగ అనుభూతి పొందాటయే అద్వైత సిద్ధికి సాధనయగుగాని, మాయ, మిథ్య, భ్రాంతి, ఆత్మ, పరమాత్మ, తత్త్వమని అను పదముల పఠనమాత్ర సాండిత్యముచే అద్వైత సిద్ధియను ప్రజ్ఞానప్రాప్తి లభించదని సాంప్రదాయము.

ప్రకృతము :- ఈ శ్లోకమునందు దర్పణ దృష్టాంతముతో జెప్పబడిన ఈ జగత్తు యొక్క స్వరూప స్వభావముల గ్రహించుటకు గ్రంథ ప్రారంభములో జూపిన పరిణామ ఆరంభ, వివర్త, ఆభాస (ఆవిర్భావ పూర్వకము) వాదము లుపకరించును. మరియు “స్వాత్మానమే వాద్వయం” అను పదమునందలి సూక్తిని దెలియుటకు జైవవాదములగు ప్రతిబింబ అవచ్ఛేద, ఆభాస (మిథ్యాపూర్వక) వాదములందలి విజ్ఞానముపకరించును. ఈ వాదములు ప్రధానముగ దెలుపు విషయమేమన - జీవుడు ఒక భూమికయందు ప్రమాతగ (ఇంద్రియముల ద్వారా భ్రమను పొందు

వాడు) పరిగణింపబడు చున్ననూ, అంతఃకరణముకన్నను విలక్షణమగు శుద్ధతన్య తత్త్వముగ మరొకభూమికయందు భాసించువాడే, నవాత్మకుడే అగును అని బోధింపబడెను. ఈ మూడు వాదములును శంకరు లామో దించినవియే, అద్వైతపరములే. స్వలక్షణము ఈశ్వరునిది, విలక్షణము జీవునిదిని గ్రహించవలెను.

ఈ శ్లోకభావమును గ్రహించుటకు అద్వైత సిద్ధాంత బోధలయందు మనకు తమిళ విసవచ్చుచుండు “బ్రాంతి” “భ్రమ” యను పదములను ముందు విమర్శించి గ్రహించవలయును. నీవు భ్రమపడు చున్నావయ్యా : అన్న విషయము ఒకటిగా నుండ ఇంకొకటిగా గ్రహించుచున్నావని భావము ఈ భ్రమయను భావము అత్యపరమాత్మల విషయమున అనగా — పేదాన్తాత్త్ర విషయములయందు వాడునప్పుడు అభ్యాస, అవిద్య, అజ్ఞానము అను పదములతో చెప్పబడుచున్నది. అవిద్యచే లవరింపబడిన దశ అజ్ఞాన దశ. ఈ యజ్ఞానములెందు విధములుగ నున్నది. (1) మూలా విద్య : ఇది అనాది, అనగా సృష్టికి పూర్వము నందుకూడా యున్నది. ఇది జ్ఞానముచే నశించును. (2) చూలావిద్య : ఇది మన నిత్య వ్యవహారముల యందు కనిపించును. అనార్య పరార్థముల విషయమున సంభవించు చుండును. ఇంద్రియముల ద్వారా మనస్సుచే నముపార్జింపబడును. ఇది వృత్తి జ్ఞాన సంభవము. ఇది అధిష్ఠాన వృత్తి జ్ఞానముచేతనే నశించును. మూలావిద్య నిర్విశేషాజ్ఞానమని (absolute nescience) చూలావిద్య (relative nescience) సాపేక్షిక అజ్ఞానమని తెలియుచున్నది.

ఈ యభ్యాసము మూడు విధములుగ మనము విభజించి తెలియ వలయును. 1. జీవని విషయమున 2. జగద్విషయమున 3. ఈశ్వరుని విషయమున. పీఠనే ఉత్తర్వత్రయాభ్యాస లిందురు. అద్వితీయమగు అత్య సాక్షాత్కారము గలిగినప్పుడే ఈ ఉత్తర్వత్రయాభ్యాస నశించును. అప్పుడు

“బ్రహ్మవిదాపోక్షితి బ్రహ్మ” యను సత్యమనుభూతమగును. అనగా ప్రమాతయగు జీవుడు తనను పరమాత్మగానే అనుభూతి పొందును.

భ్రమ రెండు విధములుగ నున్నది. (1) ఆత్మాధిష్ఠానక భ్రమ : ఇద్విస్వస్థ దృష్టాంతముతో తెలియపరచబడినది. (2) అనాత్మాధిష్ఠానక భ్రమ : ఇది శుక్తి రజత భ్రమ యని రజ్జు సర్ప భ్రాంతియని జడపదార్థములను అధిష్ఠానములుగ గ్రహించి చెప్పబడినది. ఇప్పుట శుక్తి అధిష్ఠానము, దా.యందు భాసించిన వెండి ఆధ్యారోపము. ఈ విషయము ముందు చెప్పబడిన వివర్తనాదమున విపులముగ చర్చించబడినది. గనుక వివర్తనాద విచారణయందు దూరమున వెండి యున్నట్లు తలంచి దానిని మూటగట్టుకొన నుత్సహించితిమి. ఇప్పుడా వెండి ద్వాపునకు పోయి దానిని మూటగట్టి తెచ్చుకొందము. అనగా, ఇంతవరకు దృశ్యమును గమనించి నాము. ఇక దీని కధిష్ఠానమేదో తెలియవలయును. ఆరోపమగు వెండిని తీసికొన దగ్గరకుపోవగా అది ముత్యపు చిప్పయని, దానిపై తెలుపు వెండివలె మెరసినదేగాని వెండిగాదని తెలిసినది. శాస్త్రమున అధిష్ఠానముగ జెప్పబడినది పరమాత్మ. ఆత్మయొక్క స్వరూపమును దెలిసికొనిన గాని అందుపై ఆరోపమెట్లు ప్రాప్తించునో, వివర్తమననేమో గ్రహింప లేము. ఈ విషయమును వివరించుటకే శంకరులు ఉపమాన మొకటి సహకారి గాగలదని సర్వాధిష్ఠానమగు పరమాత్మ నొక యద్దముతో బోల్చి ఈ ప్రపంచము నా యద్దమునందు ప్రతిబింబించిన నగరముతో బోల్చి చూపిరి. అద్దమునం దానగరము అంతర్గతమై యున్నట్లే పరమాత్మ యందీ జగత్తు అంతర్గతముగ నున్నదనియు, అయిననూ అధ్యాస యనబడు మాయాశక్తి ప్రభావముచే, ఆత్మకు బాహ్యముగ నున్నట్లే దోచుచున్నదనియు బోధించిరి. నిద్రయందు కల ఎట్లో మెలకువ కాల మందును (జాగ్రత్త నందును) జగత్తు కలవంటిదే అయి ఆత్మయందే

యండియు దాహ్యముగ నున్నట్లు మాయాశక్తి వలన తోచుచుండుననిరి. సరి. ఇక్కడ నొక యుపాధి దానియందు జీవుడు, ఎదుట వెండివంటి ఒక శుక్తి యున్నవి గనుక ఈ జీవునకు భ్రాంతి గలిగినది. మరి ఈ సమిష్టి జగద్విషయమున భ్రాంతి ఎవరికి గలిగిన, జగత్తు దృశ్యముగ ప్రభవించినది? జ్ఞానము ఎవరికి గలిగిన ఈ జగత్తు వగటియందే జాగ్రత్తులోనే గలుగు కలగా తెలియబడునని ప్రశ్న గలుగు చున్నది? ఈ సందేహమునకు సమాధానమే - అజ్ఞాన పరిణామముచే గలుగు బింబ రహిత ప్రతిబింబమే, ఈ వివర్తనాద హృదయము. అనగా అజ్ఞాన పరిణామ దోషము అధిష్ఠానమగు ఆత్మయందు గలిగిననే ఈ ప్రతిబింబము ప్రాప్తియగు చున్నదని గ్రాహ్యంశము. ఈ భావమును తెన్నగా గ్రహించు టకు ముందు ఆత్మయన నెట్టిది? ఈ ఆత్మ జీవుడని ఎట్లు వ్యవహారము నకు వచ్చును? ఈ జీవునకు భ్రాంతి యెట్లు గలుగును? అని చర్చించి తెలిసికొనుటెంతయు అవశ్యకము.

ఆత్మను తత్త్వశాస్త్రము నందిట్లు నిర్వచించి దెలిపిరి :-

శ్లో॥ యచ్చాప్నోతి యదాదత్తే | యచ్చాత్మి విషయానిహ |
యశ్చాస్య సంతోషో భావః | తస్మాదాత్మేతి కథ్యతే॥

(కతోపనిషత్ భాష్యము : శంకరులు)

ఆత్మ పదమునకుగల ప్యుత్పత్యర్థముల ననుసరించి నిర్వచించి తెలుపబడినది. అవి :

1. ఆప్నోతి ఇతిఆత్మ, ఆప్నోతి = పొందునది. అనగా నిద్రాకాలమున అంతఃకరణవృత్తులు - పనంహృతములై నప్పటి, స్వరూపస్థితి ఆత్మ: రోనికి గ్రహించి తిరోభావస్థితి (Involution) పొందునది ఆత్మ.

2. ఆదర్శ ఇతిఅత్మ : ఆదానము = గ్రహించుట. జాగ్రత్కాలమున దృశ్యముల గ్రహించువాడు ఆత్మ.
3. అత్తి ఇతిఅత్మ : అత్తి=తినుట. అనగా భోగించుట. శబ్దస్పర్శాదీ యింద్రియార్థముల ననుభవించువాడు ఆత్మ.
4. అనుస్యతోభవతి ఇతిఅత్మ : అవస్థాప్రయము నందనుస్యతము గను; పదార్థ పరిణామ ప్రక్రియ యందును (flux) సంతత భావమున నుండువాడు ఆత్మ.

Atma is the original principle of consciousness which is a Continuum, irrespective of space and time, wakefulness, dream or sleep and of the same nature even with respect to the flux in the case of matter. It exhibits a process of involution during whole some sleep and an evolutionary purposeful projectivity during the dream and wakeful states. In every sphere, both animate and the inanimate it purvades the monads (Trigunas), which contribute to us the understanding of its subtlest state and the primal absolute. In every branch of knowledge say Physics, Chemistry, Biology etc., we have unitary ultimates as a quantum, an atom and a gene, contemplation on which, helps one to conceive the transcendental state of Atma and the state of actual experience of the thing-in-itself. The sought for thing-in-itself, which could only be experienced is Atma.

ఇత విచారితము :- I యచ్ఛాపోతి = ఎందువలన పొందుచున్నాడు ? ఏమి పొందుచున్నాడు ? గాఢనిద్రాపశుడై యుండు సమయ

మున అజ్ఞానముతో నేకీభావము పొందుచున్నాడు అని తాత్పర్యము. ఇచ్చట వ్యవసాయమునది అజ్ఞానము. ఇది కాపలాశరీరమునకు సంబంధించినది. అజ్ఞాన రూపముగు నీకారణ శరీరము నభిమానించు ఆత్మ ప్రాజ్ఞుడు. ప్రాజ్ఞుడను పదముకను రెండు విధములగు అన్వయము గలదు. ప్రజ్ఞ ఏవ ప్రాజ్ఞః = భాగుగా తెలిసినవాడు; ప్ర+అజ్ఞః=ఏమియు తెలియనివాడు. ఇచ్చట నిద్రా కాలమున (నుషు ప్తియందు) ఆత్మ అజ్ఞానోపాధికుడైనందున, ప్రాజ్ఞుడను సాంకేతిక పదమువే, అహిర్విషయముల తెలియనివాడని వ్యవహారమునకు వచ్చెను.

II యవాద తై : ఏది జాగ్రదవస్థయందు తనకు గలిగిన యనుభవ ములను వాసనలుగ గ్రహించునో (formation of instincts), నుషు ప్తియందు వానిని తేజము గలిగిన యెడల నవి స్వప్నములుగ పరిణమించును. “నిశాంతరత్తము” “అత్మాధిష్ఠానకము” అను పదముల చక్కగా స్పర్థము చేసినానవలెనన్న మనకు ఈ స్వప్న ప్రపంచమే ప్రధానము, ఇందు మనము విచారించవలసిన అంశమేమన :- స్వప్న ప్రపంచము కలగనువానికి ఆంతరమై యున్నదా ? దాహ్యమున నున్నదా ? లేక ఆంతరముగ నుండియు దాహ్యముగ నున్నట్లు స్ఫూర్తి నిచ్చు చున్నదా ? స్వప్నమున తాను ద్రష్టయై ఆ జగత్తునందంతటను తాను వ్యవహరించుచున్న యెడల ఆ జగత్తు ఆతనికి దాహ్యమున నున్నట్లే గదా : అయిననూ, స్వప్నమున తాను చూచిన అమెరికా మున్నగు విదేశములు, అచ్చటికిపోవ తానెక్కిన విమానములు ఆతని ముస్తష్కమును అద్దమునందు యున్నవిగదా : ఇట్టి స్వప్న జగత్తునుండి, ఏదో శబ్దము చేతనో, స్పర్శచేతనో, వెలుతురు చేతనో ప్రబోధము గలిగి మెలకువ వచ్చినప్పుడు, తన ఇంద్రియములు మరల జాగ్రత్ప్రపంచ మందలి ఇంద్రియార్థములతో సంయోగము జెందినప్పుడు వాని యనుభవ

మును మరల పొంది మరల ఈ జాగ్రత్తనుకొనబడు (మెలకువలోనే వచ్చుకల) స్వప్న తుల్యవస్థయందు వ్యవహారమునకు వచ్చును. అప్పుడు తానుగన్న కలలోని ప్రపంచము ఆరనికి మిథ్యగఁ ప్రాతిభాసికముగ (చూచునంత సేసే నిజము) తోచును. లేనిదానినే యున్నదానిగ తలంచితినని తెలిసికొనును. “అనర్కల్పార్థగం భావతే” యని నిర్ధరించుకొనును. ఈ స్వప్న ప్రపంచ సృష్టికి అనువగు వాసనలు జాగ్రత్త నందు గలిగి, సూక్ష్మ శరీరము నాశ్రయించి యుండును. సూక్ష్మ శరీరము నభిమానించుతరి, సూక్ష్మ శరీరము తైజసాంశ ప్రధానమైనది గనుక, ఆత్మ తైజసుడని వ్యవహారమునకు వచ్చెను. ఇప్పుడు మనము తేల్చి తెలియవలసిన విషయము - స్వప్నమునుండి జాగ్రత్తుకు వచ్చినప్పుడు స్వప్నమును మిథ్యగా భావించినట్లు ఈ జాగ్రత్తప్రపంచము (బుద్ధిండ్రి యాదులతో తెలియబడు ప్రపంచము) గురూపశము చేతనో లేక శాస్త్రజ్ఞానము చేతనో, యోగసాధన చేతనో, ఉపాసన చేతనో ప్రదోషము పొందిన, ఈ జాగ్రత్తప్రపంచమును కూడ స్వప్నతుల్యముగ నిర్ణయించుకొనుట కవకాశము కలదాయన, కలదు. అష్టాంగయోగ సాధనలచే, రజస్తమముల నదుపులోనికి దెచ్చుకొని, వాసనలను లయింపజేసుకొని, సత్సంస్కారముల ప్రతిష్ఠించుకొని, ఏరాగతనొంది సజాతీయ వృత్తి యందవిచ్చిన్న ధ్యానముతో బ్రహ్మారవృత్తిని ప్రాప్తింప జేసికొనుటయే సాధన. దీనివలన తురీయావస్థ ప్రాప్తించి అపరోక్షనుధాతి నొందుటచే నీ జాగ్రత్త నందలి జగత్తు కూడా స్వప్నతుల్యమే, ప్రాతిభాసికమే యగును.

III యశ్చాత్మ విషయానిహ = ఇంద్రియార్థముల ననుభవించుచు నీ భౌతిక శరీరము నభిమానించుతరి ఆత్మవిశ్వుడని ప్రశస్తికి వచ్చెను. ఈతడీ విశ్వమున నెల్లప్పుడు పరిభ్రమించు చుండును. దేశకాలముల

యందీతడు నదా ఉనికి గలిగియే యుండును. ఎట్లన, ఒక వ్యక్తి గ్రహించు భౌతికములగు ఆహార పదార్థముల సారములచే త్రీ పురుష భేదములబట్టి శుక్ల శోణితములుగ పరిణమించి, వాని సంయోగముచే "అంగాదంగాత్సం భవతి" యనునట్లు తిరిగి మానవ రూపమున జన్మ పరంపరలనందుచు, జాతిమనుగడను పరిరక్షించుటకు దేశకాలముల యందనుస్థాతముగ వచ్చుచుండు భౌతిక శరీరముల నభిమానించు నప్పుడు ఆత్మపిశ్చుడనబడు చున్నాడు. కనుక నీయాత్మ విచారణచే.

(1) అజ్ఞానరూపమగు శరీరమున నుమ పిరో కారణశరీరిగా ప్రాజ్ఞుడని (2) తేజః పదార్థరూప శరీరమున స్వప్నమున సూక్ష్మశరీరిగా తెజనుడని (3) ధౌత్య పదార్థరూప శరీరమున జాగ్రత్తునందు స్థూల శరీరిగా విశ్చుడనియు, నమిషి రూపమున పీరిని రశ్వరుడు, హిరణ్య గర్భుడు విరాట్పురుషుడని యందురు. ఇట్లు వ్యవహారమునకు వచ్చు చున్ననూ, ఈ సూత్రవస్తలయందును ఉపాధులు భిన్నములై నను, అను స్థాతముగ తానుండుటచే ఆత్మ ఒకడే యనియు చెలియగలము.

ii) స్వప్న జగత్తు ను అధిష్ఠానము ఈ యాత్మయేననియు కనుక ఆ జగత్తు అద్వయమునం దంతర్గతముగ నున్న ప్రతిబింబమువలె ఆత్మయం దంతర్గతముగనుండ నవసాశము గలదనియు తెలియనగును.

iii) ప్రబోధచే సాధనచే అవరోజునుభూతి లబించినయెడల జాగ్రత్ప్రపంచమున్ను స్వప్నతుల్యముగ, మిథ్యగనే తెలియబడగల అవసాశమున్నదనియు గ్రాహ్యమగును.

iv) ఇంద్రియములు అంతఃకరణమునందు లయించు నుమ పి యందును, పంచభూతములు త్రిగుణాత్మకమగు ప్రధానమునందు లయించు

ప్రళయమునందును (during the process of involution) ఆత్మ నద్రూపయే. ప్రాతిభాసికమగు పదార్థ పరిణామమునందు (during manifestation and evolution) స్ఫూర్తినిచ్చు మారురూపములు, అనత్తు లేక మిథ్య, లేక పరిణామ సత్యములనియు ఇదియును సదాత్మక పదార్థ విభాతియగుటచే, ఆ పరిణామ ప్రక్రియకును అనుస్యూతముగ, సంతత భావరూపమున నుండునది సదాత్మకమగు ఆత్మయని తెలియ నగును. ఈ ఆత్మవిచారణచే సదసద్వివేకమున్ను ప్రాప్తమగును.

v) సదసదతీతమై, (ప్రకృతి వికృతుల కతీతమై) దేశకాలము లకును అతీతమగునది ఆత్మయని గ్రహింపనగును.

కనుక నీయవస్థాత్రయముతో గూడిన ఆత్మవిచారణచే, మూలాజ్ఞాన ప్రాతిపదికపై గ్రహించిన యెడల జాగ్రత్తుకూడా స్వప్నము వంటిదని ప్రబోధము ప్రాప్తించినచో “స్వాత్మానమే వాద్వయం” అను సత్యమును ధృవపరచగలదనియు తెలియుచున్నది. ఈ మూడు స్థితులయందును మూడు విధములగు శ రీ ర ము ల నభిమానించుటనే తాదాత్మ్యాభ్యాస యందురు (illusory knowledge caused by identifying with illusory bodies. ఆత్మకు జీవభావము గలుగుట కీ తాదాత్మ్యాభ్యాసయే కారణము. మరియు ఆత్మ అంతఃకరణముతో తాదాత్మ్యము జెందుటచే గలుగు “అహం” అను చిత్తవృత్తిచేత తనకు తానే కర్తృత్వభోక్తృత్వ భావముల నారోపించుకొనుట. జీవభావమునకు రెండవ కారణము. ఇట్లు తనను జీవుడని భావించుకొని సజాతీయ, విజాతీయ, స్వగతభేదములను, దేశకాలములను, అధ్యాసవలన సృష్టించుకొని, తానొక వ్యక్తిగా గిరి గీసకొని రాగద్వేష కామక్రోధాదుల ప్రభావమునకులోనై తానుచేయు కర్మఫలముల ననుభవించుచు, జనన మరణరూప సంసారమున గమనాగమనముల జేయుచుండును. ఇట్టి జీవభావమునుండి జ్ఞానముచే, సాధనచే, మెలకువ

గలిగి తన బ్రహ్మత్వక భావమును చొందుటయే ప్రబోధము. ఫలము స్వస్వరూప జ్ఞానప్రాప్తి.

iv) యశ్చాన్య సంప్రదోభావః :- ఈ యవస్థాత్రయమునందు అనున్యతముగ నున్నవాడనను భావము. ఈ భావమును గ్రహించుటకు జగత్తు యొక్క మి థ్యా స్వ రూ ప ము తు దెలిసికొనవలయును. స్థూల, సూక్ష్మ, కారణశరీరముల నభిమానించు విశ్వ, తైజస, ప్రాజ్ఞ భావముల తొలగించుకొనవలయును. “అహంజీవః” అను భావమును, అహంగ్రహోపాసనతో. యోగసాధనతో, తొలగించుకొని “అహంబ్రహ్మ” యను బ్రహ్మరార వృత్తిచే అవరోజినుభూతిని పొంది సర్వాత్ముడు గవలయును. సాధనచు ఉండి సరియగు ప్రక్రియ. ప్రతిబింబ ప్రాప్తివిధానమును, నికాంతరత భావమును చక్కగా దెలియవలెనన్న అవస్థాత్రయములో స్వప్నావస్థను తే స్స గా దెలిసికొనవలయును. అజ్ఞానమన రజస్తమోగుణ ప్రాబల్యమనియు, అందు ఆవరణశక్తి తమోగుణాత్మరమనియు, విక్షేపశక్తి రజోగుణ ప్రాబల్య జనకమనియు అన్వయించుకొనని యెడల అజ్ఞాన స్వరూపమును అజ్ఞాన కార్యములను చిత్తశుద్ధితో, అచ్ఛవంపన చేసికొనకయే, గ్రహింపజాలమేమో! అత్మ స్వరూపుడగు తనను ఈ యావరణ విక్షేపశక్తులగు రజస్తమస్సుల పభావ ప్రాబల్యముచేతనే తీపుడుగా భావించుకొనుట జరుగుచున్నది. ఈ గుణములు, చాని ఈ శక్తులు, మాయాస్వరూపముగ నమన్వయము జేసికొని మనము గుర్తించిన, విషయగ్రహణమునకు నహకరింప గలదు. విమర్శ ప్రకాశములు ఘోషములుగావు. అక్షరము ప్రకాశము, క్షరము విమర్శము.

ప్రాంతి జ్ఞానము జీవేశ్వర జగత్తుల విషయమున అధ్యాన భువిదును. ఏదో యొక దోషములేనిదే అధ్యాన కలుగదు. ఈ దోష

ములు ఆరు విధములుగ సాధుశ్రీ నిశ్చలదాసుగారు తమ విచార సాగర గ్రంథమున విభజించి తెలిపిరి.

1. సత్యవస్తు జ్ఞానసంస్కారము
2. ప్రమాతృదోషము
3. ప్రమాదముల యందలి దోషము
4. సాదృశ్యవస్తు జ్ఞానము
5. అధిష్ఠానము యొక్క సామాన్య స్వరూప దోషము
6. అధిష్ఠానము యొక్క విశేషరూప అజ్ఞానము

కనుక భ్రాంతికి వస్తుసామాన్యంశ ఆఛారము, విశేషంశ అధిష్ఠానము. సామాన్యంశ జ్ఞానముచే భ్రాంతి తొలగును. ఈ భ్రాంతిని గురించి మరికొన్ని విశేషముల గ్రహితము కూటస్థుడనటడు ప్రత్యగాత్మకు, అంతఃకరణమునందలి మాలిన్యములచే జీవత్వ, ఈశ్వరత్వ, జగద్విషయక భ్రమలు గలుగుచున్నవని తెలిసికొన్నాము. దీనినే తత్త్వత్రయాభ్యాస అందురు. మరి పరమాత్మ సర్వాత్మకుడుగదా : ఈ భ్రాంతి యెవరికి గలుగునను లోగడ వచ్చిన శంకకు సమాధాన మెట్లన :- భ్రమ రెండు విధములు :

(1) అనాత్మాధిష్ఠానక భ్రమ :- శుక్తి యందలి రజత భ్రమగలిగి నప్పుడు అధిష్ఠానమగు శుక్తికంటే పేరుగ నొక జీవుడున్నాడు గనుక ఆ భ్రమ సంభవించ నవకాశమున్నది. ముత్యపుచిప్ప అనాత్మ పదార్థము గనుక జీవుడు దానిని జూచినప్పుడు ఆ భ్రాంతి తొలగిపోవును.

(2) ఆత్మాధిష్ఠానక భ్రమ :- ఇందు భ్రమరు అత్మయే అధిష్ఠానము. ఇచ్చట భ్రమను పొందువానియందే భ్రమకు అధిష్ఠానము గలదు. స్వప్న ద్రష్టను స్వప్నావస్థను ఒక్కసారి జ్ఞాపకమునకు దెచ్చుకొన్న యెడల ఈ భ్రమ స్వరూపము సుగ్రహ్యమగును. అనగా అనాది

సంస్కార రూపము. తమోగుణ ప్రధానము అగు అజ్ఞానము ఆత్మాను
ఆవరించి జీవేశ్వర జగద్రూపములుగ భాసించుచున్నది. కనుక ఈ జగత్తు
బ్రహ్మయొక్క విపర్యయము. ఈ విపర్యయము బ్రహ్మను ఆవరించిన మూలా
జ్ఞాన పరిణామమువలన ప్రాప్తించును. ఇందుచే జగదుత్పత్తికి అజ్ఞానము
పరిణామ్యుపాదాన కారణము, పరమాత్మ వివర్తనాపాదాన కారణమనియు
గ్రహించగలము. అయితే ఇచ్చట గమనించవలసిన విషయమొకటి
యన్నది. ఏమన, అజ్ఞానమునకు, జ్ఞానస్వరూపుడగు పరమాత్మకు పోటీ
స్పృశించుచున్నది. అజ్ఞానమే బ్రహ్మకు పైచేయి అయి, ఆయన
నావరించినది. ఈ శంకనివర్తింపుటకు నాకు దోచిన చొకటే భావము.
అజ్ఞానమున్న పరమాత్మయును మిథునభావ రూపమగు ఒకే వదార్థమను
కొనిన పరమాత్మ తనయందంతర్గతముగ నున్న మాయాశక్తిని విజృంభింప
జేసికొని జీవేశ్వర జగత్తులుగ పరిగణమింపజేయు చున్నాడనిన ఉపపన్నముగ
నుండి చిత్తశుద్ధిలో విశ్వసంపదగునని తోచుచున్నది. రెండు విరుద్ధ
భృము లొకే వస్తువుగ నుండుటను అంగమున (The principle of
polarity) అందురు.

బ్రహ్మ స్వయంప్రకాశము జ్ఞానస్వరూపము. ఇట్టి బ్రహ్మను
అంధకారము అజ్ఞానము ఆవరించుటెట్లు? మహత్తు మనఃబుద్ధికందక
పోవచ్చునుగాని అధునిక విజ్ఞానమున అణువుతో మనకందరకు పరివయము
గలిగినది. ఈ అణువునందు కేంద్రముగ నొక ప్రోటాన్ న్యూట్రాన్
గలవు. ఇది అచలము, నిష్క్రియము. దీనిచుట్టును కొన్ని వలయయు
లలో (orbits) ఎలక్ట్రాన్స్ అత్యంత వేగముతో పరిభ్రమించు
చుండును. అప్పుడు కేంద్రముననున్న ప్రోటానును వర్తులములయందలి
ఎలక్ట్రాన్స్ మరుగుపరచుటలేదు? దానిను ప్రోటాన్ అచలము నిష్క్రి
యమునగు తన సహజరూప స్వభావములతోనే పెరియుచున్నదిగానా :

మరియు నిష్క్రియ బ్రహ్మకు పోల్చదగు ప్రోటాన్ లేనియెడల ఎలక్ట్రాన్ సార్థకములుగావు. ఎలక్ట్రాన్ లేనియెడల ప్రోటాన్ సార్థకముగాదు. ఏ అంశలేకున్నను అసలు అణువే అశీకమగును. శక్తికి బ్రహ్మమునకుగల సంబంధమిట్టిదియేనని గ్రహించనగును.* చలించు మలకు, పరిణామ పరిణాతములకు ఏకత్వము గలదని నిర్దిష్టముగా అవకాశము గోచరించును. శివుడు అర్ధనారీశ్వర రూపుడని చెప్పుట యంధలి భావమిదియే. శివునివరకు పోనక్కరలేదు. మానవజాతి విషయమున విచారించినను పురుషునియందు స్త్రీకి సంబంధించిన జీవరసాయన పదార్థములు (Harmones) స్త్రీ శరీరమందు పురుషునకు సంబంధించిన జీవరసాయన పదార్థములు గలవని వైద్యశాస్త్రము ధృవపరచి తెలిపినది. ప్రస్తుతకాలమున జీవరసాయన పదార్థ ప్రయోగములచే స్త్రీలను పురుషులుగ పురుషులను స్త్రీలుగ మార్చు జేయుచుండుటయు ఈ మిథున భావమును ధృవపరచుచున్నది. కనుక పరమాత్మ శివశక్తుల ఏకైక రూపమేనని విశ్వసించనగును. ఈ మిథునభావము బాల్యాదివ్యపి జాగ్రదాదిషు అను శ్లోక వివరణమునందు చూడనగును. ఇది ప్రశస్తిపనిషదంతర్గతము. దీనివలన తన యిచ్చానుసారము, పరమాత్మ, తనకుతానే తమోగుణమును విజృంభించ జేసికొని మేలిమునుగును కప్పొనునన్న ఉపపత్తి లభ్యమగును.

భ్రాంతిని గురించిన ఈ కొద్ది జ్ఞానముతో యిప్పుడొకసారి శంకరు లిచ్చిన యద్వమును బట్టుకొని పరికించి గ్రహింతము. ఈ యద్వము అధిష్ఠాన బ్రహ్మ. ప్రతిబింబించిన నగరము మూర్త్యష్టకము (పంచభూతములు పునస్సు, బుద్ధి, పురుషుడు) అని సూచింపబడెను. ఇట్లు అద్వయుడు, సర్వాత్మకుడు అగు పరమాత్మయందు గనిపించు ప్రపంచమంతయు ఆత్మయందే అంతర్గతముగ స్ఫూర్తినిచ్చు చున్నదనియు,

అందువలననే అందుండి విడదీయబడజాలదనియు, దానికిస్ఫూర్తిదప్ప
స్వతంత్రనత్త లేదనియు గ్రహింపవలయును. ఈ జగత్తుకు అభిష్టానము
పరమాత్మ. ఉపాసానము అభిష్టానాంతర్గతమగు అనాదియగు మూలా
జ్ఞానము. ఈ యజ్ఞాన పరిణామమే సృష్టి. కనుకనే ఇది బింబములేని
ప్రతిబింబమున జెల్లును. ఇచ్చట స్ఫురించునది అద్వైత మతానుసారము
లేనిదియే, అదానవాదానుసారము ఉన్నవస్తువే. కనుక మనము ఈ
దృశ్యమును విమర్శించి తెలిసకొనుటకు “యథానిద్రయా” అని స్వప్న
స్థితిని పేర్కొనినారు శంకరులు. జాగ్రత్తునందు గలిగిన వాననల
ఉద్రిక్త ఉద్వేగములవలన సంభవించినట్లు అనాదిగ వచ్చుచున్న మూలా,
జ్ఞానకార్య వాననలచే నేర్పడు జాగ్రత్తు కూడా ఆత్మానుభూతి పొందినవానికి
స్వప్నతుల్యముగాదు. స్వప్నమే యని గ్రహించవలయును. కనుక నీ
దృశ్యమానము (Phenomena) దీనికి కారణమగు అజ్ఞానము, మిథ్యయే
యని గ్రహించవలయును. వస్తుతత్వదృష్ట్యా సత్యములుగావు. ఇదియే
వివర్తవాద సారాంశము. ఈ కల్పితజగత్తు, కల్పితభోక్త, పరమాత్మ
యందంతర్గతములే, గాని దాహ్యమునలేవు. ఏకతత్వమేగాని భిన్నములు
గావు. ఐనను మాయాశక్తి ప్రభావముచే పరమాత్మకు దాహ్యదేశ
మందున్నట్లే భావించబడుచున్నది. అఘటిత ఘటనా సమర్థమగు పరాశక్తి
యొక్క (యోగమాయ యొక్క) త్రిగుణాత్మక సామ్యరూప స్థితియే
ప్రకృతి. ప్రకృతి యందలి క్రియాశక్తియే మాయాశక్తి. ఈ శక్తియే
పదార్థరూపము నొందగలదు. మరల శక్తిరూపమునకు రాగలదు.

Energy and matter are two states of the one primal
substance) జ్ఞానముచే అజ్ఞానమవనయింపబడిన లేక అజ్ఞానము జ్ఞానము
నందు విలీనమైన అజ్ఞాన పరిణామ రూపమగు వివర్తభావము పోయి
అభిష్టాన మవరోక్షమగును. అద్దము అనాత్మ పదార్థము గనుక ప్రతిబింబ
ప్రాప్తికి ఒక బింబము సహజమగును. పరమాత్మ కేవలచైతన్యము గనుక

అవచ్చేదకమగు నొక బింబముయొక్క అపేక్ష లేకనే తనయందే తానొక ప్రతిబింబ కల్పనజేయు నవకాశమును విస్మరింపరాదు. బ్రహ్మాయన అధిష్ఠానమగు దర్పణము కేవల చైతన్యము కనుకనే ఆత్మాధిష్ఠానక భ్రమకు ప్రసక్తి బింబరహిత ప్రతిబింబమునకు ప్రాప్తి అని గ్రహించి మరల పూర్వపక్షము చేయరాదు. ఉపమాన మెప్పుడును ఏకదేశమే.

“నహిదృష్టాంతే నర్వసామ్యం” (No illustration can be run on all force. కనుక తర్కమునకు తావీయక విషయగ్రహణ సౌలభ్య పర్యంతమే జడమగు దర్పణము నుపయోగించుకొందము. చైతన్య దర్పణమునందు స్వరూప సాక్షాత్కారము నొందుదమ.

“యస్మాజ్జగత్తురుతే ప్రబోధనమయే స్వాత్మానమే వాద్యయం”. ఇచ్చట ప్రబోధమన జాగ్రత్తునందునను యున్న అనాదియగు యజ్ఞానము నుండి తత్త్వమస్వాది వాక్యార్థ విచారణచే నివృత్తి పొందుట. తత్ అనగా దివ్యతత్త్వము. దానికి సంబంధించిన సాకార నిరారక సగుణ నిర్గుణ, కేవల విశిష్టాదివాదములు త్వం అనజీపుడు ఆతనికి సంబంధించిన బింబ ప్రతిబింబ అవచ్చేద అభాసాదివాద విచారణతో మహావాక్యార్థమును గ్రహించి ఈ శరీత్రయముతో తాదాత్మ్యము జెంది. పొందిన “అహం” అను వృత్తిని పూర్వము సంపాదించుకొన్న చాననలను, సంస్కారము లను తుడిచివైచుకొన్నప్పుడుగాని, తన స్వస్వరూపమగు ప్రత్యేకతత్త్వము సాక్షాత్కరించదు. అనగా తాను అద్యయ పరమాత్మరూపుడుగ అనుభవమును పొందుటయే. అప్పుడు తరమాత్మ ప్రత్యేకతత్త్వ ఒకే ఆత్మ. “ఏకమేవ అద్వితీయం” అనునదే “స్వాత్మానమే వాద్యయం”. అను వాక్యార్థము. జీవభాగము తొలగినప్పుడే, ఇది సాధ్యము. జీవభావము పోవుటకు జైనవాద ప్రక్రియల మననముజేయుట, యచ్చాత్తి విషయా ప్నోతి అను శ్లోకభావము, యద్వైవస్మృరణం అను శ్లోకభావము మననము చేయవలయును.

గ్రాహ్యంశము : జ్ఞానముచే, ధారణ, ధ్యాన, సమాధులచే బ్రహ్మ శారవృత్తిని పొందనివానికి నాగేంద్రుడు దేవుడని యెంత భద్రివినును ప్రాముగనే పర్యవసించుచుండును. పామునందు నాగేంద్రుని సాక్షాత్కరింపకొనుటకు అష్టాంగయోగ సాధనతో గూడిన శ్రవణ మననములు అత్యంతావశ్యకములు. ముందు అచార్యేంద్రుడగు వానికే, అనగా గీతయందు చెప్పబడిన స్థిత ప్రజ్ఞునకేగాని, పడకకుర్చీ పాతపనకు అద్వైత సిద్ధి కుందేటి కొమ్మువలె అర్థస్పృష్టలేని శబ్దస్పృష్టమాత్ర వైభవమే యగును. శంకరులు తత్త్వవేత్త, జ్ఞానసిద్ధుడు, సూత్రప్రాయముగ ప్రగాఢ సిద్ధాంతముల పద్యరూపమున ప్రస్ఫుటము జేయుకవి. రుజువునందు పామునేగాక పామునందలి నాగేంద్రుని దర్శింపగలుగు అచార్యేంద్రుడు, యోగసిద్ధుడని మనము విస్మరించరాదు. వేదాంతము బుద్ధికి విలాసవస్తువుగాదు, అలంకారప్రాయముగాదు, కఠోరసాధనాప్రాప్త్యము. జ్ఞానపూర్వకమగు యోగసాధనయే శంకరులకు మన మర్పించగల గురుదక్షిణ.*

అద్దమునందలి ప్రతిబింబమువలె, చైతన్య దర్పణమునందు అనగా నవ్యాభిప్రాయమునందు సర్వబ్రహ్మమునందు తత్త్వత్రయమనబడు జీవేశ్వర జగత్తులు, అంశప్రములేగాని భిన్నములు, దాహ్యములుగావని ఎవరు గ్రహించి అనుష్ఠించినచో, వారు ప్రత్యగాత్మయే బ్రహ్మభిన్న నచ్చిదానంద సర్వాత్మ స్వరూపముని అనుభూతి నొంది తరింతురనియు, మాయా శార్యముల దివలముగ గ్రహించినచో అనగా జై నవాదములను, అత్యవదములను తరచి తరచి వినునము జేసినచో, తత్త్వత్వం అని వాక్యార్థము గ్రాహ్యమై “సామ్యసమేవాద్యయం” అను అనుభూతి నొందుదురని కోరించిన నదురు దక్షిణముగూర్చి రో నమస్కారము.

ప్రతి శ్లోకమునను నాలవ పాదము “తస్మై శ్రీ గురుమూర్తయే నమయిదం శ్రీ దక్షిణామూర్తయే” అని యుండును. మొదటి మూడు పాదముల యందును దృశ్యమంతయు పరమాత్మ యందంతర్గమని, ప్రమాత పరమాత్మలు అద్వయమగు ఏకాత్మ స్వరూపులేనని అద్వైత బోధ జేసియు, నాలవ పాదమున అట్టి గురుమూర్తికి నమస్కరించుచున్నానని ద్వైతపరముగ ముగించుటచే ——— ముందు ద్వైత భావముతో పూజించి, తరువాత విశిష్టాద్వైత భావముతో ఉపాసించిన, పిమ్మట పొందిన అనుభూతి వలన అద్వైత భావము స్వయంసిద్ధమగునని తెలుపుటయే గమనియ సూక్ష్మవిషయము. అంతవరకును విధినిషేధ పూర్వకమగు ధర్మాచరణతో భౌతికమును మన్నించుచు, లక్ష్యము మాత్రమద్వైతసిద్ధిగనే విశ్వసించి చరింపవలయు ననుటయే గ్రాహ్యంశము.

ప్రతిబింబము = నిర్వీర్యము, నిస్సత్త్వం

ప్రతిరూపము = చైతన్యం, సత్తగలది.

2. శ్లో॥ బీజస్యాస్తరివాక్సునో జగదీదంప్రాజ్ఞీ ర్వికల్పంపున
 ర్భాయా కల్పిత దేశకాల కలనావై చిత్ర్య చిత్రీకృతం
 మాయావీన విజృంభయత్యపి మహాయోగివయః

స్వేచ్ఛయా ॥ తస్మై ॥

టీక : ఇదం జగత్ = ఈ ప్రపంచము; ప్రాక్ = పుట్టుటకు పూర్వము; బీజస్య = విత్తనము యొక్క, అన్తః = లోపల, అజ్కురః ఇవ = మొలకవలె వికల్పమ్ = భోక్తృభోగ్యాది వికల్పరహితమై అత్యమాత్రముగ నే యుండెను; పునః = మఱల (తరువాత) మాయాకల్పిత దేశకాలకలనా వైచిత్ర్య చిత్రీకృతం = ఈశ్వరాధిష్ఠితమగు మాయచే కల్పింపబడిన దేశకాలములచే వివిధ నామరూపములచే విభక్తమగు ఈ జగత్తును; మాయావీ ఇవ = ఐంద్రజాలిను వలె, మహాయోగీ ఇవ = గొప్పయోగి వలెను; యః = ఎవ్వరు; స్వేచ్ఛయా = తన ఇచ్ఛామాత్రముచేత; విజృంభయతి అపి = సృజించి విస్తరింపజేయునో, అట్టి జ్ఞానోపదేశితాచార్య రూపముననున్న శ్రీ దక్షిణామూర్తి కొరకు నమస్కారము.

తా॥ సృష్ట్యాదియందు ఈ ప్రపంచము నామరూప భోక్తృభోగ్యాది వికల్పరహితమై సన్మాత్ర (అత్యరూప) ముగ నుండెను. “ఉత్పత్తేః ప్రాకార్యం సత” పుట్టుటకు పూర్వము = కార్యము కారణరూపముగా నుండును. అజ్కురము (మొలక) ప్రకటమగుటకు పూర్వము, బీజము నందే యుండునుగదా : అత్యయందలి మాయాశక్తిచే దేశకాలము లేర్పడి వివిధ విచిత్ర ప్రపంచము ఏర్పడినది. ఇచ్ఛామాత్రముచే మహాయోగి వలెను, ఐంద్రజాలిను వలెను, వివిధ రచనా చిత్రిత జగత్తును సృజించిన పరమచేతనుడు పరమేశ్వరుడు గురుమూర్తి. ఆ గురుదక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

వివరణ :- మొదటి శ్లోకమున (విశ్వందర్పణ) భౌతికమగు ఈ ప్రపంచమును సమష్టిస్పష్టి పూర్వకముగ గ్రహించి ఈ దృశ్యమాన మంతయు తనకు కారణమగు అధిష్ఠానమునందే అంతర్గతముగ నుండియు గుణత్రయోత్పత్తికమగు మాయాశక్తి ప్రభావముచే, పరమాత్మకు బాహ్య దేశమందున్నట్లు స్ఫూర్తి నిచ్చుచున్నదని బోధింపబడినది. అంతర్గత భావమునకు అద్వైతమును, అత్యాధిష్ఠానక భ్రమకు స్వప్నావస్థను (యథా నిద్రయా) ఉపమానములుగ తెలుపబడినవి.

ఈ శ్లోకమున ఒక గింజయందు కారణరూపమున నున్న మొలక వన్నాది పరిస్థితుల ప్రభావముచే కార్యరూపములగు, కాండము, శాఖలు, పత్రములుగ పరిణమించి పుష్పించి ఫలించుట జూడ, బీజాంశుర న్యాయముతో వ్యష్టిగత స్పష్టయందును మాయాశక్తి యొక్క ప్రభావమెట్లు సూక్ష్మమగు కారణముగ స్థూలమగు కార్యముగ పరిణామముల చెచ్చునో వివరింపబడినది. “మట్టి” అనునది ఆకు, రాయ, కొమ్మలకు పరిమించునట్లు అనగా దాని అవయవ విభాగములయం దనుస్మృతమైనట్లు, సర్వ ప్రపంచమున ఆత్మతత్త్వముండట, ప్రకటితమగుచునే యున్నది. బీజాంశుర న్యాయమన, గింజకు బానియందే కారణ రూపముననున్న అంకురమునకు, సజాతీయమగు నొక వియవ సంబంధము గలదనియు (a specific and homogenous relation ship) అదియే కార్యకారణ రూపములగు పరిణామ ప్రక్రియల పరిసర పృక్షమై, మరల కారణరూపమగు అంకుర సహితమగు బీజముల నొసంగుచు, ఇట్లు పోషింపబడుచు, చెట్టు ముందా ? విత్తు ముందా ? యను ప్రశ్నలకు అనవస్థా దోషము నాపాదించుచున్నదని భావము అనవస్థాదోషముచే కార్యకారణములని పృథక్కరించి చెప్పబడుచున్నవానికి అనన్యత్యము లేదా ఏకరూపతనే పారమార్థిక దృష్టితో మనము నిర్ధారించుకొనవచ్చును. కనుకనే శూన్యము నుండి

కారణముద్భూతము కాజాలదు. కాని సత్తే అనత్తుగ భాసింపననువగు పనియు విశ్వసంపనుపవత్తి గన్పించుచున్నది. ఈ బీజాంకుర న్యాయ వ్యవహారమును సంకల్పమే కారణముగ ఆవిర్భావమే కార్యముగ దెలుపుచు స్పైనోజా (spinoza) అను పాశ్చాత్య తత్వవేత్త దెలిపిన భావమును గమనింతము.

“Whereever there is an external material process it is but one side or aspect of the real process. Thinking substance and extended substance are one and the same thing. An emotion is a state of mind that manifests itself by sensible changes in the organs of different systems of the body. Just as the emotion, as felt, is a part of the whole, of which, changes in the circulatory, respiratory digestive and other systems is the Basis, so an idea is a part along with the bodily changes of one complex organic process. Even the infinitesimal subtilities of mathematical reflection have their correlates in the body. Thinking substance and extended substance are one and the same thing”. ఈ భావమునకు యోగశాస్త్రమందలి నాలవ అధ్యాయమునందలి 12 వ సూత్రము అలంబన మిచ్చుచున్నదని నేను భావించును.

“అతీతా నాగతం స్వరూపతోఽస్త్వస్య భేదార్థరూపామ్”

వినాశము పొందునది అతీతము = భూతకాలము, అనాగతం = భవిష్యత్తు అవ్యక్త మగునది. ఈ రెండు ధర్మములు అద్వయమే. అట్లే గుణములు పరిణామ నివృత్తములు. కాని వికారములు అందుల కభిన్నములే

గనుక పరిణామి నిత్యములేగాని, స్వరూప సత్యములుగావు. కూటస్థుడగు ప్రత్యగాత్మ మాత్రమే స్వరూప సత్యము.

The past and future exist in their own nature, qualities having different ways. The past & future though non-existing in a manifested form exists in a fine form. The idea is that existence never comes out of non-existence. Thus, we infer that the Karanam and Karyam are one and the same.

మనము ఒక గింజను చీల్చి పరిశీలించినయెడల అందు ఒక సూక్ష్మమగు అంకురము దప్ప, పత్ర, పుష్ప, ఫలాదులు గన్పించవు. అయితే ఈ అంకురమునుండి యివి యన్నియు ఎట్లుత్పత్తియై వచ్చినవి ? అని యడిగినచో ఆధునిక విద్యావంతులు అవి ప్రకృతియొక్క నైజ స్వభావము వలననే యేర్పడుచున్నవని చెప్పుదురు. అణువు నందణ శక్తివలె ఈ ప్రకృతి శక్తి ఆ బీజాంకురమునం దిమిడియున్నదని చెప్పి ఒక శక్తి యనికి సంగీకరించిరందుకు సంతోషము. ఆ ప్రకృతి శక్తి యొక్క స్వరూప స్వభావము లెట్లుండునని యడుగ — అది అంతియే, అంతకంటె నికజెప్పుటకు అనువుగాదు, అని స్వభావవాదులందురు. ఇక వివరింప వీలులేదను దానినే మన శాస్త్రకారులు అనిర్వచనీయ మందురు. రః యనిర్వచనీయ శక్తి సే మన ఋషులు “మాయ” యని వ్యవహరించిరి. మరియు ఇతోధికముగ అది సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమనిరి. ఈ గుణములు సామ్యావస్థ యందున్నప్పుడు దానిని అవ్యక్తము (the un-manifested) అనిరి. ఇది సృష్టికార్యమున కుపాదానము గనుక ప్రధానమనియు పేరిడిరి. అందు రజోగుణము ప్రకోపించి స్పందించిన, ప్రకృతియొక్క సామ్యావస్థకు భంగము గలిగి అది “మహత్తు”గ

రూపొందును. అనగా పదార్థముద్బుద్ధమగుట కనువగుస్థితి. ఇట్లు ఆ గుణత్రయ స్వభావము సామ్యావస్థయందు దిట్లుండుననియు (అవ్యక్తముగ Potential or unmanifested), పరిణామావస్థ యందిట్లుండుననియు (kinetic or manifesting state) విశదీకరించుటయే గాక శరీరముపై నను, మనస్సుపై నను వాటి ప్రభావ లక్షణములను వివరించి వర్ణించియు దెలిపిరి. భౌతికమునకు వర్తించుమేరకు వీనిని వివరించి చూచిన అధునికులు పేర్కొను చలన శక్తి ధర్మములు (Newton's laws of motion) ఈ గుణత్రయమునకు తులనాత్మకముగ స్ఫురించుచున్నవి. విచారితము :- 1. The law of Inertia : Every body continues to be in a state of rest or of its uniform motion in a straight line, unless it is compelled by an external force to change its state (whether rest or motion)

Tamas is the primary property of the field (క్షేత్ర ధర్మము) It gives us the fact that particles of matter or even material objects tend to retain their states of motion or rest and offer resistance to the force acting on them. This establishes the objective existence. తమస్సును అంగమున "ఇన్నర్వియా" అందురు. ఇన్నర్ అనగా స్తబ్ధ నిష్క్రియత, అలసత అను భావముల దెలుపు గుణము. ఈ పదముయొక్క రూపాంతరమే "ఇన్నర్వియా". దీని లక్షణములే తమోగుణ ధర్మములగు 1. అజ్ఞానము (lack of intelligence or nescience) 2. అంధకారము (స్వప్రకాశము లేకుండుట) 3. కొరము (resistance to an external force), 4. అలసత (సోమరితనము) 5. మౌంద్యము (reluctance to move or act) చలన

మును నిగ్రహించు ధర్మము. ఈ 5 నూనె ప్రమాణము ధర్మములే గనుక ఇన్నర్ ధర్మము తమోగూడు తుల్యముగ స్ఫురించుచున్నది. చలన రహితస్థితి శిథిలతకు కారణము గనుక నిది ధ్రువని యంశయన జేలును.

II. Law of force : (శక్తి ధర్మము) the rate of change of momentum of a body is directly proportional to the force acting on the body and takes place in the direction in which the external force acts.

“అణోరణీయాన్ మహతోమణీయాన్ (కరోపనిషత్) అణువు కంటెను ఘిక్కిలి చిన్నది (microcosm) అకాశాది మహత్పదార్థముల కంటెను (macrocosm) మిక్కిలి గొప్పది అగు స్థూలసూక్ష్మములు రెంటియందును స్పందనశక్తి నిహితమై యున్నది (దాగియున్నది). శనుకనే పరిణామ ప్రక్రియ సాధ్యమగుచున్నది. స్తబ్ధపదార్థమునకు, స్పందనశక్తి పరిణామ ప్రాప్తి వ్యావృత్తిని గలిగించుచున్నది. ఇది సృజనాత్మకము గనుక సృష్టికర్తయగు బ్రహ్మయొక్క అంశగా దోచుచున్నది.

III. The law of equilibrium :- To every action there is always an equal and opposite reaction. ప్రతియొక్క క్రియకును, సమాన పరిమాణమున, వ్యతిరేక ప్రతిక్రియ యుండును. (as the positive and the negative ధనములు శక్తులవలె) ఇందుచే స్థాయీభావము (equilibrium) గలుగును. ఇది స్థాయీభావము (these opposites will have the effect of a binding force, which only can preserve and maintain the statusquo). నిలుపును గనుక నిది విష్ణ్వంశయని చెప్పవచ్చును. అనగా బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరు లెట్టిశక్తులతో ఈ సృష్టి స్థితి సంహార

మల జేయుదురో పై డెప్పిన స్కూటన్ గారి మూడు చలన సంబంధ ధర్మములున్నా భౌతిక ప్రపంచ విషయమున తుల్యధర్మముల దెలుపుచున్నవి. మూల ప్రకృతి ఈ మూడు ధర్మములుగల మూడు విభిన్న పదార్థములగు సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమని యెరింగితిమి. ఈ మూల ప్రకృతిని “మాయ” యను నామముతో వ్యవహరించుట వలన ఈ మాయ పదార్థముయొక్క చరమమూలపదార్థ లేశములగు సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమైన భావపదార్థమనియు కనుకనే స్తబ్ధ, స్పందన, స్థాయీ రూపములగు శక్తులు మాయవే ననియు గ్రహించుట కభ్యంతరము గనించుటలేదు. అందుచే పరమాత్మ యొక్క విమర్శ ప్రకాశములలో దృశ్యరూప కారకమగు (objective existence) విమర్శ మాయయే యగును. సృష్టి స్థితిలయముల బొందుచున్న వ్యాపృత్యాత్మక పరిణామ సత్య (మిథ్య) పదార్థము ఈ మాయయే యని గ్రహించిన శాస్త్రార్థములు మనకు సుగ్రాహ్యములు గాగలవు ఇది పారమార్థికసత్య పదార్థము మాత్రము గాఢము. అందుచేతనే “యా-మా-సామాయ” ఏది ఉన్నట్లు కనిపించి తాత్వికముగ లేనిదో అది మాయ యనిరి. ప్రశాద్యస్త్యా లేనిది, విసుర్కూద్యస్త్యా ఉన్నది— కనుకనే ఉండియు లేనిది మాయ. ఈ త్రిగుణములను “తేవ్యక్త సూక్ష్మాగుణాత్మానః” అని పతంజలి (iv) 13 న చెప్పియున్నాడు అనగా వ్యక్తములు సూక్ష్మములగు మహావాసి ప్రకృతి దార్శములన్నియు గుణస్వరూపములే యని భావము. ఈ మూడింటియొక్క స్థూలావస్థయే ఈ దృశ్యప్రపంచము. గుణ నివి తత్త్వములే. ఈ గుణము లభివ్యక్తమగుటనుబట్టి భూత విద్యుత్తులను చాలబోదములు చూపట్టుచున్నవి. వీని నతిక్రమించిన వారికి లభేద మసంభవము.

ఇంతవరకును భౌతిక విజ్ఞానముచే స్కూటన్ మన త్రిగుణ గుణ భౌతిక స్థాయివరకు వచ్చినట్లు తెలియుచున్నది. అనగా

త్రిగుణముల అభివ్యక్త (ఉద్భూత) స్థితిని మాత్రము గమనించెను. గాని అవ్యక్తస్థితి ఆయనచే స్పృశింపబడి యుండలేదు. పతంజలి మహర్షి అవ్యక్తమగు అనుద్భూత స్థితినికూడ వివరించి చెప్పిరి. ఈ త్రిగుణ సిద్ధాంతమున రహస్య విషయమేమన ఈ పిశ్యమంతయు స్థూలము సూక్ష్మము అగు రెండు రూపములతో యున్నది. మానవుడున్నా స్థూల సూక్ష్మరూపకుడే. ఈ త్రిగుణముల ప్రభావమును కార్యములను సూక్ష్మ రూపమగు మానవుని మనస్సుకు వర్తింపజేసి సమీక్షించిన, దేవాసుర తత్త్వముల విభజించి, విమర్శించి, సంస్కరించి లోకసంక్షేమమునకు పారమార్థికతకు దోహదము జేయవచ్చునని మన శాస్త్రములు నొక్కి పక్కాణించినవి.

త్రిగుణములకు మనస్సుపై ప్రభావము : అతీంద్రియ శక్తి సంపన్నులగు మన ఋషులు సూక్ష్మరూపమగు మనస్సుపైగల ప్రభావము నిట్లు విశదీకరించిరి :-

(1) తమోగుణ ప్రధానమగు మనస్సు : సోమరితనము భారము గలిగి కదలికకు విముఖమై యుండును. అజ్ఞాన యుక్తముగ విమర్శనా శక్తి లేక విచక్షణ లేకియుండును. చద్దియన్నమువంటి చిల్లని పదార్థములు పాతబడి స్వల్పదుర్గంధ యుక్తముగ నుండు అహారముల నభిలషించును. మద్యమువంటి మాదక పదార్థములపై ప్రీతి యుండును. దుష్క్రియలజేయ నుద్యుక్తుడై యుండును. హీనమగు భావతో ప్రసంగించును. ఇతరులకు క్లేశకారకములగు పనులజేయుట, వారికి దుఃఖమును గల్గించుట యందాసక్తి గలిగియుండును. అతని క్రియలు అనాలోచితములు ఉద్దిక్త పూర్వకములుగ నుండును. (Impulsive nature)

(2) రజోగుణ ప్రధానమున : మనస్సు అనేక కోరికలతో నిండియుండును. అందు అధికారము, అహంకారము, దర్పము, ధనములు, లైంగిక క్రియలయందు ఆసక్తిగలిగి యుండును భోగవిలాస ప్రసక్తి మొందుగ నుండును. రాగద్వేషములు ఆతని నియామకులు, అధర్మాచరణ, దాంబిక కార్యాచరణకు నవి ప్రోత్సహించును. కారము, వేడిగలవి, ఉత్తేజకరములునగు బాద్యముల నభిలషించును.

(1) సత్త్వగుణ ప్రధానముగు మనస్సు : ప్రశాంత ప్రసన్న చిత్తము (mental equipoise) సంయగ్ధర్శనము (right cognition) మంచితనము (Love for humanity) సానుభూతి sympathy) సమాధానము (మోదభేదములయందు సమభావము) ధర్మసంబద్ధములగు కోరికలు (Righteous desires), విధివిహిత క్రియాచరణ, శుచియగు సద్యఃపచితములగు వంటకములు. హెచ్చుకారము. ఉప్పు లేక ఉత్తేజ కరములుగాని పదార్థములు, పాలు, పండ్లు, మధురరసము నభిలషించును. ప్రహేల్యేంద్రియ విషయమున కలువ, పద్మము, పారిజాతము సత్త్వగుణోత్తేజకరగంధ యుక్తములు: మల్లె, గులాబి రజోగుణోత్తేజకరములు: గోరింటి, ఉల్లిపూలు తమోగుణోత్తేజకరములు, జంతువుల విషయమున అపు సత్త్వగుణ ప్రధానము, గుర్రము రజోగుణ ప్రధానము, మహిషసూకరములు తమోగుణ ప్రధానములు : ఈ సత్త్వ రజస్తమో గుణముల పరివ్రామమువలననే అనగా పదార్థ ప్రాదుర్భావము కనె భూతభవిష్యత్తులను కాలభేద ప్రసక్తి గలుగుచున్నది. వీని సక్రికమించిన సర్వము పరమానమే యగును. అనగా కాలమునకు ప్రసక్తి యుండదు.

మానసిక తత్త్వములను (mental or psychological states) దృష్టియందుంచుకొని విచారించిన ఈ భౌతిక శాస్త్రములయందు

ఏమియు లభ్యముగాదుగాని, పారమార్థికమును పరిగణించి చూచిన గీత
 యందలి గుణాత్మయ విభాగయోగమునను, దేవాసుర సంపద్విభాగ యోగ
 మునను, ప్రధానముగ మనస్సుపై ఈ త్రిగుణముల కెంత ప్రభావ
 ప్రాబల్యముగలదో గీతాచార్యులు విపులముగ వివరించి దెలిపిరి ఆ
 ప్రభావముల ఫలితముగ ఒకని ప్రవర్తనయందెట్టి పరిణామములు
 గలుగునో, వాని ఫలితములు సాంఘిక సంక్షేమమును, విశ్వశాంతి,
 పారమార్థికతను జ్ఞానాజ్ఞానములను ఎట్లు నిర్ణయించగలవో విస్తృతముగ
 వివరించెను. గీతాప్రస్తానమున సీ త్రిగుణాత్మక శక్తికి భగవానుడు
 రెండధ్యాయముల స్థాయిని (హోదా) గల్పించి ఆ గొప్పదనమును గణనీయ
 ముగ ప్రస్తావించి. ఆ మాయాశక్తిని నా వశమున నుంచుకొని నా రచన
 లకు (సృష్టి స్థితిలయములకు), అద్దానిని సాధనముగ నుపకరించుకొందు
 ననియు ప్రవదించిరి. ఈ బోధ. గ్రహింపనేరని మందబుద్ధులు శంకరులు
 జెప్పిన విషయమును యథాతథముగ గ్రహింపనేరక, ఆయన ఈ మాయ
 యను పదమును అచ్చాదనముగ జేసికొని తన యజ్ఞానమును కప్పిపుచ్చు
 కొనిన ప్రవృత్తి బొద్దుడనిరి. బొద్దులలో నొకవర్గమువారు (హిసయానులు)
 శూన్యవాదులు. మాయా కార్యముల నపవదించి చూచిన యెడల, అనగా
 ప్రపంచమునందలి దృశ్యములను మిథ్యగా నపవదించి చూచినయెడల
 పర్యవసించునది శూన్యమేనని వారు చెప్పుదురు. కనుకనే అధ్యారోపాఽప
 వాదమును శూన్యఫలిత ప్రక్రియగా వారు గ్రహించిరి. కానీ విమర్శించి
 చూచిన శూన్యవాదులకు అధిష్ఠాన పదార్థములేదు. అధ్యారోపమునకు
 ఒక అధిష్ఠాన ముండవలయునని వారికి స్ఫురించలేదు. శంకరులు అధ్యారోపము
 నపవదించి అధిష్ఠానమును ప్రపంచించిరి. “మాయా మాత్ర
 మిదంద్రైతం! అద్రైతం పరమార్థతః॥” (మాండూక్యం) “మాయాంతు
 ప్రకృతిం విద్యాత్. మాయినంతు మహేశ్వరం” (శ్లోతాశ్వతరం) అను
 ఉపనిషద్వాక్యములు శంకరుల భావమునకే ఆలంబనము నిచ్చుచున్నవి.

కనుక శంకరుని విమర్శించువారు శబ్ద ప్రమాణమును విడచి అనుమాన ప్రమాణావలంబులై విమర్శించుచున్నారు.

మాయకు లభ్యార్థము మోసముగాదు, లేనిది యనియుగాదు. ఐనను ఖయజ్ఞానులు దెలుపు మోసము లేనిది, హుళక్కి అను నర్థమున సాపేక్షిక దృష్టితో, మనము మన్నించినను విమర్శకుల వాదములో పవత్తి లేకపోలేదు. మన యింద్రియముల శక్తులు పరిమితములు. ఈ శక్తులు గోళకముల ద్వారా బహిర్గతమై యింద్రియార్థములతో కేరనప్పుడు భిన్నభిన్న వృత్తుల పొంది, అవి మన అంతఃకరణమున ండించగల పరిమిత జ్ఞానముచే వాటి స్థాయికందని వస్తుజ్ఞానమును టుల త్రోసివైసి చెప్పుట పరిపాటియే గదా ! చూచిన వస్తువుయొక్క త్వజ్ఞానమును పొందజాలక వస్తుజ్ఞానము మాత్రమే పొంది ఒకదాని ంకొకటిగా దోపింపజేయుటచే జీవుడు మోసగింపబడుటయు సంభవమగు న్నది. గనుక మోసమని యర్థము జెప్పువారిని మనము మన్నింప న్నను తాత్త్వికముగ జూచినయడం తమోగుణ ప్రభావమే ఆవరణ క్తి, రజోగుణ ప్రాబల్యమే విశేషశక్తి యని గ్రహింపగలము. ఈ ల్తుల తన యధీనమందుంచుకొని, జీవుల కర్మఫలములు పరిపక్వ ముండ (as maturity of karmic principles occurs), ని కారణములు తార్కరూపమునొంది ప్రారబ్ధానుభవ ప్రాప్తికే పరమాత్మ హుగుణాత్మకమగు తన శక్తిని విజృంభింప జేసుకొని దానిచే తనను ఆవరణ జేసికొనును. రజోగుణ ప్రాబల్యముచే ప్రకృతికి పరిణామావస్థ రంభమైనప్పటి నుండియు సూక్ష్మ సృష్టి స్థూలమునకు, స్థూలాతి స్థూల నకు పరిణమించును. సృష్టిని గురించిన మన జ్ఞానము, మాయయనియు, గానమనియు. అవ్యర్తమనియు వ్యవహరింపబడుచున్న. మూల ప్రకృతి ంమే ప్రారంభమగును. ఇదియే ఆపరాప్రకృతి. త్రిగుణములు

పరిణమింప ప్రారంభించి సృష్టికి అనువగునట్లు పరిణమించిన సూక్ష్మాతి సూక్ష్మస్థితియే మహత్తనబడును. అది ఆహంకారముగ (a sense of the self) పంచతన్మాత్రలుగ, (pure and unalloyed elements only) పంచీకృత పంచభూతములై (coalesced elements) వాటి యంశల కలయికచే భిన్నవస్తురూపముల బొంది, కొంతకాలము స్థితి నొంది తరువాత లయించి లేనిదగుటచే మోసమును యర్థమునకును నిఘంటువు నందు స్థానము గల్పించవచ్చును. మిథ్యయైన స్వరూప సత్యముగాక పరిణామసత్యము మాత్రమగు నిదియే. పద్దర్శనములలో వ్యాయవైశేషిక సాంఖ్య దర్శనములయందు లభించు జ్ఞానముతో తృప్తులమగునెడల నింతవరకు సత్యమే. కానీ యోగదర్శనము యీ యంతఃకరణము నంతర్ముఖముజేయు సాధనలను వానిచే చిత్తము శుద్ధమై, ఏకాగ్రత నొంది, చిత్ శక్తితో మేళవము నొందుటచే ప్రాప్తించు తురీయావస్థను, దానియందు గలుగు జ్ఞాన ఆనంద పూర్వకమగు అనుభూతిని వివరించి బోధించినది. ఈ యోగశాస్త్రమునకు లక్ష్యము వేదాంత దర్శనము వేదాంత దర్శనమునకు సాధనము యోగదర్శనముగా గ్రహింపనగును. అనగా యోగసాధనకు మార్గమును నిర్దేశించు విజ్ఞానము తత్త్వశాస్త్రము నందున, తత్త్వశాస్త్ర భావములకు ఫలము యోగశాస్త్రమునను గలవు. ఇదియే రాజయోగము. హతయోగాదులుగావు. అవి సూక్ష్మ శరీరమునకే పరిమితములు.

వేదాంత దర్శనము ప్రాకృతమగు నీ మూల ప్రకృతికి ఆధారమగు నొక అప్రాకృత, నిష్కల చైతన్యమును వివరించి నిర్దరించినది. ఈ మూల ప్రకృతికి మూలమగునది సర్వాధిష్ఠానమగు సినిమా తెరవంటి అధిష్ఠాన మొకటిగలదని స్పష్టికరించినది. దానిపై బొమ్మలు కనిపించు నంతవరకు సుఖదుఃఖాది భావములుండునని తెలిపెను. మరొక పరమ

సత్యము “బొమ్మలు లేకున్నను తెర యుండునుగాని తెరలేని యెడల బొమ్మలుండజాలవు” అని తెలిపి బొమ్మల ప్రాతిభాసిక సత్యమును తెరయొక్క పారమార్థిక సత్యస్వరూపమును అనగా జగత్తుయొక్క మిథ్యా స్వరూపమును ఆత్మయొక్క పారమార్థిక సత్యమును సుబోధ మొనరించెను. ఆ తెర యెట్టిదో అందు బొమ్మలెట్లు ఆశ్రయమును బొంది ఆడుచు పాడుచు గర్జించుచు ఘర్షణ పడుచు శృంగారాది నవరసానుభూతి మనకెట్లు గల్పించుచున్నవో విచారితము. ఆ తెర గుణములేని గుణి వంటిది. ఆయుర్వేదమున గుణములేని గుణియుండుట కవకాశము లేదని చెప్పబడినది. ఒక సంఘటన : పూర్వము నలండా విశ్వవిద్యాలయము నందు ఒక ప్రధానాచార్యుడుండెను. విద్యాభ్యాసము పూర్తి జేసికొని పోవనున్న తన శిష్యుల విజ్ఞానమును ఒరిపిడిబెట్టి చూడ సంకల్పించెను. శిష్యుల బిలిచి వారితో — వైద్యమునకు పనికిరాని యేదేని యొక ఓషధిని దెచ్చి నాకు గురుకట్టుముగ సమర్పించుడని కోరెను. శిష్యులందఱు మంచిదనిచెప్పి వెళ్ళి వెదకి అందఱు తలకొక ద్రవ్యమును వైద్యమునకు పనికిరానిదిగ నిర్ణయించి తెచ్చిరి. వాని యన్నిటియందును విశిష్టములగు వైద్యగుణములు గలవని ఆచార్యుడు త్రోసిపుచ్చెను. జీవకనామధేయుడగు నొక శిష్యుడు మాత్రము వెదకి వేసారివచ్చి ఆచార్య ! తాము కోరిన ద్రవ్యము నాకు లభించలేదు. ప్రతి దానియందును రస, గుణ, వీర్యములు గన్పించుచున్నవి, రసుర వాటిని చికిత్సకు పనికిరాని వానినిగ నిర్ణయింప నవకాశము గన్పించలేదు, నాయసమర్థతను మన్నింప వేడుచున్నాననెనట. ఆపృథాచార్యుడు పరమానందము నొంది, జీవకా ! నీవొక్కనివే శాస్త్ర హృదయము గ్రహించినవాడవు ఉత్తీర్ణుడవైతివి. గురుకట్టుము నిచ్చి ధన్యుడవైతివి. నా యాశుందమును ప్రకటించుటకు నీకు విష్యకట్టుము పట్టనని ధనరాసుల నొసంగెనట. జీవకుడు తరువాత పాటలీపుత్ర భువగు బిందిసార చక్రవర్తికి ఆస్థాన వైద్యుడాయెను. బుద్ధభగవాను

నుకున్న తన చికిత్సా కౌశల్యముతో సేవలొనర్చెనట. కనుక గుణములేని గుణి ఈ ప్రపంచమున లభింపదు. గుణిగుణముల విషయమునను ఇదియే వై శేషిక దర్శన సిద్ధాంతము. దానికి ప్రాప్తిస్థానము వేదాంత దర్శనమే యగును.

సగుణ నిర్గుణములందురే, అసలు గుణమననేమి ? అని యొక శంక. కొందఱు అహింస, అస్తేయము. మున్నగునవి సద్గుణములు హింస, స్తేయము, అసత్యము మున్నగునవి దుర్గుణములందురు. ఇవి మానవ వ్యవహార సంబంధములు. కొందఱు జడత్వాదులు ప్రకృతి గుణములు, కింబిడ్జత్వాదులు జీవగుణములందురు. ఇవి లేకుండుటచే ఈశ్వరుడు నిర్గుణుడు, సచ్చిదానందములచే సగుణుడందురు. నిర్గుణుడన సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమగు ప్రకృతి నతిక్రమించిన శుద్ధచైతన్య స్థితియనియు, సగుణుడన సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమైన మాయతో సంబంధము గలిగినట్లు భాసించు స్థితియనియు, వేదాస్తులు బోధింతురు. గుణమువలన ప్రాకృత పదార్థమునకు చరమరూపములగు సత్త్వరజస్తమో గుణములేయని గ్రాహ్యమగుచున్నది. ఇవి పంచదారకు తీపి, వేపకు చేదు, జలమునకు శైత్యమువంటి భౌతిక గుణములుగావు.

They are univalent elemental ultimates (ie) ultimate units of the pancha bhootas, which, in their Avyakta or, potential state are together known as Prakruti or Pradhana and in their kinetic state, manifest as matter—subtle or solid, animate or inanimate. organic or inorganic, stationary or moving about, They are of three categories :— Inert & stable (Tamas); active and vibrating (Rajas); Tranquil, intelligent and capable of balancing and binding together of the other two stable & vibrating forces.

This is Satwa, the aspect of Vidya. The other two belong to the Avidya aspect. The opposite forces of Vidya & Avidya existing in Prakruti show a *midhunabhava in the relm of relativity too.

ఈ సందర్భమున తంత్రశాస్త్రముల యందలి భావములకూడ విచరించి తెలిసికొనిన యెడల మనకు సమ్యగ్దృష్టి లభించును ఇందు, ఈ నిర్గుణ చైతన్యమున, ఈ యచలమున, ఈ పూర్ణమున “శక్తి” యను భావమొకటి యున్నదనియు అది జ్ఞానశక్తి ఇచ్ఛాశక్తి, క్రియాశక్తి, అని మూడు విధముల ప్రస్ఫుటమగు చుండుననియు తెలిపిరి. ఆశక్తియే లేనియెడల రోళ్వరుడు శక్తిమంతుడుగాక నిష్క్రియుడే యగుననియు; అందుచే సృష్టి స్థితిలయములు సంభవము గానేరవనియు తెలిపిరి. ఫలప్రదాయనియగు నీ శక్తిని శ్రీ రూపమునగాని, పురుష రూపమునగాని, ఉత్తమాధికారివై న నిష్కలమనిగాని భావించి సేవింప వచ్చుననిరి.

శ్లో॥ యాదేహీ పరమాశక్తిః । పరబ్రహ్మవిధాయినీ ।

బ్రహ్మణః దాభిధానాయై । తస్మై దేవ్యై నమోనమః ॥

శ్లో॥ చిన్మాత్రాశ్రయ మాయాయాః । శక్త్యాశాన్

ద్విజోత్తమాః ।

అనుప్రవిష్టాయా సంవిన్న్విక్తికలం సంస్వయంప్రభా॥

శ్లో॥ పుంసూపం వాస్మగేదేహీం । శ్రీసూపంవా విచింతయేత్ ।

అథవానిష్కలంధ్యాయేత్ । సచ్చిదానందవిగ్రహమ్ ॥

(కులార్ణవతంత్రము)

శక్తిమంతుడు లేనిచో శక్తికి ఆశ్రయము లభింపదు. కనుక ఆధారముండదు. అట్టిచో శక్తి, శక్తిమంతు లిరువురును భిన్నమగు సత్యస్వరూపములే యని అంగీకరించిన “అద్వయము” అను పదమునే అవవదించవలసి వచ్చును. మరి సామరస్య మెట్లు సాధింపవచ్చునన్ను, విరుద్ధ ధర్మములుగల రెండు భావములు ఏకైక రూపమున నుండుట పొసగునని గ్రహింపవలయును, దీనిని ఆంగ్లమున (Polarity) అందురు. అది యెట్లన :— పార్థివమగు ఇనుప గుండు తైజసమగు అగ్నిచే తప్తమైనప్పుడు దానియందు పార్థివగుణముగు ఘనము (బరువు) తైజస గుణ మగు లాఘవము (తేలిక) విరుద్ధములైనను ఏకరూపముననే యున్నవి. దాహకత్వము పార్థివపదార్థ గుణముగాదు. ఘనగుణము తైజసపదార్థగత మును గాదు. ఇవను రెండు విరుద్ధ ధర్మములు ఒకే పదార్థమున నున్నవి. ఇట్లే ధన (positive) ఋణ (negative) ములను రెండు విరుద్ధ ధర్మము లున్నప్పడేగదా విద్యుత్తునకు సత్వము : అయస్కాంత విషయ మునను ఈ రెండు భిన్నములుగ దోచు ధర్మము లున్నప్పడేగదా ఆకరణ శక్తి ఉద్బుద్ధమగుట : ఇందు ఒక శక్తి రెండవదాని కున్ముఖముగాని యెడల క్రియాశక్తి వెలుగుగా, వేడిగా, చలనముగ (light heat and motion) ప్రకటితము గాజాలదు. అట్లే నిర్గుణమునందును, శక్తి శక్తిమంతున కున్ముఖమైనప్పడే నాదము (the primordial creative stress but not sound) ఉద్బుద్ధమగును. నాదమన శబ్దము గాదు ధ్వ గాదు ఇది శబ్దమునకు పూర్వాతి పూర్వ మగు రూపము. అవలమునందొక ఆద్యస్పందనము. ఇది పరాశక్తి యొక్క దివ్యస్థితియందు ప్రప్రథమ రూపరహిత సృష్టికి నాందిమాత్రమే. ఇదియే ఓంకారము. ఇది పరా, పశ్యంతీ, మధ్యమా, వైఖరీ యను నాలుగు స్థితుల పరంపరతో స్థూలరూపమునకు వచ్చును. ఈ నాదమే శుద్ధమాయ, ఇది బ్రహ్మయందు యోగము పొందియుండి బ్రహ్మస్వరూపమే యైనట్టిది.

అర్థస్పష్టియందు ఈ నాదప్రభావముచే బిందుమాత్పత్తి యగును. బిందువన సూక్ష్మేతి సూక్ష్మ తమమగు, స్పష్టకార్యమును (unmanifest creation) ఉపక్రమణజేయ ననువగు ప్రప్రథమ శక్తి పరిణామస్థితి. ఈ బిందువునందు ఇంకను ప్రసరించు నాదము కళకు అనగా అవ్యక్త స్పష్టకి నాంది పలుకును. ఇంతవరకు మనము మూల ప్రకృతికి పూర్వాతి పూర్వ దివ్యసూక్ష్మస్పష్ట (అప్రాకృత లేక శుద్ధస్పష్ట) భూమిక యందు న్నాము. తదుపరి వచ్చునది అవ్యక్తమనబడు, త్రిగుణ సామ్యావస్థా పూర్వకమగు అపరాప్రకృతి. ఇదియే మూలప్రకృతి, ప్రధానము, లేక మాయ. ఇట్టి మాయను పరమాత్మయొక్క ఇచ్ఛా, జ్ఞాన, క్రియాశక్తి యుక్తమగునట్టి తత్త్వముగ గ్రహింపనేరక యేదో యొక కనుకట్టు విద్యగా బోధింపబడు చున్నాము. పరమేశ్వరుడు పరమేశ్వరియు అద్యయమగు ఒకే అర్థనారీశ్వర తత్త్వము. కనుక మాయ యనునది పరమేశ్వరు డెంతనత్యమో అంత సత్యమగు భావము లేక అంతే సూక్ష్మ తమమగు సత్త్వము. మాయాశక్తియే సత్త్వగుణ ప్రాబల్యముచే సూక్ష్మ తమమగు మనస్సుగను రణోగుణ ప్రాబల్యముచే, మూలమగు స్థూల పదార్థముగను స్ఫురించుచు స్వస్వరూపమున చిద్రూపిణి గనే యుండును. శుద్ధ విద్యాతత్త్వము నుండి ప్రభవించు అపరాప్రకృతి త్రిగుణ అవ్యక్తావస్థ. అందుండి ప్రభవించు మహాత్తు త్రిగుణ వ్యక్తదశకు నాంది. అందుండి ఉచ్ఛాతమగు అహంకారము (sense of Egoism or I) అందుండి తన్మాత్రలు (pure and uncombined elemental units) అందుండి పృథివ్యాది భూతపంచకము, నామరూపములు మాయా శక్తివలననే గలుగుచున్నవి. కనుక నీ మాయాశక్తి (spirit) అందుండి గలుగు 31 తత్త్వములు (matter) అవిభాజ్యములు, కారణ కార్య దృష్ట్యా అనన్యములు. అనగా ఏకరూపత్వమే సిద్ధము. ఐనను అదిశక్తి

యగు చిత్ శక్తి (ద్యుక్ లేక ప్రకాశము subject) తనను తాను దృశ్యము (విమర్శ లేక object) గ చూచుకొను లక్షణము గలిగియుండుటచేతనే ఈ అష్టమూర్తులు రూపొందుచున్నవి. “చిద్రహస్యైః” అనుట యందలి భావము “శక్తియే చిత్” అనిగాని చిత్ యొక్క శక్తి కాదని, “శక్తి శక్తిమతోరభేదః” అను వాక్యము సుస్పష్టము జేయుచున్నది.

(It is not a quality potency or attribute but the thing-in-itself. Siva is consciousness as stasis and Sakti is consciousness as dynamis. It is Maya that reveals God కనుకనే ఆమె సత్యజ్ఞాన ప్రసూనాంబి. Without knowing the Sakti, the manifested power of God there is no means for knowing him. From Maya alone springs up duality & relativity. Beyond Maya there is neither the enjoyer nor the object for enjoyment.

“శుద్ధస్పటిక సంకాశం *స్వతంత్రాధ్యారోపం । బ్రహ్మైవభాతి ఉరుధైవ విచిత్రవేషం” (కైవల్యోపనిషత్). మిథునరూపమగు ఏకాత్మయే (the one entity with dual aspects is the truth) సత్యము లేక పరమార్థము. చిత్ శక్తియే ప్రకాశము. మలిన మాయాశక్తి (విమర్శ) భౌతిక భూమిక యందలిది, కనుక అవిర్భవించిన శక్తి లేక మాయయే జగత్తు. ఆవిర్భవించని శక్తియే చిత్ శక్తి లేక ప్రజ్ఞాసము (consciousness absolute) ఇందుచే భువిజ లోహములును, నిర్జీవపదార్థములని భావింపబడు మన ఇంటి దూరములును ఘోషనింగిన మాయా శక్తి రూపములే యగును. మరియు సామాన్య చైతన్యము సభిష్ఠానముగ గలిగియున్నవే యనియు తెలియవలయును. హోమయోగతిమారి పంసదార మాత్రయందు బొడ్డధిసారమెంత సూక్ష్మతపమో అట్లే యిందుండెడి సామాన్య చైతన్యాంశ భాగమునూ మన బుద్ధికందనిది అగు. ఈ చర్చ

యందలి గ్రాహ్యంశమేమన—ఈ నామరూపాత్మకమగు స్థూలమంతయూ శక్తియొక్క అవిర్భావము. దానియందు సామాన్య చైతన్యము అధిష్టానముగ నున్నందుననే దానికి ఉనికి ప్రాప్తించుచున్నది. *శక్తిని అవిర్భావరూపమగు ఆభాసయని శాక్తేయులు, వివర్త ప్రక్రియచే మిథ్యాపూర్వక ఆభాసయని అద్వైతులు బోధింతురు. ఎవరెట్లు గ్రహించినను ఆ వస్తువు నందలి “విమర్శ” శక్తిచే దృశ్యము భాగ్యమగుటయే మనకు సత్యవస్తుజ్ఞానానుభూతి లభ్యమగుటకు అటంకముగా దెలియుచున్నది. అందుచే చిత్తమునకు దృశ్యముపై రాగమున్నంత వరకు ఆధారమగు చితియొక్క జ్ఞానముగలుగదు. నిష్కామకర్మ, ఉపాసనలతో చిత్తశుద్ధి ప్రాప్తించినవాడే సత్యవస్తుదర్శనమగును. లోకమాన్య తిలక్ మహాశయులు ఈ కారణముననే తమ గీతారహస్యమునందు కర్మయోగమునని విశిష్టత గల్పించి బోధించియుండిరి. సారాంశము : ఈ జగత్తంతయు శక్తి + తత్త్వముల అంశాత్మకమే (aspects of matter and spirit) యై సామాన్య చైతన్యము నధిష్టించి భాసించుచున్నది. ఈ సామాన్య చైతన్యము తమోగుణాత్మక అవరణశక్తిచే అవరింపబడి, రజోగుణ స్పందనశక్తిచే చేతనప్రాప్తి గలిగి (ప్రాణశక్తిని పొంది) సత్త్వగుణముచే కొంత స్థాయీభావము నొంది జగత్తుగ భాసించుచున్నది.

ఈ అవరణనే సాంఖ్యులు “ప్రకృతి” యను ప్రత్యేక తత్త్వమనిరి పీరు శుద్ధస్పృష్టి భూమికలగు శుద్ధవిద్య, ఈశ్వర, నదాశివ, శివ, శక్తి, తత్త్వముల దర్శించి స్పృశింపలేదు. అద్వయమత కర్తలు, సృష్టిని బ్రహ్మ నశ్రేయించి అనాదియైయున్న ఒక అనిర్వచనీయ మహాశక్తి యనిరి. (అది సత అనతగ ఒకేసారి భాసంప సమర్థము (A simultaneous Is and Is-not) అనిరి. శాక్తేయులగు అద్వయవాదులు మాయ తన స్వస్వరూపమునకు భంగము లేకుండగనే, తన్నుతానే అవరించుకొన

గలుగు శక్తియనిరి. ఇది కాశ్మీరకైపుల ఆభాస పరమార్థ వాదమునకు తుల్యముగ నున్నది. కనుకనే శాస్త్ర వివరణయందు వీరికి చిదాభాసుని ప్రసక్తియే గలుగదు. అనగా మాయయందు ప్రతిఫలించిన చైతన్యము ఈశ్వరుడనియు అంతఃకరణమునందు ప్రతిఫలించిన చైతన్యము జీవుడనియు అంగీకరించరు. మాయ బ్రహ్మయొక్క బుభుష, ఇచ్ఛాశక్తియే యనియు ఈ శక్తికి శక్తిమంతునితో అభేదమేననియు, కనుక చిత్ శక్తియే స్వకీయ ఆవరణ శక్తిచే తన్నుతా నావరణ జేసికొన్నందున సృష్టికార్యము జరుగుచున్నదనియు తెలుపుదురు. జీవుల అనాది సంస్కారముల పరిపాకానుగుణ్యముగ సృష్టికార్యము చిన్మయియగు యోగమాయ ద్వారా జరుగుచున్నదని అందుచే సర్వము చిన్మయమేననియు తెలుపుదురు. సాన్నిధ్యముయొక్క ఫలితమే కదలిక. మాయయొక్క సాన్నిధ్యమే సృష్టి. సూదంటురాయి ప్రభావముచే ఒక చిన్మమేకునకు ఆకర్షణశక్తి సంక్రమించినట్లు *అజ్ఞానము చిత్ శక్తి ప్రభావముచే చిదాభాసుని ద్వారా జ్ఞానశక్తిగ ప్రకాశించునని శంకరులు, జ్ఞానమునందే అజ్ఞాన తత్త్వము నిజాంతర్గతముగ నున్నదని శాక్తేయులు చెప్పుదురు. (Sentientcy is an integral constituent of all existence even in the mineral kingdom. కాని, మాయ అనాదియయ్యును జ్ఞానముచే నశించునని చెప్పుచున్నదే శాస్త్రము : సదా పరమాత్మయొక్క ఆలంబనముచే ఉనికి గలిగియుండు మాయ నశించుటెట్లు సపన్నమగును ? ఇచ్చట నశించునది శక్తియుగాదు దానికాధారమగు పదార్థమున్నుగాదు, వానిని గూర్చిన భ్రాంతి జ్ఞానము మాత్రమే, శక్తియందు రజతభ్రాంతి నశించునట్లు నశించును. ఉదాహరణకు జీవన్ముక్తుని తీసికొందము. అతని భ్రాంతి మాత్రమే నశించి ముక్తుడగుచున్నాడు గాని విదేహము కుడగుట లేదుగదా : మాయాతత్త్వము నీకోణమునుండి గ్రహించిన యెడల మిథ్యాత్వమననేమో సుబోధకమై అద్వైత భావనద్ది గలుగును. మాయ

బ్రహ్మస్వరూపముగనే గుర్తింపనగును. దృశ్యమంతయు మాయాశక్తి విజృంభణచే కార్యముగ భాసించి, కొంతకాలము స్థితి గలిగియుండి దేశకాలములచే వృథాగ్భావము నొంది భిన్నభిన్నములుగ గోచరించినను, దాని నిజస్వరూపము మాత్రము సర్వాత్మాధిష్ఠానకమే.

“మాయావీవ విజృంభయత్యపి మహాయోగీవయస్వేచ్ఛయా”.
 బీజాంకుర న్యాయముతో నింతవరకును నియతస్పష్ట (Determinism) తెలుపబడినది. ఇది సమాధిస్థితి లభించువరకును వర్తించును. కారణ కార్యముల కేతత్వము సూచించును. సమాధిస్థితి స్రాప్తించిన తరువాత నీ నియమబద్ధ ప్రక్రియలు అతిక్రమింపబడగలవు. ఎట్లన :- ప్రపంచమున జీవకోటియందు మానవుడే ప్రజ్ఞావంతుడు, కాని అతని శరీరమునగల కోటానకోట్ల జీవకణములుకూడ బహుప్రజ్ఞావంకములు, స్వతంత్రములు కూడనై యున్నవి. మానవుడు తన ప్రజ్ఞతో తన హృదయమునందలి కణముల శాసింపలేడు, రక్తరణముల శాసింపలేడు, గుండె స్పందననాప లేడు, రక్తప్రసారమునాపలేడు. సమాధిస్థితి సిద్ధించిననాడే యిట్టి కార్యముల స్వేచ్ఛతో చేయగలడు. (In the process of evolution the human being is the highest in the order of intelligence. But the cells in his intestine lungs or other viscera are more intelligent more independent and capable of subtlest functions. One can't master the functions of the different organs in his body. It is only yoga that can master these functions by releasing and letting loose the powers hidden in one's body. We have therefore to admit the presence of a superior intelligence who only is capable of independent action, creation or dissolution. We may designate that intelligence as God and understand that he

could never be understood by human intelligence but could only be realised by intuition and experience. He is some thing like the subatomic particle—so subtle and yet so potent and capable of free will”.

మాయావీవ యన మాయ కలవానివలె నున్నవాడు. కొద్దిపరిధిలో ఐంద్రజాలికుడుగా వచ్చును. బ్రహ్మాండ భావమున సృష్టకర్తగా వచ్చును. మహాయోగియన అణిమాదిసిద్ధులబొందిన యోగి గావచ్చును. బృహద్భావమున యోగీశ్వరేశ్వరుడగు పరమాత్మ గావచ్చును. వీరి మాయాశక్తి విజృంభించిన యెడల నూత్నమగు సృష్టి ప్రక్రియలు సంభవించుచున్నవి. వీనియందు ఒక విధానము చూచుకు గోచరించుచున్నది. అది బీజాంకుర న్యాయరూపమున జరుగుచున్నది. ఇది ప్రవాహము వంటిది. నాటిన బీజమునకు సాజాత్యమగు మొక్కయే పచ్చుచున్నది. ఈ ధర్మము మూలప్రకృతి, పంచీకృత పంచభూతములుగ పరిణమించినప్పటి నుండియు నత్యముగనే యున్నది. అనగా ఈ సృష్టి ఒక నియతక్రిమపద్ధతిన పరిణామము బొందుచుండును. ఈ ప్రక్రియను సాశ్చార్య చాత్విరులు Teleology యందురు. “A branch of metaphysics, the doctrine of final causes and of the uses which every part of nature was designed to subserve the agreement from design in proof of the existence of God”. నదాత్మకుడగు పరమాత్మ ఉనికిని ధృవపరచుటకు అదిచారణ సిద్ధాంతానుసార నిర్ణీత ప్రక్రియను (design) అను పర్తమానముగ ప్రకృతి యందలి ప్రతి అంశయు పురోగమించును అని తెలుపు సూత్రము.

“యఃస్వేచ్ఛయా”.: ఇక స్వేచ్ఛాసృష్టి (Free will) ఎట్టిది? జగత్పురిణామ ప్రక్రియలో మారుచున్న స్థితుల కనువగు శరీరావయవ నిర్మాణముగాని లేదా ఒక నూత్నజాతి (species) ని గాని తన ఇచ్చా

సంకల్ప మాత్రముననే నూత్నసృష్టి జేయనమర్థుడు పరమాత్మ. పరమాత్మ యోగీశ్వరేశ్వరుడు గనుకనే మాయాశక్తిని తని వశము నందుంచుకొని సూర్య, చంద్ర, భూమ్యాదిగ్రహములు ఒకదానికొకటి యెంత దూరముననున్న, అకర్షణశక్తి నెంతవరకు పరిమిత పరచిన సంక్షోభము గలుగకుండునో యెరింగి వానినట్లు నియమించు నమర్థుడు, పరమజ్ఞాని. ఇది భగవంతుడు సర్వదా చేయుచుండు ప్రాణాయామము (ప్రాణాశక్తిని నియమించి ధరించి యుండుట). అంతియగాని ప్రాణాడుగ నున్నవాడు సుప్రభాతము పొడినప్పుడు జాగ్రత్తునకు వచ్చుటవంటిది గాదు. పరమాత్మ స్వేచ్ఛా సంకల్పానుసారము కొత్తయోనుల సృష్టించి తరువాత నియమబద్ధ ప్రసవ కార్యమునకు దోహదము జేయగల మాయావి. ఈ భావమును పాశ్చాత్య తత్త్వికులు Vitalism లేక "Emergent Evolution అందురు. The philosophical doctrine that the behaviour of the living organism is at least in part, due to a vital Principal, which cannot possibly be explained wholly in terms of Physics & Chemistry : Evolution, like the work of an artist is creative and therefore unpredictable; that a vague need exists before hand, with in the animal or plant before the means for satisfying the need develops. అనగా జీవకోటి యందలి ప్రతిచేతనాంశయును పాక్షికముగనైన, భౌతికములగు ఫిజిక్స్, రసాయన శాస్త్రముల (chemistry) జ్ఞానముతో నిరూపింప అనువుగాని ఒక శక్తియు తమిగి భావమువలననే (by a potent principle) ప్రాదుర్భవించును. కళాకారుని రచనవలె (imaginative nature) విశ్వపరిణామ క్రియయు నిర్మాణాత్మకము గనుకనే అనూహ్యము. ఒక జంతువునందుగాని, వృక్షమునందుగాని అది వర్తిల్లుటకు ముందుగా, మనమూహింప సాధ్యపడని ఒక అస్పష్ట అవసర పరిస్థితి (a vague

need) అంతరముగ నుండియే యుండును. వర్తిల్లజేయు శక్తిని దెలుపు భావమును (Vitalism) అందురు. ఆ అస్పష్టావసరమును పూరించి ఆ యవసర సృష్టిని సద్యఃకాలమునజేసి ఆ జీవి మనుగడకు సహకరింప నదే అత్యవసర పరిణామము (emergent evolution).

ఈ శ్లోకమున మనము గ్రహించవలసిన విషయములు 1. బీజములో అంకుర రూపమున (కారణరూపమున) ఒక మహావృక్షమున్నట్లు సృష్టికి పూర్వము ఈ దృశ్యమానమంతయు కారణ రూపముననే యుండెను. 2. సృష్టి కార్యము జరుగుటకు అద్వయ మిధునరూపమున నున్న మాయాశక్తి (the divine intelligence) విజృంభించి కళా (సృష్టి) రూపముదాల్చును. 3. మరల నిర్వికల్పస్థితి, మరల సృష్టియు మాయాశక్తి విజృంభణచేతనే జరుగును. 4. ప్రాకృత సృష్టిలోనున్న బీజాంకుర న్యాయబద్ధముగానట్టి స్వతంత్ర నూత్నసృష్టి పరమాత్మ జేయ స్వేచ్ఛగలిగి యున్నాడు. *అనగా సృష్టికి కారణము ప్రకృతి యొక్క సహజ, నైజ, స్వతంత్ర శక్తిగాక ప్రకృతిని నియమించగల స్వతంత్ర శక్తిమంతు యొకడున్నాడు అనుటయే “యః స్వేచ్ఛయా” యను పద భావము. అనగా స్వేచ్ఛా సృష్టి సాక్షిబివర్తముచే ప్రాప్తింపెను. ఈ విషయముల విమర్శించి గ్రహించిన ప్రకృతిదాదులు జెప్పునట్లు సృష్టి యందు బీజాంకుర న్యాయబద్ధమగు (determinism) నొక శక్తి యున్నను అద్దాని కాలంబసమునిచ్చు స్వరూపసత్యము, త్రికాలాధితమగు మహత్తర సర్వసర్వాత్మక శక్తి ఒకటి యున్నదని తెలియవలయును. అది, అద్వితీయము. శక్తిమంతునితో యోగమున నున్నప్పుడు అది పరమాత్మ యనియు వివర్తమో ఆవిర్భావమో సంభవమగునప్పుడు “పాదోన్యవిశ్వాభూతాని” యనినట్లు ఆ శక్తియొక్క ఒక పాదభాగము మాత్రమే స్వచ్ఛందముగ ప్రసరింపబడును. మిగత మూడువంతుల మేరకు

అమృత స్వరూపముగనే, శక్తిమంతుని స్వరూపమే అయియుండును ఈ చర్చచే వివర్తమున ద్వైవిధ్యమును గమనింపనగును.

1. సాక్షివివర్తము: “బ్రహ్మబ్రహ్మణి బృంహితమ్”. అనగా బ్రహ్మ తనకుతానే మాయా కల్పిత బహుభవనముగ విజృంభించును అనిభావము. “ఆత్మకృతేః పరిణామాత్” (బ్ర. సూ.) (The self evolves of its own free will) బ్రహ్మ తన స్వేచ్ఛాసంకల్పము చేతనే పరిణమించును కనుకనే ప్రహ్లాదత్యం జగద్రహ్మవివర్తమని గాఢ్యామగుచున్నది. ఇది దృష్టి సృష్టి వాదమునకు అనుబంధమగును. ఇది ఆత్మాశ్రయ భ్రమచే సంభవించును. Here the nescience and the consequent illusion is self evolved and self superimposed. ఇందు అధ్యాస ఆహార్యము. *ఈభేదము గమనీయము, గణనీయము.

2. ప్రమాతృ వివర్తము :- ఇది చిదాధానుని భ్రాంతిచే గలుగు వివర్తము. దీనిని అజాతవాదమనియు అందురు. ఇది ముందు తెలిపిన సృష్టి దృష్టి వాదమునకు అనుబంధము. ఇది ఆత్మాధిష్ఠానక భ్రమచే ప్రాప్తించు వివర్తము. ఇందు ప్రమాత ఆశ్రయము ఆత్మ అధిష్ఠానము అగును కనుక అధ్యాసోపము ప్రమాతవలననే చేయబడునట్లు స్పష్టమగుచున్నదిగాని బ్రహ్మయే, తన స్వేచ్ఛా సంకల్పముచే, చేయునట్లు స్ఫురింపదు. అసగా అధ్యాస ఆహార్యముగాదు. Here Bramha is not self evolved by His free-will, but is super imposed by the Pramata)

అధ్యాత్మమున, నిర్వికారుడగు ప్రత్యగాత్మ, కర్తృత్వ భోక్తృత్వ రూపమగు సంసార భావముతో విస్తరించుటయు, అద్వితీయాఖండ

రూపుడగు పరమాత్మ ఈశ్వర భావమునుజెంది నామరూపములుగ. స్ఫురిం
 చుటయు, బీజమునుండి అంకురము వృక్షముగా విస్తరించు క్రమపద్ధతి
 యగు అనత్కల్పమునకు (apparent creation) మరల నిర్వికల్ప
 మగుటకు (dissolution) మాయాశక్తియే కారణము. కనుక విశ్వమును
 రూపములో మానవ మస్తిష్కముచే గ్రహింపబడు వస్తుసంపద యంతయు
 (abundance of phenomena) అధిష్ఠానమగు పరమాత్మ తన
 మాయాశక్తిచే కల్పించిన సద్రూప విలాస విలసనమే (illusory.
 manifestations of the real) అని భావించవలయును. జీవుని
 యందు వాసనారూపముగ సూక్ష్మశరీరము నాశ్రయించియుండు కర్మల
 ననుభవింప నవకాశము గలిపించుటకే ఈ యసద్రూప విలాసస్పృష్ట
 జరుగుచుండుట. (Creation of the animate and inanimate
 or organic and inorganic is intended to enable the
 Jeeva to enjoy the reactions of his good or bad
 actions done in accordance to his innate instincts
 which stimulate Ragadwesha etc., with which he is
 imbued. The effort put forth to control the instin-
 cts is Bharateeya culture or paramardhika sadhana.
 స్వరజ స్తమోగుణముల స్వరూప స్వభావముల గ్రహించి రజ స్తమోగుణ
 ప్రభావజన్య మానసిక ఉద్వేగముల నదుపులోనికి చెచ్చుకొని శుద్ధ
 సత్త్వమును పెంపొందించుకొని, వాసనాక్షయము జేసికొని అప్రాకృత
 తామికిల అంచుల జేరుటయే వేదాంత శాస్త్రమున సారమౌక్తిక సాధన
 యందలి ముఖ్యోద్దేశము. ఇది ప్రాప్తింపనివారికి తత్-త్వం రెండును
 అసిగాక మనయే యగును. ఈ భావము చెప్పుకొనుటకు చాల అనువుగ
 నుండునుగాని ఆచరణ విషయమున దుర్గమమే. ఒక ఉపనిషద్వాక్యమును
 గమనించుడు.

శ్లో॥ ఈశావాస్యమిదగ్ంసర్వం । యత్కించ జగత్సౌజగత్ ।
తేనత్యక్తేన భుంజీథా । మాగృథః కస్యస్విధ్ధనమ్ ॥

ఇది ఈశావాస్యమున మొదటి మంత్రము. భావము : ఈ ప్రపంచ మంతయు పరమేశ్వర వ్యాప్తము. ఈశ్వర స్వరూపమే. అంతయు సర్వాత్మ లేక ఏకాత్మయే. అందుచే త్యాగబుద్ధితో నీ కావశ్యకమున్నంత పరకే ఆనుభవించుము. ఇతరుల ధనముల నాశించి తెచ్చి కూడదెట్టుకుము. మార్క్సెస్, ఎంగిల్స్, మున్నగు సామ్యవాదులకు ఎన్ని యుగముల పూర్వము సామ్యవాద సిద్ధాంతము భారతమున సుప్రతిష్ఠితమై యుండెనో గమనించుడి. ఈ మంత్రమును వల్లెవేసి ఆవరణను త్రోసెప్పచ్చి ఉపనిషత్తుల జదివితమని సంతృప్తులగు వారును. “అనిత్యాని శరీరాణి ఆందరి ధనము మనకేరాని” యనుభావానుసారము జీవయాత్ర సాగించునెడల పారమార్థికము లభించునా ? ఉపనిషత్పారాయణము మాత్రముననే ముక్తి లభించునా ? సాధన లేనివారికి గీత ఉపనిషత్తులు కుంటివానికి క్రికాళ్ళవలె మాత్రముపకరించునుగాని, పరుగిడి గమ్యమును జేరుట కుపకరించు సహజ పాదేంద్రియములు మాత్రము గాజాలవు. సాధనలేని శాస్త్రపఠనము బుద్ధికి విలాసమాత్ర పైభవమే యగును.

(1) పుట్టుటకు పూర్వము కార్యము కారణరూపమున నుండునని
(2) కనుకనే కార్యకారణములకు అనన్యత్వము నిశ్చితమని బీజాంకుర న్యాయ దృష్టాంతముతో బోధించి, (3) అసత్తునుండి ఈ సృష్టి జరుగదని నిర్ధారించి (4) సదాత్మకమగు నిర్వికల్పస్థితిని అందుపై మాయాశక్తిచే ప్రాప్తించు అసత్కల్పస్థితిని బోధించు సద్గురు దక్షిణామూర్తికి ఈ నమస్కారము.

3. శ్లో॥ యస్యైవస్ఫురణం సదాత్మక మసత్కల్పార్థగం

భాసతే ।

సాత్మాత్తత్వమసీతి వేదవచసాయో బోధయత్యాశ్రితాన్ ।

యత్సాత్మాత్కరణాద్భవేన్న పునరావృత్తిర్భవాంభోనిధౌ

॥తస్మై॥

టీక :- యస్య=ఏ ప్రత్యగ భిన్నపరమాత్మ యొక్క, సదాత్మకమ్= సద్రూపమగు స్ఫురణం=చైతన్యము, అసత్కల్పార్థగం = లేనిదానితో సమానమైన (స్వతంత్ర) సత్తాలేని) ప్రపంచమును వ్యాపించినదై, భాసతే = ప్రకాశించుచున్నదో, యః = ఎవ్వరు; తత్-త్వం-అసి = నీవు పరమాత్మవు, ఇతి=అను, వేదవచసా = వేదవాక్యముచే, అశ్రితాన్= శిష్యులకు, సాక్షత్=అవ్యవధానముగ, బోధయతి = తత్త్వమును అపరోక్ష మగు నటుల బోధించునో ఆ శ్రీ గురుమూర్తి అగు దక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

తా॥ స్వతః సత్తాప్రకాశములేని జడమైన జగము, ఎవని అనుగ్రహముచే సత్తాస్ఫురణలు కలిగి భాసించుచున్నదో; ఎవడు “తత్-త్వమ్-అసి” అను మహావాక్యోపదేశముజేసి తన నాశ్రయించిన ముముక్షువులను కృతార్థులను జేయుచున్నాడో, ఎవరిని సాక్షాత్కరించుచునుట వలన సంసారమున (జనన మరణముల నొందుచు సుఖదుఃఖముల ననుభవించుచు గమనాగమనముల జేయుట) నుండనవసరములేదో అనగా జన్మరాహిత్యము ప్రాప్తమగునో ఆ సద్గురు దక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

ఈ సత్స్వరూపుడగు యే పరమాత్మనత్త (existence absolute) అసత్కల్పములగు నామరూప ప్రపంచములుగ భాసించుచున్నదో అనగా

చైతన్యమునందే స్వీయ ప్రభావము చేతనే స్ఫూర్తిని బొందుచున్న స్వరూపములు తాత్త్వికముగ అసద్రూపములుగావు. అని “తత్-త్వమ్-అసి” యను వేదవాక్యమును విచారణజేసిన తెలియునని, ఈ భావమును సాక్షాత్కరించుకొనిన (అపరోక్షేనుభూతి నొంది) వానికి పునఃజన్మ గలుగదని బోధించు సద్గురు దక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

జునులు పరమాత్మను అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపుడుగ నిర్ణయించి చెప్పిరి. మన కండ్లకు కనుపించని పరమాత్మను సత్స్వరూపుడు, సర్వాత్మకుడనియు, యింద్రియములకు ప్రత్యక్షముగా గోచరించుచు, అనుభూతుల నిచ్చుచున్న సామరూపములుగల వస్తు సంపదను అనత్తు, అనిత్యం, మిథ్యయని చెప్పుటెట్లు బొసగునని ప్రశ్న. ఈ ప్రశ్న వేదాంత శాస్త్రమున నొక గడ్డుసమస్యపూరణముగ, మనన యోగ్యముగ మానవజాతి నెదుర్కొనుచున్నది. ఇందుకు సమాధానమే ఈ శ్లోకభావము. ఇది గ్రహించుటకు ముందు ‘సత్’ అననేదో, ‘అనత్’ అననేదో ఒక నిశ్చితాభిప్రాయము గలుగవలెను. దీనికే సదనద్వివేకమని శాస్త్ర పరిభాష. పదార్థము చూడు విధములుగ వర్గీకరింపబడినది :-

1. సత్పదార్థము :- త్రికాలముయందును ఉనికిగలిగి సర్వమునకు అధిష్ఠానమై యుండునట్టిది.

2. అసత్తనగా తుచ్ఛపదార్థము :- శబ్దముదప్ప అర్థ (వస్తు) రూపములేనిది. ఉ॥ కుండేటికొమ్మ, గగన కుసుమములు.

3. మిథ్యాపదార్థము :- అర్థస్పష్ట యున్నను శబ్దస్పష్ట అందుకు భిన్నముగా యుండునది; ఒకటియైయుండి ఇంకొకటిగా స్ఫూర్తి నిచ్చునది ఉ॥ ఎండమావులు; ఇచ్చట అర్థస్పష్ట సూర్యకిరణములు; కానీ శబ్దస్పష్ట

నీరు. ఇప్పుడు ఈ మూటిలో ఏ పదార్థముతో, ఏ ప్రక్రియతో ; నీ జగత్తు సృష్టి జేయబడినది ? లేక స్వతంత్రముగనే సృష్టియైనదా ?

1. శూన్యమునుండి పుట్టినదని కొందరు చెప్పుదురు శూన్యము నుండి శూన్యముదప్ప యితరము లుత్పత్తిపొంద నవకాశము లేదుగదా ! కానీ ఈ ప్రపంచములో సూర్యుడున్నాడు చంద్రుడున్నాడు, భూమి యున్నదని తెలుసుకొనుచున్నాము. ఈ ఉన్నాడు, ఉన్నది యను పదము లనే పరిభాషలో 'అస్తి' యని 'భాతి' యని యందురు. ఇంకనూ ఈ వస్తువ నాకు యిష్టము అనుచున్నాము. యిష్టమునకు పరిభాషాపదము ప్రియము. ఈ అస్తిభాతి యనునవి సత్తుచిత్తుల సూచకములు, ప్రియము ఆనందలక్షణ సూచకము. కనుక శూన్యమునుండి ఈ భావముల స్ఫురింప జేయు పదార్థములు పుట్టనేరవు. అర్థ సృష్టిలేని శబ్దసృష్టి తుచ్ఛము.

2. బీజాంకుర న్యాయానుసారము పరిణామ ప్రక్రియతో భౌతిక సృష్టి జరుగుచుండుట అనుభవమున మనము గమనించుచున్నదే. మూల ప్రకృతి నుండి, సూక్ష్మము నుండి స్థూలమునకు, సత్త్వరజస్తమో గుణముల ప్రాబల్య ప్రభావముచే పంచీకృత పంచభూతములుగ, వానియంశల సంయోగముచే నేర్పడు వస్తుసంపదగ, దృశ్యరూపమగు నదంతయు, పరిణామ ప్రక్రియగనే అంగీకరింప వచ్చును. పరిణామ రూపమగు నీ సృష్టియంతయు వివర్తముగ నెట్లు గ్రహించదగునో తరువాత విచారితము. ప్రకృతము ఈ భౌతిక పదార్థము పరిణమించుచున్నదే గాని నశించుట లేదని మాత్రము గ్రహింతము. ఇంచుచుదాహరణము :- ఒక ఆవుదూడను గమనింతము. అది చాలా చిన్నదిగ నున్నది. నితీవ పదార్థమని మనము తలంచుచున్న ఎండుగడ్డి, జనపకట్టను దెచ్చి ఆ దూడను పోషించిన, ఆ గడ్డి జీర్ణమై దాని రక్త, మాంస, అస్థి (బొమ్మ) చర్మము, వెంట్రుకలు, కొమ్ములు యింకనూ మన కాఫీకి పాలుగ

పరిణామము చెందుచున్నది. అనగా ఆ నిర్జీవ పదార్థముగు గడ్డిగాదము జీవరసాయన పదార్థములై రక్త, మాంస, అస్థి, శుక్రము మున్నగు ధాతువులుగ పరిగణమించినది. దూడ పెద్ద అవుగా రూపొందినది. ఆ యావు విసర్జించిన మలమూత్రములు భూమియందు నైట్రోజిన్ సోడియం, పొటాషియం, కేల్షియం, యిత్యాదులుగ రూపాంతరము పొంది, మరల వృక్షజాతి కాహారమగుచున్నది. వృక్షములు ఈ పదార్థమును మనకు ధాన్యరూపమున పండ్లరూపమున యిచ్చుచున్నవి. ధాన్యాదులును మన కాహారమై మరల మలములుగ విసర్జింపబడు చున్నవి. పదార్థము (matter) న కిదియొక సంసార చక్రము మాత్రమే. మూల పదార్థము రూపాంతరముల నొందుచున్నదిగాని నశించుటలేదు. జడపదార్థము ఒకప్పుడు జీవపదార్థముగ మరల జడపదార్థముగ పరిగణమించుచున్నది. ఈ పరిణామ ప్రక్రియను తిరోగమన పథమున పరికించిన (process of involution) అనగా భూతముల నుండి తన్మాత్రలకు అందుండి యహంకారమునకు అందుండి మహత్తునకు యిలా సూక్ష్మతరభూమికలకు అధిగమించుచూపోవ, చివరకు సత్స్వరజస్తమోగుణ సామ్యరూపమగు మూలప్రకృతి వరకే పోగలము. అక్కడ ఆగవలసినదే. కనుక యిదంతయూ జడపదార్థమే. శుద్ధ చైతన్యము చేతనే యిది యంతయూ స్ఫూర్తిని పొందుచున్నది. జీవచైతన్యము చేతనే రాగాదిగుణపూరితమై సుఖదుఃఖములకు, కర్మత్వ భౌక్తృత్వములకు తావిచ్చుచున్నది. దృశ్యములు పరమాత్మయొక్క చైతన్య విభూతులని, అనర్పదార్థములని గ్రహించ వలసియున్నది. ఇంచుమిట్టి ఈ నామరూపములు స్ఫూర్తినిచ్చుచున్న సుత్రికాలాబాధితములు గావనియు, చైతన్య సత్తా మాత్రములుగావని తేలుచున్నది. ఇందువలన నిది మిథ్యావస్తు స్ఫూర్తిగ పరిగణింపబడు చున్నది. నిజరూపము శుద్ధ చైతన్యమే అయియుండ, భిన్నరూపములతో స్ఫూర్తి గలుగు చున్నందున మిథ్య యనబడుచున్నది.

పరిణమించునది జడపదార్థమని సాంఖ్యమతము, అజ్ఞానమని వేదాంతమతము. పరిణమించుటకు అజ్ఞానము భావపదార్థమా? యని ప్రశ్న. అజ్ఞానము ఆవరించి యున్నంతవరకు భావపదార్థమే. *ప్రజ్ఞానానుభూతి గలిగినంతనే అది అందుననే సమరసించిపోవును. అప్పుడు దీనికి ప్రత్యేక భావముండదు. ఇట్లు భావపదార్థముగ భాసించి ప్రచోదదే సమరసించిపోవు దానినే మిథ్యా, హయా లేక ప్రాతిభాసక పదార్థమందురు. కనుక అవిద్య, హయా, అజ్ఞానము అనునవి వేదాని మతములో అభావములని చెప్పబడవు. పారమార్థికములనియూ చెప్పబడవు. మిథ్యాభావములు, ప్రాతిభాసక భావములనియు చెప్పబడును. ఈ వైలక్షణ్యమును (discrimination or distinction) ద్వైత విశిష్టా ద్వైతులకంటెను మోస్తులు పృథక్కరించి దెలిపిరి. ఇదియే అసత్కల్పార్థగం భావతే యను వాక్యభావము.

3. సత్పదార్థము : ఇది జీవచైతన్యమునకుగూడ అధిష్ఠానమై యున్న కూటస్థ చైతన్యము. ఇది ఒక యుపాధి శిథిలావస్థకు వచ్చిన యెడల మరల నింకొక యుపాధిని చేరును. ఆ చైతన్య సత్ప్రభావము చేతనే ఆ యుపాధి మరల పెరిగి కొంతకాలము స్థాయీ భావమునొంది తరువాత లయించుచున్నది. మరల నింకొక ఉపాధిని పొందును. ఈ విరామకాలమున సూక్ష్మశరీరమునే యుపాధిగ ధరించుచున్నది. స్థూలమును విడచి సూక్ష్మశరీరమున నున్నట్లు, ప్రచోదదే సూక్ష్మమునకూడ పరిత్యజించి, కారణ శరీరమును లయింపజేసికొని ఉపాధిరహిత స్థితి నొందిన, అనంత, అఖండ, అద్వయ పరమాత్మయే యగును. కనుకనే కూటస్థుడు త్రికాలాబ్ధితుడు. సర్వమును ప్రహళింప జేయగలడు, స్ఫూర్తి నివ్వగలడు, గనుక స్వప్రకాశుడు. ఉపాధిరహితుడైన ఆ ప్రత్యగాత్మయే, సర్వాత్మకుడుగ, అఖండ చైతన్యముగ సత్పదార్థముగ నెరుంగబడును.

సారాంశములు :- 1. అనాదినుండి గలుగుచున్న యనుభవముల సంస్కారములవల్ల, ఆరోపిత పదార్థములయందు భ్రమరూపమగు జ్ఞానమే గలుగు చుండును. అధ్యానయందు, అధిష్ఠానము, సామాన్య రూపముగ, ఆలోచ్యతాదాత్మ్యమునంది గోచరించుచుండును. ఎట్లన అధిష్ఠానమునకు సామాన్యాంశ, విశేషాంశయను రెండంశలు గలవు. ఉ॥ 'శుక్తి రజత భ్రమలో 'ఇది' 'రజతం' అని చెప్పుచున్నాము శుక్తి యందు ఇది' అను రూపం సామాన్యాంశము, శుక్తి యొక్క స్వరూపం విశేషము.

2. అధిష్ఠానము : విశేషరూపమున పూర్తిగా తెలియబడినయెడల భ్రమగలుగదు. సామాన్య రూపము తెలియబడనప్పుడున్నా భ్రమ గలుగదు. అధిష్ఠానము పూర్తిగా తెలియబడక, సామాన్యము తెలియబడి నప్పుడు, అధ్యాన గలుగును. అనగా అధిష్ఠాన సామాన్య జ్ఞానము అధ్యానకు కారణము. వివర్తమున సంభవించు విధానమిదియే. కనుక ప్రపంచము పరమాత్మ యొక్క వివర్తము. కనుకనే ఈ శ్లోకము మననయోగ్యము. పరమాత్మ విశేషము. విశేషము ద్రష్టయందలి తమోగుణ ప్రాధాన్యతచే అనగా అజ్ఞానముచే అవరింపబడినప్పుడు, అధిష్ఠాన సామాన్య జ్ఞానము మాత్రమే గలుగును. అనగా భ్రమజనిత జ్ఞానము గలుగును. ప్రతిఫలయందుపాదానము పరమాత్మ, ఆయన సామాన్యాంశలగు విశేషణములే వస్తువులయందనుగతమై భ్రమలకు కారణమగును. కనుక అవిద్యయొక్క ఆపరణ విశేషశక్తులే జగత్కారణము. ఈ యవిద్యయే బ్రహ్మాత్వరూపములో మాయ యనబడును. *ఈ మాయాశక్తియే విశేష మును గల్పించి లోకవ్యవహారమున పరిభ్రమింప జేయునప్పుడు "అవిద్యా స్వరూపిణి". బ్రహ్మకారవృత్తి యుదయించినప్పుడు బ్రహ్మవిద్యా స్వరూ పిణి, చిద్రూపిణి నద్విద్యాతత్త్వము. దీనినే హైమవతి యని పూజింతురు.

సరి : సత్పదార్థము పరిణామిగాదని గ్రహించితిమి. ఈ భ్రమను గలిగించునది ఆవరణయనుడు, అజ్ఞానమనుడు, మాయయనుడు, మరియు యేపేరైననూ పెట్టుడు, ఈ శక్తికొక వ్యక్తిత్వము గలిగించినాము గదా ! మరియు పరమాత్మ అద్వయదెట్లని యొకశంక. దీనికి సమాధాన మెట్లన అధిష్ఠాన పదార్థము మిథున రూపమైనది. మిథునమును అంగములతో (Polarity) యందురు. అనగా రెండు విరుద్ధ ధర్మము లొకేపదార్థముగ ఏకైక రూపమున నుండుట. ఇచ్చట ఒక పదార్థము శుద్ధచైతన్యము లేక పరమాత్మ; రెండవది ఆ “చిత్” యొక్క శక్తి “యోగమాయ”. యోగమున రెంటికి ఏకైకముగ సమ్మేళనము. అనగా ఆ పరమాత్మయందే తాదాత్మ్య సంబంధము గలిగి ఏకరూపమే అయియుండుట. ఉదాహరణకు మనము విద్యుత్తునందు ధన, ఋణ (positive and negative) అంశలు రెంటిని పేర్కొనుచున్నాము ఐననూ ఆ రెంటికి భేదమును భావమును స్థిరీకరించిన యెడల అసలు విద్యుత్తే యుండదు. ఒకటి లేనియెడల రెండవ దానికి యునికియే యుండదు. ఆ శక్తి నిష్క్రియముగా నున్నప్పుడు వేడి పెలుగు, చలనము యుండవు. ఇట్టిదే ఆ సత్స్వ రూపము. మిథున రూపమగు శక్తి విజృంభించి ఋణాంశ ధనాంశ మన్యుభయమైనప్పుడే దీపములు వెలుగును, పంఖలు తిరుగును, స్పృలు ఉష్ణాగ్రతపొంది పచనకార్యయోగ్యములగును. మేగ్నెటిక్ (సూదంటు రాయి) శక్తియునిట్టిదే. ఇది భౌతికమునకు సంబంధించిన యుదాహరణ. పాఠపూర్వకమున, శివశక్తులకు లేక బ్రహ్మశుద్ధమాయలకు, గల స్వరూప తాదాత్మ్యమును, అందువల్ల సంభవమగు కార్యములు గ్రహింప సుపక రించును. అనగా పరమాత్మయు శుద్ధ మాయయు మిథున రూపమగు ఏకైక పదార్థమేనని దోధించును. పరమాత్మయొక్క ఇచ్చా, జ్ఞాన, క్రియాశక్తుల సమగ్ర స్వరూపమే మాయ. “యాదేవీ పరమాశక్తిః పరబ్రహ్మ విధాయినీ” అని పూర్వశ్లోకమున జెప్పబడినది. పరమాత్మ

సృష్టిని సంకల్పించినప్పుడు మాయాశక్తి విజృంభించుటకు ముందుగా నాడుగును. ఇది శబ్దసృష్టియందు జెప్పబడు ధ్వనిగాదు. ఆర్థసృష్టియందు ఇదియొక ప్రాథమిక స్పందన మాత్రమే. (The primordial stress) లేక ప్రాథమికక్షోభ. ఈ క్షోభచే బిందువేర్పడును. బిందువన సృష్టికార్యమున కనువగు స్థితికి వచ్చిన పరాశక్తియే, శుద్ధమాయయే, భౌతికమున నొక అస్పష్టమగు మనక పదార్థము వంటిది (a Nebulous or cloudy state, not clearly seen or understood) అను స్థితి ఉదాహరణగ గ్రహింపవలెను. ఈ బిందువుపై యింకనూ గలుగు నావప్రభావముచే “కల” యుద్బుద్ధమగును. కలయన సృష్టి. ఈ భూమిక యందలి సృష్టిని శుద్ధ సృష్టియని శాస్త్రేయులు నిర్వచింతురు. శుద్ధమనగా పంచీకృతీభూత సృష్టిగాదు. భూతసృష్టిని మాయీకాసృష్టి యందురు. అనగా సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమై మాయ యను నామముతో శబ్దరూపచే వ్యవహరింపబడిన ప్రకృతి పరిణామముచేతగాని, తన యందలి ఆవరణ, విక్షేపములను తమోగుణాత్మకశక్తి విశేషములచే వివర్త ప్రక్రియగ జరిగినది మాయీకాసృష్టి. కనుక సృష్టికి శుద్ధభూమిక, మాయీకాభూమికలు గలవు, మొదటిది నాద, బిందుకళాత్మకము. రెండవది సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకము. మొదటిది పరాప్రకృతి జన్యము, రెండవది అపరాప్రకృతి కార్యము ఈ దృక్కోణమునుండి సంయమన సామర్థ్యము గల అంతఃకరణ యను దూరదర్శినితో జూడలేనివారు *ద్వైత భావమును పొంది జీవేశ్వర జగత్తులను మూడు అనాది పదార్థముల అంగీకరింప వలసియే వచ్చును. శుద్ధ సృష్టియందు, శాస్త్రేయులచే జెప్పబడిన శుద్ధ విద్యాతత్త్వము తరువాతిదయి శాబ్దరేయులచే జెప్పబడిన మూల ప్రకృతి నుండియే వివర్త వాదమునకు నాంది ప్రస్తావన, పరిణామ, ఆరంభ, అభాసాది వాదభేదములకు అవతాళము లభించినది. ఒక పాదము మేరకుగలదను వివర్త భావమును, ఆవరణ విక్షేపశక్తుల ప్రభావమునకు

లోనై యున్న, అంతఃకరణ - బుద్ధింద్రియములతో గూడియుండు నంత కాలము, అధిష్ఠానమును (విశేషమును) గ్రహించుట కవకాశములేదు. ఈ యంతఃకరణము నంతర్మథముజేసి, జ్ఞానస్వరూపముగు చైతన్యముతో యోగసిద్ధిచే సాక్షాత్కారము (అనగా చూచుటగాదు అవరోక్షనుభూతియే) బొందిననే అనుభవమునకు రాగలదు. అనగా, నిర్వికల్ప సమాధిస్థితిలో బ్రహ్మకార వృత్తిని బొందినప్పుడే అనుభవము గాగలదుగాని అన్యధాశరణం నా సియని తోచుచున్నది. ఈ స్థితికిరానిదే తత్త్వమును గ్రహించితినుట ఆత్మవంశనయే.

ప్రకృతము : ముందు జెప్పబోవు అష్టమూర్తుల స్వరూప స్వభావముల గ్రహించియే “యస్మైవస్సురణం సదాత్మక మసత్కల్పార్థగం భానతే” యని ఈ సృష్టయంతయు సదాత్మకమగు పరమాత్మయొక్క స్వప్రకాశముచేతనే స్ఫూర్తిని గలిగియున్నదని, అవి పరమాత్మ విభాతులని, సగుణ బ్రహ్మస్వరూపములే యని జెప్పబడినవి. ఇదియొక కోణము నుండి పరిశీలించిన మిథ్య. మరియొక కోణమునుండి విమర్శించి గ్రహించి సాధనతో అనుభూతిని పొందిన యెడల, సత్పదార్థమే యగునని విశ్వసించగలము.

సాధనయందొక అంశముగ, “సాక్షాత్ తత్త్వమసీతి వేదవచసాయో బోధయత్యాశ్రితాన్” అని బ్రహ్మకారవృత్తి ప్రాప్తికి, పథమును జూపెను. ఈ వాక్యమందుగల తత్-త్వం-అసి-యను మూడు పదముల విచారితము. “తత్” యననేది ? “త్వం” అనబడు నీవెవరు ? అని విచారించి తెలిసికొనిన యెడల అసి-అయియుంటివి (ప్రాప్త ఉపలబ్ధి భావము) అను పదమునకు సార్థకత గలిగింపనగును. తత్ అన అది. అది యేదో గ్రహించుటకే ఈ ప్రస్థానములు షడ్దర్శనములు యిత్యాదులును. మనకుగల విజ్ఞానముతో, సంస్కారబలముల మలుపులతో, విషయగ్రహణ సామర్థ్యముతో, ప్రయత్నింతము. ఇందు దార్శనకులు

ప్రతిపాదించిన అన్ని భావముల సమన్వయముతో ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కినగాని పేదాన్న దర్శనమందలి భావముల గ్రహించి సత్యమును దర్శింపజాలము ఏదోయొక దర్శన ప్రతిపాదిత జ్ఞానముతో తృప్తిజెంది, సమీక్షజేయు సామర్థ్యము లేనియెడల ఆ సేర్పిన దర్శనమందలి పాక్షిక జ్ఞానము ఒక ఉచ్చుగా మనకు దగుల్కొని ప్రగతిని పొందనీయదు. కనుక మేధావులగు దర్శన కర్తలందరి సిద్ధాంతములను సమన్వయము జేసి కొనవలయును ఇప్పుడు “తత్” అనునదే : : ఏదైతే ఈశ్వరు నకుగల సమిష్టి యజ్ఞానముతో (collective ignorance) కూడని దైన శుద్ధచైతన్యమో, ప్రజ్ఞానమో, అఖండము, అద్వయము, నిష్కలము, నిక్రియమో, సర్వాధిష్ఠానమో అదియే “తత్” పద లక్ష్యర్థము. “త్వమ్” యనగా వ్యష్టి యజ్ఞానముతో గూడి, స్థూల, సూక్ష్మ, కారణ, శరీరముల నభిమానించుచు, వానితో తాదాత్మ్య భావము నొందుచు తజ్జనిత తాదాత్మ్యద్వానచే కర్తృత్వ దోక్తృత్వముల నారోపించుకొని సుఖదుఃఖానుభూతుల నొందునో అట్టివాడే “త్వమ్” లేక నీవు అనుశబ్ద వాచ్యుడు. ఇట్లు విచారించగా జీవేశ్వరుల కిరువురకును, పరమాత్మయే అధిష్ఠానమని, ఇరువురిలో నొకరు వ్యష్టి అజ్ఞానముతో సుపహితుడై దానిచే ప్రభావితుడై, అహమను భావమును బొందినట్లును, రెండవవారు సమిష్టి యజ్ఞానరూపమగు మాయచే నవచ్చిన్నుడయ్యు దాని ప్రభావమునకు లోనుగాక దాని కధిపతియై నియామకుడుగ నుండినట్లును దెలియుచున్నది. ఈ సందర్భమున నొక చిన్న యదంతమును దెలిపెదను. ఒక యజమానికి పదిమంది నౌకరులు గలరు. ఆయన ఆ పదిమందిచేత తన యిచ్చానుసారము ఆదేశించి సేవల జేయించుకొనుచుండెడివాడు. ఈతడే ఈశ్వరుడు. మాయతోగూడి సాహచర్యము జేయుచున్ననూ, దానిని తన ఇష్టానుసారము ఒక కుంచిగా, ఒక కలముగా, ఒక పనిముట్టుగా నియోగించుకొని తన రచనల జరుపుచుండును. ఇంకొక యజమానికిన్నీ

పదిమంది నౌకరులు (జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియములు) గలరు. ఆయనకు మనస్సును నౌక సలహాదారుడు సహచరుడుగ సంప్రాప్తమయ్యెను. యజమాని ఈ మనస్సును వాని సలహాలను విని, తన నౌకరులు తెలివి గలవారని, వారివల్ల తనకు సుఖప్రాప్తి గలుగునని విశ్వసించి ఆ నౌకరుల సూచలన నామోదించి, హర్షించి, జీవయాత్ర సాగించుచుండెను. తుదకు తన నౌకరుల సలహాలు తనకు దుఃఖప్రాప్తిని గలిగించినవని గ్రహించి మనస్సును ఆ మంత్రిగారిని తన సామర్థ్య సాధనలచే వశపఱచు కొని పరిచారకుల నదుపునందుంచి సుఖప్రాప్తి నొందెనట. ఈకడే జీవుడు ఒక దశయందు అజ్ఞానమునకు లోబడి చరించువాడు. మరియొక దశయందు అజ్ఞానమును తొలగించుకొని సుఖప్రాప్తి నొందినవాడు.

ఈ మాయకు నాలుగు భూమికలు గలవు. (1) యోగమాయ : ప్రళయస్థితియందు పరమాత్మతో యోగము జెందియుండు చిత్తశక్తి. (2) శుద్ధమాయ : సత్వరజస్తమో గుణాత్మకము గాకయుండి శుద్ధ సృష్టియందు అయిదు భూమికలలో ప్రవృత్తినిజాపి శివ, శక్తి, సదాశివ, ఈశ్వర, సద్విద్యలను స్థితుల ప్రదర్శించునది. (3) అవిద్య : జీవతత్త్వమును రజస్తమో గుణప్రాబల్యముగల తన యావరణ విక్షేపశక్తులతో క్రమ్మివేసి భ్రాంతి జ్ఞానము గలిగించి, విపర్తమును జూపునది. (4) బీజాంకుర న్యాయానుసారము నియత సృజన, స్థితి, లయశక్తుల ప్రదర్శించు నది. ఈ మాయయొక్క ప్రభావముల నింకను పరికించిన తెలియు సూత్రములు :— (1) పదార్థము మనస్సుయొక్క విలసనమని (matter is the manifestation of mind) తెలియును. (2) పూర్ణ బింబరహిత పరిచ్ఛిన్న ప్రతిబింబ ప్రాప్తిని గలిగించును. (3) ఆత్మయందే అంతర్గతముగ నున్న దృశ్యమును, బాహ్యదృశ్యముగ స్ఫురింపజేయుట. (4) నిరతిశయ, నిర్గుణ బ్రహ్మయందు గలుగు

అద్యస్పందనము (The primordial stress that causes un-manifest creation is capable of independent creation) స్వేచ్ఛాస్పృష్టజేయ సమర్థము. ఇది సత్వప్రధానమై రజస్తమోగుణములు ఆప్రధానమగు శుద్ధస్పృష్టి.

(5) సాత్వికయ లేక అపరాప్రకృతి (Relative nature composed of the trigunas) సత్స్వరజస్తమో గుణాత్మకము. సృజన, స్థితిలయాత్మకము, అపరణ విక్షేపనమర్థము. క్రమబద్ధమగు, బీజాంకుర న్యాయసమైక్యమగు స్పృష్టి, ఈ అపరాప్రకృతి ధర్మములు.

(6) ఏకకాలమందే సత్తు—అసత్తు—గా తెలియబడునది. అనగా మిథ్యాకూప స్పృష్టి. (a simultaneous Is and Is not). మాయా శక్తియొక్క భూమికలను కార్యములను ఇట్టివని గ్రహించితిమి. ఇక జీవేశ్వరుల విషయము, వారికిగల సంబంధమును విచారితము. ఇరువుర కును అధిష్ఠాన మొక్కటియే ఐయున్నది; మాయయొక్క భూమికలతో సంబంధమున్నది. అజ్ఞానమును తమశక్తి యుపాధిమాత్ర పరిమితము. అనగా ఈశ్వరుడు (తత్) మాయయను సమిష్టి యుపాధియు, జీవుడు (త్వమ్) అవిద్యయను వ్యష్టియుపాధియు విశేషణాంశలుగ గలిగి యున్నారు. శాస్త్రజ్ఞుడు తత్—త్వమ్ పదములను “అసి” పదమును వర్తింప జేయుటకు జహల్ల షణమని (జహత్ = వదలుట) అజహల్ల షణమని (వదలకుండుట జహపజహల్ల షణమని విశేషణాంశయగు అవిద్యనువదలి విశేష్యాంశయగు చైతన్యమును పరిగ్రహించుట) యు, ఇది వాచ్యార్థము అది లక్ష్యార్థము అని గంభీర పదములతో చెప్పదురు. కాని శాస్త్రీయ విజ్ఞానము లేనివారికి “అసి” పదప్రయోగ విధానము తేలియగుటలేదు. విషయ మొక్కటియే యైననూ ఈ తార్కికపద సంభ్రమము లేకుండ సులభ సమన్వయ మెట్లునల—జీవునికిగల అవిద్యా కల్పిత భావములను

అనగా “దేహం ప్రాణపీండియాణ్యపి చలాంబుద్ధిం శూన్యం విదుః” అను వాటిని, మాయాశక్తి కల్పిత విలాసములుగ (manifestations) గ్రహించి వ్యష్ట జ్ఞానమును తొలగించుకొనిన, జీవభ్రాంతి ప్రక్షళితమై, శేషించునది భాసించునది అధిష్ఠానమగు ప్రత్యగాత్మయే. అటులనే జీవుడారాధించు ఈశ్వరునకు మాయాశక్తి యొక్క ఉపలక్షిత భావమును అవవదించిన భాసించునది, నిర్గుణ, నిష్కల, నిష్క్రయమగు, విభువగు, అధిష్ఠాన పరమాత్మయేగదా : జీవునకిట్లు మాయాకల్పిత మహావ్యామోహములు లేనిదే బ్రాహ్మీస్థితి : ఆ స్థితియందు పాధిరహిత ప్రత్యగాత్మను ఈశ్వరుని, ఒకే అధిష్ఠాన పదార్థముగ గ్రహించి యనుభూతి పొందుటయే “అసి” పదమునకు సార్థకత. ఈ స్థితియందు నామరూపములు లేవు. గనుక “తత్త్వమసి” అను వాక్యమే ఉండదు. వ్యాపహారికమున జీవ బ్రహ్మైక్య బోధకమగు నీ మహావాక్యముతోడనే నానిని రేఖారూపమున నూచించు చిన్మూద్రతోడనే సత్పదార్థము అసత్పదార్థముగ నెట్లు భాసించి స్ఫూర్తి జెందుచున్నదో ఉపాధులు అంతఃకరణ లేనియెడల అఖండమగు అద్వయమగు అధిష్ఠానమగు అనంద స్వరూపానుభూతి నెట్లు ప్రాప్త ప్రాప్తముగ నెరుంగనగునో బోధించెను.

చివర పాదమున దేనిని సాక్షాత్కరించుకొనినయెడల పునరావృత్తి నొందక భవాంబుధినిదాట సాధ్యమగునని చెప్పెనో అది అసత్కల్పార్థముగ నున్న సన్మాత్రమేయని సగుణ నిర్గుణములను నూ ఏకత్వమును బోధించెను. అయితే సాక్షాత్కరించుకొనుటకు ఆయనకొక శరీరము, కాళ్లు, చేతులు, ముక్కు, కళ్లు యున్నగదా సాధ్యము ? నిరాకారుడను చున్నదిగదా శాస్త్రము : మరి సాక్షాత్కార మెట్లుపొసగునో ? అనగా సాక్షాత్కారమనునది అవరోక్షానుభవమే యని గ్రహింపనగును. ఇట్టి యనుభవము ఆ పదార్థమునందు (ఎఱ్ఱగా కాలిన యినువ గుండునందగ్ని

వ్యాప్తి నొందినట్లు) నీవును వ్యాప్తి నొంది తాదాత్మ్యము నొందినప్పుడే స్వరూపానుభవము లభ్యము. ఇదియే తాదాత్మ్యమునకును తాదాత్మాధ్యాన కునుగల నదినముద్రము.

“స్వానుభూతి లేక శాస్త్రవాసనలచే సంశయంబువిడదు సాధకునకు చిత్రదీపమునకు చీకట్లు పోనట్లు ॥వి॥” అని వేమనయోగి దెలిపెను. “ప్రమాణమాత్ర శృణుమే ప్రత్యక్షం నామనేతరత్ : సర్వప్రమాణ సత్తా నామ్ వదసుద్ధిరపామివ । ప్రమాణ మేకమేవేహ । ప్రత్యక్షంతదతః శృణు॥ (He alone knows the absolute reality who knows it by direct intuition) అని వశిష్టుడు జెప్పెను. కనుక సాక్షాత్కారమన స్వానుభూతి యని దెలియనగును. అట్టి యనుభవము సంతఃకరణము సంతర్ముఖముజేసి ధ్యానధారణ సమాధుల సాధించినప్పుడే గలుగును. సాక్షాత్కారమన దేనిని సంయమనముజేసి తదాకారవృత్తిని బొంది ఆ ద్వేయము యొక్క నిజరూపముతో తాదాత్మ్యము జెందుటయే యని తెలియవలయును. అదియే పునరావృత్తి లేకుండ భవాంబుధిని చాటించునని తెలియవలయును. అనగా నిర్వికల్ప సమాధిస్థితిని సిద్ధించు కొన్నవానికే, బ్రాహ్మిస్థితి యొక్క అనుభవ ప్రాప్తి గలుగునుగాని వడకపర్చి పాతకునకు పారమార్థిక ప్రాప్తి గలుగదని బోధజేసిన దక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

4. శ్లో॥ నానాభిద్ర ఘటోదరస్థితి మహాదీప ప్రభాభాస్వరం ।
జ్ఞానం యస్యతు చక్షురాది కరణద్వారా బహిష్పందతే
జ్ఞానామీతి తమేవభాన్తమనుభాత్వే తస్మిన్ సమ జగత్
॥తస్మై॥

టీక :- నానాభిద్ర = బహురంధ్రములుగల; ఘట=కుండయొక్క,
ఉదర = లోపల; స్థిత = ఉంచబడిన; మహాదీప = పెద్ద దీపముయొక్క;
ప్రభా = వెలుగు (వలె); భాస్వరం = ప్రకాశించుచున్న; యస్య = ఏ
పరమేశ్వరుని యొక్క; జ్ఞానంతు = అంతఃకరణమందు ప్రతిబింబించి
జీవచైతన్యము లేక సాక్షి చైతన్యమని వ్యవహరింపబడుచున్న జ్ఞానము
(అభాసగాదు) చక్షురాది కరణ ద్వారా = జ్ఞానేంద్రియముల ద్వారా,
బహిః = వెలుపల వస్తు దేశములను లేక వస్తువులున్న ప్రదేశములను,
స్పందతే = ఇంద్రియములనుండి, ఇంద్రియార్థములు లేక భోగ్యవస్తువుల
మీదికి ప్రసరించుటకు స్పందన (vibration) పొందుచున్నదో; జ్ఞానామితి
ఇతి = దీనిని; ఇట్లు తెలిసికొనుచున్నాను. (ఎట్లు ?) అనగా భాన్తం =
నిరపేక్షికముగ అనగా స్వయంప్రకాశుడై విషయములను ప్రకాశింప
జేయుచు, తం-ఏవ = ఆ సాక్షిచైతన్యము లేక జీవచైతన్యమునే, అను =
అనుసరించి; ఏతత్ = ఈ; జగత్ = ప్రపంచము; సమ స్తం = అంతయు
భాతి = ప్రకాశించుచున్నది, అనగా పరమాత్మ స్వరూప జ్ఞానమే ప్రకాశించు
చున్నది. అట్టి పరంజ్యోతియగు దక్షిణామూర్తికి ఈ సమస్కారము.

తా॥ పలురంధ్రములు గల ఘటమునందలి జ్యోతియొక్క కాంతి
వోలే ప్రకాశించు ఏ పరమాత్మ చైతన్యము చక్షురాదీంద్రియ గోళకముల
ద్వారా, బహిర్గతాంతఃకరణ వృత్తి ప్రతిఫలితమై; ఘటాదిదాహ్యవిషయ
ప్రకాశమగుచున్నదో, స్వయంప్రకాశమగు ఏ పరమాత్మ స్ఫురణము

ననుసరించి నమస్త జగత్తు భాసిల్లుచున్నచో అట్టి గురుమూర్తి, శ్రీ దక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

వివరణ : ఈ శ్లోకమునందు “జానామీతి” “తమేవ భానమను భాత్యే” అను పదములు మనన యోగ్యములు. ఈ శ్లోకమున ప్రతిపాదిత ప్రధాన భావము లేవియన :- 1. ఈ విశ్వమందు సర్వవ్యాప్త సామాన్య చైతన్యముద్వారా, టిపచైతన్యముచే పస్తుజ్ఞాన మెట్లు పొందబడుచున్నదో అట్టి ప్రక్రియ. 2. శుద్ధ నిర్గుణ చైతన్యము (absolute awareness) మనకు దృగ్గోచరముగాక యున్నది. ఐనను అనంతము, సర్వవాప్తము, స్వయంప్రకాశము అగుటచే, దాని ననుసరించియే సర్వము ప్రకాశింపబడుచున్నవని తెలుపబడినది (Electricity has no incandiscence.

Similarly the infinite Consciousness or absolute awareness could not be seen by the worldly minded. yet, its' manifestations could be seen and known when the chaitanya functions in the field of Buddhi—Just as the existence of electricity could be known as real only by its manifestation as light, heat or motion when it passes through the filaments and energise them). భౌతికకాత్తదృష్టితోనీ భావమును సుగ్రాహ్యము గావించుకొనవచ్చును. విద్యుత్తు అవ్యక్తము, అగోచరము, నిష్క్రియము. అది నిర్గుణ బ్రహ్మవంటిది. ఐనను, ఒక విద్యుద్దీపపు గోళకము (bulb) ను జేరినప్పుడు అందలి సూక్ష్మతంతువులు (filaments) దాని తాకిడికి తెల్లనిదేడి (white heat) ని పొంది వెలుగును గలిగించి ప్రకాశించుట మన అనుభవమే. ఇచ్చట మూలపదార్థమగు విద్యుత్తు లేనిదే మన పని ముట్టు సూక్ష్మతంతువు (filament) క్రియాత్మకమై వెలుగునీయజాలదు. కాని గమనించదగువిషయ మేమన విద్యుత్తే స్వతఃగా క్రియాత్మకము గాలేదు. ఇట్లే పంచాయందలి జడరూపమగు సూక్ష్మపరికరములు విద్యు

త్వర్చనొందనిదే పంకా తిరుగదు. ఇట్లే మనకర్ణేంద్రియము వినజాలదు. కాని వినుటయనుక్రియకు కర్తృత్వము ప్రజ్ఞానమునకు ప్రాప్తింబుటలేదు. ఇట్లే మిగత జ్ఞానేంద్రియములవట్ల, మనోబుద్ధులవట్ల వర్తింబుకొన వచ్చును. కీలకము : సతా ప్రకాశములు ఆత్మయొక్క సహజ స్వభావములేగాని ఆత్మయొక్క క్రియారూప ధర్మములుగావు. ఐననూ జగత్తు నందలి సర్వమును ఆ అధిష్ఠానజ్యోతి విని ప్రకాశింపజాలవు. ఇందు కుదాహరణముగ కార్తికమున మనము వ్రేలగట్టుచిద్ర ఘటమునందలి మరుగై యున్న జ్యోతి, దానినుండి ప్రసరితకాంతి పేర్కొనబడుట యంపాచిత్యము సంపన్నము. ఘటచిద్రముల నుండి ప్రసరిత కాంతివలననే మనకు వస్తుజ్ఞానము గలుగుచున్నది. అట్లే విశ్వమందునను, ఆజ్ఞాతమగు పరంజ్యోతి యొక్క వ్యాప్తి పీయే వస్తుజ్ఞాన ప్రాప్తికి హేతువని గ్రాహ్యంశము. ౩. మరియు నీ ప్రక్రియచే ప్రాప్తింబు జ్ఞానము ఇంద్రియముల సంపర్కమువలనను అజ్ఞాన దోషము వలనను తాదాత్మ్యాధ్యాసకు కారణమై ప్రత్యగాత్మను మరుగుపరచు చున్నదనియు అనుమేయము (Inferable).

ఈ జగత్తు సాంపభౌతికము గనుక జడము, స్వప్రకాశత లేనిదియునై యున్నది. ఇందలి వివర్త విగ్రహముల యందును “అంతర్బహిశ్చ తత్సర్వం వ్యాప్యనారాయణ స్థితిః” అనునట్లు, వానికి లోపల వెలుపల అధిష్ఠాన చైతన్యము నిండుగ వ్యాపించియే యున్నది. అధిష్ఠానము లేని యెడల ఆరోపముండదుగా : దృశ్యమంతయు ఆరోపము. కనుక ఈ విశ్వాంతర్భాగములగు ఖనిజ, లోహ, శిలల యందును సామాన్య చైతన్యము వ్యాప్తమై అధిష్ఠానమై యున్నదని తెలియబడు చున్నది. సూదంటురాయి స్పర్శచే ఒక చిన్నమేకు కూడ ఆకర్షణ శక్తిచే ప్రభావితమగుట మన అనుభవమునందలి విషయము.

అట్లే మనయందు సత్వగుణాంశయగు అంతఃకరణముండి దాని
యందు చైతన్యము ప్రతిబింబించుటచే జడమగు మనస్సు చైతన్య
ప్రభావితమై, జీవచైతన్యమని, చిదాభాసుడని వ్యవహరింప బడుచున్నది.

When consciousness functions in the intellect which
is of the nature of Rajas then only what we call
intelligence (to know things & concepts) beams out.
మనము చూచునప్పుడు పరంజ్యోతి, వెలుగుకరణముల (rays of
light) ప్రభావితముజేయును, వినునప్పుడు శబ్దతరంగముల Waves
of sound) ప్రభావితముజేయును. ఇటులనే ప్రతి మనోభావమును
(every thinking process and the waves of thought that
are projected) ఆ జ్యోతిచే ప్రభావితము జేయబడిన మనస్సుచేతనే
తెలియబడును. *జడము లనుకొనబడువాటియందు సామాన్యచైతన్యము,
చేతనము లనుకొనబడువాటియందు జీవచైతన్యము ఉండుననుటయు,
ఏ స్థాయినగాని ఏ రూపమునగాని చైతన్యము అంతర్యామియు, అధిష్ఠాన
మును అగుటయే ప్రధానముగ తెలియనగును.

ఈ ప్రక్రియను వివరముగా దెలిసికొనుటకు సామాన్యచైతన్యము
సర్వవ్యాపకమై యున్నదని, సర్వముతో సంతర్భాతులమగు మన
యందును ఉన్నదని తెలియవలెను. ఐననూ తెలిసికొనుకీ అంతః
కరణకుమాత్రమే గలదు. అందుకే దానిని 'లోపలిపనిముట్టు' అని
వ్యవహరింతురు. ఇప్పుడు జడములగు నీ విషయముల జ్ఞానము మన
కు లభించుచున్నదో తెలిసికొందము. సేత్రములవ్వారా యని యందురు.
సేత్రములు కెమెరావంటి సాధనములు మాత్రమే గనుక తెలిసికొన సమర్థ
ములు గావు. అయితే అంతఃకరణము దానియందున్న జీవచైతన్యము,
ఆ యింద్రియార్థ మున్నచోటుకుపోయి ఆ వస్తువునందుగల అధిష్ఠాన

చైతన్యముతో నేకీభవించినందున, అంతఃకరణము అవస్థాకారవృత్తిని పొందిన, ఆ వృత్తియందు ప్రతిబింబించిన చైతన్యము ఆ వస్తు విషయక జ్ఞానము మనకు గలిగించును. మన మనస్సునకు ఆ విషయమునకు మధ్యప్రదేశమందుకూడా సామాన్య చైతన్యము వ్యాప్తమైయున్నందుననే ఈ ప్రక్రియకు అవకాశము గలుగుచున్నదని గుర్తుంచుకొనవలయును.

ఆధునిక భౌతికశాస్త్ర విజ్ఞానముకూడ యీ భావమున కాలంబినము నిచ్చుచున్నది. Ether అను అవ్యక్తపదార్థము అనుకొనుడు, మరియుక electromagnetic తరంగరూప పదార్థమనుకొనుడు సర్వవ్యాప్తముగలేనిదే మన రేడియోతరంగములుగాని శబ్దతరంగములు గాని దేశదేశాంతరములకు ప్రసరింపబడజాలవుగదా. ఆకాశములేనిదే శబ్దము ప్రసరింపబడదు. టెలిఫోనుతో మద్రాసులో టైపుడేసిన వాక్యములు, కలకత్తాలో కాగితముపై టైపు అగుచుంటుంటే మన అనుభవములోని విషయమేగదా : కనుక ఒక పదార్థము మధ్యస్థముగ (medium) లేని యడల శబ్దతరంగములుగాని రేడియో తరంగములుగాని ప్రసారము గాజాలవు. వార్తలు నిస్తంతువులుగ దూరప్రదేశములకు ప్రసారము గాజాలవు. సర్వ వ్యాపకభావమునకి యుదాహరణము చాలదా ?

లోకమున తన కాంతికిరణములచే చీకటిని బోగొట్టి మనకు వస్తువుల స్వరూపజ్ఞానమునొసంగు సూర్యుడును స్వప్రకాశుడుగాడు. ఏలనన, ఆత్మచే నాతడు ఎరుంగబడుచున్నాడుగాని ఆత్మ ఆయనచే ప్రకాశింపబడుటలేదు. ఆతనియందును అధిష్ఠాన చైతన్యము నిండియున్నది గనుకనే పీనిని ప్రకాశింపజేయ గలుగుచున్నాడు. తానును ప్రకాశింపబడుచున్నాడు. అయితే సూర్యుడు మనకు కనిపించుచున్నాడు. కాని మన శరీరమున నిండియుండి, అంతఃకరణముతోగూడి విషయములమీదికి ప్రసరించి, ఆ వస్తుగత అధిష్ఠానమునందలి యావరణము తొలగించి,

వస్త్రాకారవృత్తిని గలిగించి, ఆ వస్తువిషయక జ్ఞానమును మనకు గలిగించుచున్న మనలోపలి సూర్యుడగు ప్రత్యగాత్మ మనకు కనిపించడు. కనుకనే "అత్మానం విశాసేయాత్" అను శ్రుతివాక్యము నిన్ను నీవు తెలిసికొనుమని ప్రబోధించుచున్నది. ఈ అంతఃకరణమును బహిర్మూలముగ ప్రసరింపనిచ్చిన, వృత్తిజ్ఞానము గలిగి తాదాత్మ్యావ్యాసప్రాప్తించును. అంతర్మూలము జేసి ఏకాగ్రముగ నొసర్చిన ప్రత్యగాత్మ తానే పరమాత్మనని గ్రహించి అనుభూతిపొందును.

ఈ శోకమునందలి భావములకు, కార్తికమాసమున ఆకాశదీపమును పేరుతో వ్రేలగట్టు చిద్రదీపములు ముదాహరణముగ జెప్పబడినది. ఈ కుండయొక్క రంధ్రములు మన జ్ఞానేంద్రియ మనోబుద్ధులవంటివని పీని నుండియే మనలోపల అజ్ఞాతముగనున్న ఒక జ్యోతియొక్క చైతన్యమును వెలుగు బహిర్గతమై వస్తుజ్ఞానము గలిగించుచున్నదనియు దెలిపిరి. కుండయొక్క రంధ్రములను అలంకారమునకు రంగురంగుల యద్దపు ముక్కలతో నాచ్ఛాదనజేసినయెడల నా శాంతి, రంగురంగులుగనే బహిర్గతమగును. ఈ రంగుల వెలుగుకు పుండరంధ్రముల నాచ్ఛాదించిన రంగుబద్ధములే కారణమగుచున్నవి, అటులనే నిత్య జ్ఞానాత్మకుడగు ప్రత్యగాత్మ అంతరమైయుండ (జ్యోతిఃసై) మనోబుద్ధింద్రియముల గుండా, ఏకైకమగు ఆ యనుభవాత్మక జ్ఞానమే, చూచుట, వినుట, అలోచించుట మున్నగు రూపములతో వ్యవహారమున ప్రసిద్ధమగుచున్నది. ఇట్టి వ్యవహారములలో ఆ యా ఇంద్రియములు కుండరంధ్రముల వంటివేయగును. విశేషమేమన, సాధనముల భేదముచే నర్వాత్మకమగు ఏకరూపాత్మకబోధము, చైతన్యము వివిధరూపములలో తాసింపుట కవరాళము గలిగినది. కనుక లోకమందు గనిపించు ఈ వైవిధ్యములు (diversity) పై చిత్రములు (differences in temperaments)

ఉపాధిధర్మములేయని గ్రహించవగును. ఇంద్రియానుభవములు వేఱుగ నున్ననూ విశేష్యమగుదోధము ఏకరూపముమాత్రమే. ఇహేంద్రియ మనోబుద్ధ్యహంకారముల తాదాత్మ్యముతో విశేషణములుగ స్ఫూర్తి నిచ్చుచున్నది. విశేష్యమగు ఏకాత్మకదోధయే కుండలోని పెద్దదీపజ్యోతి. చిల్లలలోనుండి వెలువడి వేఱువేఱుగభాసించు జ్యోతులే ప్రత్యగాత్మలని (చంద్ర చంద్రికిల కనస్యత్వమువలె) గ్రహించవలెను.

ఇక “జానామీతి తమేవభాన్తమను భాత్యేతత్సమస్తంజగత్” అనగా ఇట్లు తెలిసికొన్నాను ఎట్లు? ఈ విశ్వమున స్వయంప్రకాశమగునది చైతన్యముదప్ప మరేవియులేదు. ఎవ్వని ప్రకాశముననుసరించి యీ జగమునందలి సర్వము స్ఫూర్తిని చొంచుచున్నదో అట్టివానిని తెలిసి కొనుచున్నాను. (అని.) కుండలోని అసలు జ్యోతి కనిపించకపోయినను, చిల్లలద్వారా బయటకివచ్చిన కాంతి అజ్ఞాతముగ కుండయందున్న నిజ జ్యోతిదేగదా! మన శరీరమున నవరంద్రముల కుండలోని జ్యోతియగు ప్రత్యగాత్మ “నవరంద్రములదేహి నవ్యవేణువుజేసి శ్రీమీరగానంబు జేయు వాడు” అనినట్లు (మా మిత్రుడు స్వర్గీయ వేమాంతం లక్ష్మీకాంత కవి పద్యములోని పాదము) ఈ చిల్లలద్వారానే బయటకు ప్రసరించి — తనకు తాను అనుభవములోనుండు, జాగ్రత్స్వప్నములయందు, తన ప్రకాశాత్మక అనుభవమే — దీపపుకాంతి అద్దములో ప్రసరించు ఎఱుపు, పసుపు, వచ్చ, నీలి, నారింజరంగులతో మెఱయునట్లు నామరూపముల యందు, వ్యాపించి వానికి స్ఫూర్తి గలిగించుచున్నది, “నేనే, నేనే”, యని పరమాత్మగానము చేయుచున్నాడు. రంగుటద్దములకు వస్తుతః కాంతిలేనట్లు ఈ నామరూప ప్రపంచమునకునూ స్వతః సహజముగ స్ఫూర్తి సత్తలు లేవు. ప్రత్యగాత్మ యొక్క సత్తాస్ఫూర్తులే నామరూపములయందు సంక్రమించెననియు, గనుక ప్రత్యగాత్మ సచ్చిదానందస్వరూపము, అద్వయమునగు పరమాత్మయేయని బోధించు గురువక్షిడామూర్తికి నమస్కారము.

5. శ్లో॥ దేహం ప్రాణ మపింద్రియాగ్న్యపి,

చలాం బుద్ధిం చ శూన్యం విదూః॥

శ్రీ బాలాంధ జడోపమా స్వహమితి

భ్రాంతా భృశం వాదినః

మాయాశక్తి విలాస కల్పిత

మహావ్యామోహ సంహారిణే ॥ తస్మై ॥

టీక : దేహం = శరీరమును, ప్రాణం అపి = ఈ శరీరముందు పంచవిధ వాయుములుజేయు రజోగుణ ప్రధానముగు శక్తిని; ఇంద్రియాగ్న్యపి = జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియములను; చలాం బుద్ధిం చ = దీపకళిక యందలి యంశలు ప్రతిక్షణము పుట్టుచూ, నిర్గమించుచు సున్నప్పటికి పునఃపునఃపునః అదేరూపమున గన్పించుచున్నట్లు, వృత్తులు క్షణే క్షణే మారుచున్ననూ, ఒకటిగనేగన్పించు బుద్ధిని; (ఇది బౌద్ధమున క్షణిక జ్ఞానమని, అంగ్లమున Existentialism అని పేర్కొనబడిన స్థిరాంతములో Stream of consciousness అను భావమునకు సమము అని అందురు. అనగా We do not see the permanent significance of the world external, because it is changing from moment to moment; శూన్యం = వ్యూహ నిస్వరూపము; శ్రీ-బాల-అంధ-జడోపమాః = వివేకములేని లు, బాలురు, అంధులు, జడులు, ఉపమానముగాగల; భ్రాంతాః = ఒక తత్వమును ఇంకొకటిగా గ్రహించి భ్రాంతిజెందిన; భృశం = మిక్కిలి; వాదినః = ఆయా వాదములజేయువారు; అహమ్ ఇతి = ఆత్మయని, (నేనని)

శరీరమే ఇంద్రియములే ప్రాణమే ఆత్మయని, బుద్ధియే ఆత్మయని విదుః = తెలిసికొనుచున్నారు; మాయాశక్తి = అపరాప్రకృతికి చెందిన సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకమగు భౌతికశక్తి, (పరాప్రకృతికి చెందిన యోగమాయగాదు) యొక్క; విలాస-కల్పిత = అజ్ఞానపరిణామ రూపకమగు విలాసన (manifestation) ప్రభావముచేత కల్పింపబడిన-మహావ్యామోహస్వరూపిణి = వివర్తరూపమగు గొప్ప వ్యామోహమును అనగా దేహాద్యాత్మభ్రాంతిని పోగొట్టునట్టి లేక తాదాత్మ్యాధ్యానను పోగొట్టునట్టి; ఆ శ్రీ గురుదక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

తా॥ ఆత్మను గురించి బహువాచములుగలవు. శరీరము, ప్రాణము, ఇంద్రియములు, క్షణిక విజ్ఞానము, శూన్యము, ఆత్మయని ఆయా వాదులు చెప్పుచున్నారు. వీరు స్త్రీ, బాల, అంధ, జడలను పోలిన అవివేకులు; భ్రాంతులు. పరమేశ్వర మాయాశక్తి మహాప్రభావముగలది. వ్యామోహ why? పఱచి భ్రాంతిజ్ఞానము గలిగించును. ఆ వ్యామోహమును పోగొట్టు యనుగ్రహించు ఆ గురుదక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

ఈ శ్లోకమునందు తాదాత్మ్యాధ్యానయను దేహాత్మబుద్ధి మాయాశక్తి వలన గలుగుననియు 'ఆత్మానం విజానీయాత్' నిన్ను నీవు తెలిసికొనియు చెప్పబడినది.

ఈ సందర్భమున తాదాత్మ్యాధ్యానయన నెట్టిదో గ్రహించుట నముచితము. తాదాత్మ్యభావము గ్రహించుటకు విశేష్యమన నెట్టిది? విశేషణమన నెట్టిదని తెలియవలయును. (the qualified and the qualifying). "ఎఱ్ఱని కలువ" అనుపదమున ఎఱ్ఱని విశేషణము, కలువ విశేష్యము. "తెల్లని స్పటికము" అను పదమున తెల్లని విశేషణము, స్పటికము విశేష్యము. ఇప్పుడు కలువ స్పటిక సామీప్యమున మనకు కనిపించునట్లే యున్నదనుకొనుడు. కలువయొక్క ఎఱుపు స్పటికము

నందు ప్రతిఫలించుచున్నది. స్పటిక మెఱుగానున్నది. ఈ స్థితిని అన్యథా భృతి యందురు. కలువ స్పటిక సమీపముననుంట మనకు తెలియలేదు కనిపింపలేదనుకొన్నయడల స్పటికమునందలి ఎఱుపు నై జగుణమనియే తలంతుము. ఇప్పుడు విశేష్యమగు స్పటికము విశేషణమగు ఎఱుపు రెండు తాదాత్మ్యము జెందినవి. అనగా ఏకీభావము జెందినవి. స్పటికము యొక్క సహజవర్ణమే ఎఱుపు అని మనము భావించుటయే తాదాత్మ్యాధ్యాస. అనగా స్పటికమునకు తెలివి యుండినయడల నేను ఎఱుబి దాననని భావించుటయే తాదాత్మ్యాధ్యాస.

మన విచారణయందు ఆత్మ-స్థూల సూక్ష్మకారణ శరీరములలో ఆయా యవస్థలయందు తాదాత్మ్యము జెంది వాటినభిమానించును. “అనగా ఆదినేనే” అని భ్రమజెందును. మనోబుద్ధ్యహంకారములను తనవిగా భావించి కర్తృత్వ భోక్తృత్వములను తనకే ఆరోపించుకొని వావి ధర్మములు తనవిగా భావించుకొని విశ్వనించును. ఇదియే తాదాత్మ్యాధ్యాస. ఈ అధ్యాస గలిగిన మానవుడే సంసారి. ఈతడు సుఖదుఃఖముల ననుభవింపుచు ఒక దేశమునకు ఒక కాలమునకు పరిమితుడై కిందిజ్జుడై, అల్పుడై, తన్ను జీవాత్మగా భావించుకొనును. తన ప్రత్యగాత్మస్థితి, ఏవాత్మ లేక సర్వాత్మస్థితి భాసంపదు.

వివరణ :- అపరదక్షిణామూర్తియగు అదిశంకరులు దృక్-దృశ్య-వివేకము” అనునొక గొప్ప చిన్నపుస్తకమును రచించిరి. అందు గురు శిష్య సంవాదరూపములో, వేదాంత శాస్త్రమునకు మూలస్థంభము వంటి భావము “నీ దెవరు ?” చూచువాడవగు దృక్వా ? చూడబడు దృశ్యము లోని వాడవా ? అని చర్చించిరి. అదే విషయము ఈ శ్లోకమున చర్చారూపమునగాక ప్రతిపాదన పూర్వకముగ జెప్పబడినది. కొందఱు లేక

జనసామాన్యము “నేను” అను శబ్దముచే తెలియబడునది. ఈ స్థూలముగ తెలియబడు శరీరమే దేహ మందురు. చాడు పొడుగు, వీడు పొట్టి, వాడు ఎఱుపు, వీడు నలుపు, వాడు లాపు, వీడు నన్నము, వాడు కుంటి, వీడు గ్రుడ్డి యను విశేషణములు విశేష్యముగు నీ స్థూల శరీరమునకు వర్తించును గనుక ఆత్మ లేక నేను అని చెప్పబడునది యీ దేహమేయని చెప్పుదురు. ఈ భావమునకు అనుగుణముగ వీరి జీవితాశయములు, ఆ యాశయనిధికై చేయుకృషి, (culture) విధానము నిర్దేశింపబడును. దేహమే ఆత్మయునువారికి ఆనందము అర్థబాధము, దేహపోషణ కామత్వప్రియందే ప్రాప్తియను. అవియే యాతని పురుషార్థములు. సర్వము ఈ దేహముతోనే అంతమగును. కర్మలఫలములు నశించును. మఱల దేహధారణపూర్వకమగు పునర్జన్మలేదు. కంటికి ప్రత్యక్షముగా కనిపించునదియే (తత్వమునకు) ప్రమాణము పంచ భూతముల కలయికచేతనే శరీరములు వస్తురూపము లేర్పడుచున్నవి. ఆహారపదార్థ సారముల కలయికచేతనే ప్రాణశక్తి క్రియశక్తి గలుగు చున్నది అందురు. గాని పుష్టికరమగు ఆహారమునెంత హెచ్చుగా నిచ్చినను దేహమేల కృశించి ప్రాణశక్తి క్షీణించి మరణమేల ప్రాప్తించుచున్నదో తెలియలేరైరి. వీరికంటె మేధావులగువారు, నేను చూచుచున్నాను. నేను వినుచున్నాను, నేను పాడుచున్నాను అను వ్యాపారము లిజ్ఞానేంద్రియములు జేయుటవలననేగదా శరీరము నిలచియుండుట, కనుక నీ యింద్రియములే ఆత్మవాచకములందురు. ఇంకను హెచ్చు మేధాసంపన్నులు ఆకలి, దప్పిక, జీర్ణశక్తి, పోషకక్రియ, శ్వాసక్రియ, రక్తప్రసరణక్రియ, విసర్జనాదీక్రియలు ప్రాణమున్నంతవరకే గదా జరుగుట : ఈ దేహము నిలచుట : కనుక ప్రాణమును పదమునకు లక్ష్యమగునదియే ఆత్మయందురు. మరికొందఱు మనస్సే ఆత్మ

యందురు. కాని నామనసు కోభగా యున్నది. నా మనసు ప్రసన్నముగ నున్నది, నా మనస్సు భేదముగనున్నదని వ్యవహరింతురే, ఈ మనసు యింకెవరో నా యనువారిదిగ నున్నదే : 'నా' అను వారెవ్వరని శంక గలుగుచున్నది. మరికొందఱు—బుద్ధి ప్రాణాశక్తినికూడా క్రియాత్మకముగ జేయును. బుద్ధి నిర్ణయించి అనుమతింపనిదే ప్రాణాశక్తి గాని యింద్రియములుగాని సమర్థములుగావు కనుక బుద్ధియే ఆత్మపద లక్ష్యార్థమందురు. కొందఱు మేధానంపన్నులు బుద్ధినే ప్రమాణముగ నంగీకరించువారు (వీరినే బౌద్ధులందురు) ఈ బుద్ధి దీపకళిక వంటిది. స్థితిగలిగియున్నట్లు గోచరించినను, ప్రతిక్షణము తన యంశలు పుట్టుచు నిర్గమించుచున్నందున నిది క్షణికమేయనిరి. అది యెట్లన ఉదాహరణకు ఒక సిసీమా ఫిలింబును పరిశీలించిన అందు అనేక బొమ్మల క్రమము గనిపించును. ఆ క్రమములోనవి జరుగునప్పుడు ఒకేక్రియ అనుస్మాతముగ గన్పించును. ఇంకొక యుదాహరణ తీసికొందము. దీపావళికి ఒక త్రాటి రెండుకొనలకును రెండు పూలపొట్లములుగట్టి వెలిగించి ఆ త్రాటిని మధ్య పట్టుకొని గిట్టున గుండ్రముగా త్రిప్పినయెడల ○ అట్లుండవలసిన వెలుగు యిట్లు ○ విరామరహితముగ గోచరించును. దీనినే అనగా పుట్టుచు నిర్గమించుచున్నను ఏకవృత్తాకారముగ స్ఫూర్తినిచ్చునదియేక్షణిక విజ్ఞానవాదమందురు. ఇట్టి బుద్ధియే “నేను” అను ఆత్మకు పరమార్థమని బౌద్ధుడగు యోగాచార్యుడు తన క్షణిక విశ్లోనసద్ధాంతమున జెప్పెను. ఈ బుద్ధి చలరూపముగనుక నిది యాత్మ కాజాలదని శంకరులు త్రోసపుచ్చెను. నేరి : బుద్ధి అనుస్మాతముగ లేదంటిరిగదా : ఒక పనిని నిన్ను కొంతవరకుజేసి, నిలిపి, మరల నీరొజున మొదలుదెట్టి చేయనంకల్పించినయెడల—బుద్ధి వృత్తి నిన్నటితో ఆగిపోయి యీ రొజు మరల ప్రారంభమగునెడల నిన్నటివని, యేప్రక్రియతో జేసినదీ, ఎక్కడ ఆపినదీ తెలుపువా రెవ్వరని ప్రశ్నగలుగుచున్నది. కనుక విజ్ఞానము క్షణికమైనను దాని అది,

మధ్య అంతముల గమనించి గుర్తించుకొను జ్ఞానస్వరూపుడు నిత్యుడు, యింకొకరు గలరని ఆతడే ప్రత్యగాత్మ లేక పరమాత్మ యనిరి. ఈ జ్ఞానమునే ఆలయవిజ్ఞానమని అందురు. ఇది, ఇది (This) యని వ్యవహరింపబడునది ప్రవృత్తి విజ్ఞానమని శంజ్కరులు బోధించిరి. నిశ్చలమగు ఆలయవిజ్ఞానమే ప్రకాశము. క్రియాత్మకమగు ప్రవృత్తి విజ్ఞానమే విమర్శ.

సుషుప్తియందు ఏ విజ్ఞానము ఉండదుగనుక శూన్యస్థితి పర్యవసించును. జాగ్రత్స్వప్నములయందువలె నిద్రావస్థయందు ఆత్మయు దృక్కుగా గన్పించదుగనుక ఆ శూన్యమే ఆత్మయని కొందఱు మాధ్యమికులనబడు బౌద్ధశాఖవారు చెప్పుదురు. అయితే జాగ్రత్స్వప్నములయందువలె సుషుప్తిలో విషయములు అస్మానుగతముగ గన్పించనందున అజ్ఞానమున్నది. అట్టి అవిద్యావృత్తియందు ప్రతిఫలించిన ఆనందము, అనగా అవిద్యారా అవిద్యావృత్తి అను జ్ఞానానుభవమునే ఆనందముతో ననుభవించుస్థితి నిద్ర. సుషుప్తిలో నుండునది శూన్యముగాదు అజ్ఞానము మాత్రమే శూన్యమే యున్నదనుకొన్నను ఆ శూన్యస్థితిని గుర్తించి చెప్పునదెవ్వరు ? ఇందుకు జ్ఞానస్వరూపమగునొక ఆత్మ యుండవలెనుగదా ? * కనుక స్రత్యభిజ్ఞచే ఆత్మ త్రివిధావస్థలయందును అనుగతముగ నున్నదనియే తెలియవలయును. * కనుక అధిష్ఠానచైతన్యమును, కూటనచైతన్యమును వేదాంతదర్శనమున శంజ్కరులు బోధించిన విధముగా గ్రహింపనేరనివారు జ్ఞానోదయము గానందున అజ్ఞానులుగ నున్న బాలురవంటివారు; శాస్త్రజ్ఞానముచే ప్రబోధముగలుగని జడులు; జ్ఞాననేత్రములేని అంధులవంటివారే యనియు తెలుపబడినది. ఇట్టివారు దేహేంద్రియ బుద్ధ్యహంకారములే ఆత్మయని భావింతురు. భ్రాంతిజ్ఞాన జన్యములగు తమ వాదములను గొప్పగా ప్రచారముజేయుదురు. ఇదియే

మాయాశక్తి విలాస-కల్పిత మహావ్యామోహము. ఈ భ్రమకు, తన కర్మ
 బీజముల (karmic principles) సందోహము, వాస, నలబలము,
 సంస్కార ప్రభావములు కారణము. ఈ భ్రమ పుట్టించు పనిముట్టు రజ నమో
 గుణ ప్రాబల్యముగల మాయాశక్తియే; ఉపాదానము అనాదియగు మూలా
 జ్ఞానమే. సత్యవస్తుజ్ఞానమే, తత్త్వదర్శనమే యీ వ్యామోహజనిత
 విలసనముల తొలగింపగలదు. మాయచే సంభవమునొంది గోచరించున
 వన్నియు దృశ్యములేనినియు, దృశ్యములేప్పుడు నశ్వరములేనినియు,
 దేహేంద్రియ బుద్ధులను ప్రకాశింపజేయునది శుద్ధచైతన్యమేయనియు, అట్టిది
 ప్రతివ్యక్తియందును అనుస్మాతముగ నున్నదనియు, దానిని గుర్తించి,
 తన్నుతాను దెలిసికొనిన 'అహం' పదవాచ్యుడు పరమాత్మయే యనియు
 అధ్యయసిద్ధాంత బోధజేయు శ్రీ గురుదక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

1. సామాన్య చైతన్యము

2. కూటస్థ చైతన్యము

3. అధిష్ఠాన చైతన్యము

6. శ్లో॥ రాహుగ్రస్త దివాకరేందు సదృశో

మాయా సమాచ్ఛాదనాత్

సన్మాత్రః కరణోపసంహరణతో యోఽ

భూ త్సుషుప్తః పుమాన్

ప్రాగస్వాప్నమితి ప్రబోధనమయే యః

ప్రత్యభిజ్ఞాయశే

॥తస్మై॥

టీక :- యః పుమాన్ = ఏ పరమ పురుషుడు; కరణోప సంహరణః = రూపాది విశేష జ్ఞానమును గలిగించు ఇంద్రియములు ప్రమ సహజవ్యాపారములుచాలించి కుంచుకొనియున్నందున; సన్మాత్రః = కేవల సద్రూపుడై, మాయసమాచ్ఛాదనాత్ = తమోగుణప్రాబల్య కార్యమగు మూల జ్ఞానపరణమువలన; రాహుగ్రస్త దివాకరేందు సదృశః = గ్రహణ సమయమునందు రాహువుచే గ్రహింపబడిన సూర్యవంద్రుల పోలికవడై; సుషుప్తః = గాఢనిద్రావస్థకులోనై; అభూత్ = ఉండెనో; యః=ఎవ్వడు; ప్రబోధనమయే = మెలకువకాలమునకు; ప్రాగ్ = పూర్వము; అస్వాప్నమితి = నిద్రించితిని అని; ప్రత్యభిజ్ఞాయతే = గుర్తింపబడుచున్నాడో; (being recognised) అనగా ఏ సేను యితకుముందు సుఖముగా నిద్రపోతినో ఆ సేనే యిప్పుడు మేలుకొని యున్నవాడను అని నిద్రా వస్థయందుండిన తనను స్మృతిచేత ఇప్పుడు పోల్చి గుర్తించుకొను చున్నాడు. నిద్రయందలి తనయనుభవమును జాగ్రత్తునందు గలిగిన స్మృతిని సమాసాధికరణము (Basis) గా తెలియుచున్నాడు. సుషుప్తిలో ఆత్మలేకపోలేదు; సుషుప్తికి సాక్షిగాను నున్నాడు; అట్టి ఆత్మస్వరూపుడగు దక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

తా॥ జీవునకుగల జాగ్రత్తస్వప్న సుషుప్తులను స్థితులలో ఒకటగు సుషుప్తిస్థితిలో తన ఇంద్రియ వ్యాపారము లుపసంహరింపబయున్నను; అందుచే నెట్టివ్యాపార మప్పుడు కన్పట్టకపోయినను, సద్రూపుడుగ, సాక్షి మాత్రుడుగనుండి ఆ యానందానుభూతిని పొందుచునేయున్నాడు. మెలకువగలిగి, జాగ్రత్తులోనికి వచ్చినప్పుడు, ఏ నేను సుషుప్త్యవస్థలో సుఖము ననుభవించితి నో ఆ నేనే యిప్పుడు జాగ్రత్తునందు, మరల జ్ఞానేంద్రియముల వ్యాపారములతో యీ లోకవ్యవహారముల గమనించి అనుభూతుల పొందుచున్నాను—సవివాహం (అతడినే—నేను) అను జ్ఞానమును పొందుచున్నాడు. ఉ॥ శీతాకాలములో మంచుగడ్డల మధ్య కాశ్మీరులో ఆనాడు విలిబాధపడిన ఆ గోపాలరావు ఈ రోజు తెనాలిలో గ్రీష్మకాలములో వడగాలిబాధ పొందుచున్న నేనే, అతడినే—నేను అని అప్పటి యనుభవమును ఇప్పటి స్మృతిని పురస్కరించుకొని తెలిసికొనుటయే ప్రత్య భిజ్ఞ. ప్రతి=మరల, అభిజ్ఞ=గుర్తు. అనగా అనుభవమునకు స్మృతికి సమానాధికరణమని భావము equal basis or తుల్యమగు ప్రాతిపదిక.

వివరణ :- ఈ ప్రపంచమున సూర్యగ్రహణము, చంద్రగ్రహణము మన యనుభవములోని సంఘటనలే. అయితే వానిని మనమెలా గ్రహించుచున్నాము ? సూర్యుడు రాహువుచే మ్రింగబడుచున్నాడని, అందుచే చీకటి వచ్చినదని చెప్పుదుము. కాని గ్రహణసమయములయందు సూర్యచంద్రులస్థితి యేమి ? వారు నిజముగా మరియొక గ్రహమునోట బడి స్వరూప స్వప్రకాశముల గోల్పోయినారా లేక వారి స్వరూపస్వభావములెట్లేయుండియు, రారణాంతరములచే మనకట్లు గోచరించెనా ? అని విచారించినయెడల ఏ కారణముచే ఆ సంఘటనజరిగెనో, అది భూమి యొక్క చాయ యనుడు, లేక ముక్కు, కళ్లు, నోరుగల బృహద్భూతము

యొక్క నోరనుకొనుడు, అది తొలగిన వెంటనే స్వస్వరూప ప్రకాశములు మనకు గోచరించుచున్నవిగా : దీనినిబట్టిచూడ అసలు సూర్యచంద్రుల స్వరూప స్వభావములయందేమార్పును లేదని, ఊహకందనందున మనమే భ్రాంతిజ్ఞానముచే అట్లు భావించితిమనియు తాత్పర్యము గలుగుచున్నది. గ్రహణము విషయములో సూర్యచంద్రులు భౌతికములు, రాహువు భౌతికము. గనుక సూర్యుని యావరించెనన్న, అంగికారయోగ్యముగ నుండునుగాని, ఆత్మభౌతికముగాదు, అజ్ఞానము భౌతికముగాదు. చీకటిని వెలుగు పోగొట్టగలదుగాని వెలుగును చీకటి యావరించుటలేదుగా : అజ్ఞానము, ప్రజ్ఞావమగు పరమాత్మ నెట్లావరించగలదన శంకిగలుగు చున్నది. సూర్యుడు స్వప్రకాశుడే గానియెడల రాహువుచే గ్రసంపటుడులే తెలియదుగా : అట్లే అజ్ఞానమునకు స్ఫూర్తినిచ్చునది స్వప్రకాశుడగు నాత్మయే. జ్ఞానాజ్ఞానములు రెండునూ మిథునరూపమున నుండునని గ్రహించిన యీ సమన్యకు సమాధానము లభించును. అధిష్ఠానజ్ఞానము గలిగినప్పుడు అజ్ఞాన స్వరూపము మనము గ్రహింపగలము. అధిష్ఠాన బ్రహ్మయొక్క అనగా సర్వవ్యాప్తచైతన్యమును గురించిన సామాన్య జ్ఞానముతో అజ్ఞానమునకు, బాధగలుగుదు. మీదు మిక్కిలి ఆ చైతన్యము చేతనే అజ్ఞానము స్ఫూర్తి నొందును. బ్రహ్మకారవృత్తియందు మాత్రము జ్ఞానముచే అజ్ఞానము బాధింపబడును.

ఈ శ్లోకమున ప్రధాన గ్రాహ్యంశము “ఘాన్యమే ఆత్మ” యను సిద్ధాంతము నవపదించుట. గాఢ సుషుప్తియందు నిద్రాసుఖమును గుర్తించునది జాగ్రత్తునందు యింద్రియములన్నిటా జ్ఞానసముపార్జన జేయు అంతఃకరణముగాదు. సుషుప్తియందు ఇంద్రియము లుపసంహరింపబడియున్నందున అంతఃకరణము లయమైయుండును. అయినను అంతకంటెను విశిష్టమగు ఆత్మయనునది యొకటియున్నది. అదియే

స్వతంత్రముగ ఆనందానుభూతిని పొందుచున్నదనుటయే. సుషు పిలో
 అంతఃకరణ అజ్ఞానవృత్తివొంది సుఖానుభూతివొందుచుండ ఆత్మ ఆస్థితికి
 సాక్షిగానుండును. వేదాంత విచారణలో సుషు వ్యవస్థకుగల స్థానము ఈ
 దోధకాంతర్యగును. సుఖస్వరూపుడుగా ఆత్మవ్రతీయమానుడైనట్లు
 మనము దర్శింప (understand) వలెను. స్వప్నావస్థకు స్థానము
 అత్మాధిష్ఠానమును బోధించుటకు. జాగ్రదవస్థకు స్థానము : ఆవరోక్షాను
 భూతి గలిగిన తరువాత జాగ్రత్తురూపా స్వప్నమువలె మిథ్యయే యగునని
 దెలియుటకు మూలాజ్ఞానోపహితములై యున్నందున ఇంద్రియములు
 సమకూర్చునది మిథ్యాజ్ఞానమని తెలియుట, గాఢనిద్రలో మనమందరము
 సుఖముననుభవించి, నిద్రలేచిన తరువాత ఆ నిద్రయందలి సుఖానుభూతి
 స్మృతియందు ప్రతిఫలించగా, దానిని మరల ననుభవమునకు చెచ్చుకొని
 ఆ సుషు పి సుఖముననుభవించినది యిప్పుడు జాగ్రత్తులోనున్న నేనే,
 యను ప్రత్యభిజ్ఞ పొందుచున్నాము. (ప్రతిమరలః అభిజ్ఞాయతే=గుర్తుకు
 దెచ్చుకొనబడుచున్నది.) జ్ఞానేంద్రియము లుపసంహృతములై అంతః
 కరణ మంతర్ముఖమైనప్పుడు, ప్రపంచమందు శబ్దార్థజ్ఞానము (మాట,
 ఆ మాటచే సూచింపబడు వస్తువు) లభించుటలేదుగాని యంతకంటె నొక
 పరమసత్యము దెలియుచున్నది. అది 'సన్మాత్రం' అనగా సత్పదార్థ
 మొక్కటిమాత్రమే యగును. "అహం" అనునది ఇచ్చట సన్మాత్ర
 మేగాని అంతఃకరణము స్ఫురింపజేయు అహంభావముగాదు అనగా
 జ్ఞానేంద్రియములు లేకున్నను, ఆనందానుభూతి నొందు జ్ఞాత ఆ
 ద్రావస్థయందున్నట్లు గ్రహించి, దర్శించి విశ్వసింపవలయును. అతడే
 సన్మాత్రుడగు ఆత్మ లేక ప్రత్యగాత్మ లేక కూటస్థుడైనతన్మము ఈతడు
 (ఈసన్మాత్రుడు) జాగ్రత్స్వప్నములయందు నుండును కాని మనకు
 స్ఫూర్తి నీయడు. ఎందుచేతననగా సుషు ప్రియందు మనకు స్ఫూర్తి నీయని
 విధానము అడ్డమునిలచి, ఆత్మను మరుగుపరచి, అహం శబ్దవాచ్య

దను నేనే నేనే యని స్ఫూర్తినిచ్చును. వివరణాచార్య మతమున నీ ప్రతిబింబ సత్యత్వము నంగీకరింతురు. సురేశ్వరాచార్యుడు (మండన మిశ్రుడు) ఆ ప్రతిబింబము మిథ్యాభూతమని వివరించి ఆతనికి చిదాభాసుడని నామకరణముజేసెను. ఈతడు నాకంటె వార్యకర్త, సుఖ భోక్త యగు ఘనుడింకొకడులేడు, ఉండజాలడని, విఱివీగుచుండును. సుషుప్తి యం దంతఃకరణము లయించియుండునుగనుక ఈచిదాభాసుడును ఉండడు. కనుకనే సద్రూపుడగు ఆత్మయే పర్యవసించును.

సుషుప్తియం దాత్మయుండునని తెలుపుట కువాహరణముగ గ్రహణకాలమందు సూర్యచంద్రులస్థితితో పోల్చిచెప్పిరి. ఎట్లన సూర్య చంద్రబింబములను చీకటి యావరించినను ఆ బింబములు తమ స్వరూప స్వభావముల విషయమున యథాతథముగనే యున్నవి, గ్రహణచ్ఛాయ భ్రాంతిజ్ఞానమువంటిది. అది మనకు సత్యస్వరూపమును మరుగుపఱచు చున్నది. ఆ ఛాయ ఉపసంహృతమైనప్పుడు సత్యమే స్ఫూర్తినిచ్చును. సుషుప్తిలో, గ్రహణచ్ఛాయలవంటి, భ్రాంతిజ్ఞానజనకములగు మన యింద్రియశక్తు లుపసంహరింపబడియున్నందున, సన్మాత్రుడగు ఆత్మయే స్ఫూర్తినిచ్చును. అట్లే జాగ్రత్తునందును, యింద్రియశక్తుల నుపసంహరించి అంతఃకరణము నంతర్ముఖముజేసి సంయమన సమర్థముగ జేయ గలిగిన, జాగ్రత్తుహృద స్వప్నుమువలెనే మిథ్యగా చెలియబడి, సన్మాత్రుని స్ఫూర్తియే ప్రాప్తముగాగలదు. ఇదియే శాస్త్రప్రతిపాదిత పారమార్థిక సాధన. సుషుప్తియందు అవిద్యాకారవృత్తి నిపొందిన అంతఃకరణము, ఆ వృత్తియందు ప్రతిఫలించిన యానందమును, అజ్ఞానానుభవ ఆనందరూపమున, చిదాభాసుడు పొందును. సమాధిస్థితియందు జ్ఞానపూర్వక విజ్ఞానందమును కూటస్థుడనుభూతినొందును. సుషుప్తియందలి అవిద్యాకార-అవిద్యా వృత్తి యున్నదిగాని శూన్యముమాత్రము గాదనియు ఈ యుపమానముచే

మనము గ్రహింపగలము. శూన్యమే యున్నదని వాదించిన ఆ శూన్యమును గుర్తించువారొకరు (ఆత్మ) ఉండితీరవలెనుగదా : కనుక ఆత్మనూ సద్రూపిడు.

సద్రూపిడు కూటస్థుడు నగు ఆత్మ అనంతత్వముగ అజ్ఞానముతో నుపహితుడై నప్పుడు 'అహం' అను భావ ముద్బుద్ధమగును. ఈ భావోదయమే సంసారమునకు ప్రారంభము. అహంకారముకూడ ఒక చిత్తవృత్తియే. ఈ వృత్తిని పొందగనే ఈపని నేను చేయుచున్నాను, ఈ సుఖమును నేనునుభవింపుచున్నానను కర్మత్వబో కృత్వ భావములను తన యందారోపించుకొని, తన కార్యములకు ఫలముల ననుభవింపుటయే తన స్వభావమని, జీవుడు తలంపుచున్నాడు. కాని వేదాంతశాస్త్రము, నీ స్వరూపమువేఱు, నీవు చిదాభాసుడవుగావు, జీవుడవుగావు, కర్తవుగావు భోక్తవుగావు—కూటస్థుడవుగ నిన్నెఱుంగుమని చెప్పుచున్నది. సాధారణముగ అహం శబ్దముచే మనము గ్రహించు 'నేను' అనువాడు గాఢ నిద్రలో మనకు స్ఫురించుటలేదు—అది అవిద్యాకారవృత్తి గనుక. కాని సమాధిస్థితియందు ఇంద్రియములుపహృతములై మనస్సు లయమై యున్నను, బ్రహ్మకారవృత్తి యుండునుగనుక అప్పుడు శూన్యముగాక సద్రూపుడే ప్రసన్నుడగును.

గ్రహణశాలిస్థితితో పోల్చిన అజ్ఞానస్థితిని, అన్యాయవస్థల యందును అనుసూయకముగనున్న కూటస్థుని వేదాంత దృష్టితో విచారింపిన విశదమగునదేమి ? బుద్ధిమొదలుకొని స్థూలదేహమువరకుగల జడ పదార్థములన్నిటికిని ఆశ్రయమై, చూచుచున్నాను, వినుచున్నాను, తినుచున్నాను అను వ్యవహారములన్నిటిలో *విశేషముగ భాసించునట్టి చైతన్య స్వరూపమునకు "ఆత్మ" యని పేరు. తినుచున్నాను, వినుచున్నాను అని ఆతనికి సంబంధించినవిగాతోచు ధర్మములన్నియు విశేషణములు. విశే

షణములు పరస్పర వ్యాఘాతములై యుండుటవలన (inter changeble) నశ్వరములగుచున్నవి. దేశకాలభేదముల ననుసరించునవిగ విస్పష్టమగుచున్నవి. కనుకనివి మిథ్యగ, కల్పితముగ, నారోపితముగ భావింపనగును. మరియు నీ వ్యవహారము లన్నిటియందును ప్రత్యగాత్మ విశేష్యమై, సమ్రూపుడుగ, కనుక నిత్యుడుగ దేశకాలభేదములతో జెప్పవీలు లేనివాడుగ, అసంగుడుగ, నిర్వికారుడుగ, స్వప్రకాశుడుగ, సాక్షిమాత్రుడుగ, మోక్షశాస్త్రమున సేర్వొనబడినాడు. అయినను దేహేంద్రియముల సంబంధముచే పరిచ్ఛిన్నుడుగ భావింపబడుచున్నాడు. స్థూలశరీరమున నున్న జీవునకు మెలకువచే నిద్రయందు ప్రబోధముగలిగినయట్లు, జిజ్ఞాసువునకు తత్త్వశాస్త్రమనన, నిదిధ్యాసనముచే ఆత్మజ్ఞాన ప్రబోధముచే మిథ్యాజ్ఞానమునశించి విశేషణపూర్వకమగు సర్వదృశ్యసంపదయు అద్వితీయాఖండబ్రహ్మముగ, సగుణబ్రహ్మ విభూతులగు అష్టమూర్తులుగ ఆరూఢమగును. సూర్యచంద్రుల కీగ్రహణములతో సంబంధములేనట్లు ఆత్మకు ఉపాధులతో వాస్తవముగ సంబంధములేదు. మూలాజ్ఞానపూర్వక నిద్రయందు పురిశయనుడుగ నున్నాడు. తిరిగి శాస్త్రజ్ఞాన, యోగసాధనలచే ప్రబోధము, సాక్షాత్కారముపొందిన, అన్ని స్థితులయందును తానున్నానని ప్రత్యభిజ్ఞపొంది, సన్మాత్రుడుగ ప్రకాశించును. అట్టి సమ్రూపుడగు గురుదక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

అపుడు ఆత్మగానిది మరొకటి యున్నందున ద్వైతభావము సమర్థింపబడుట లేదా ?

7. శ్లో॥ బాల్యాదిస్వపి జాగ్రదాదిమతథా

సర్వాస్వవస్థాస్వపి

వ్యావృత్తాస్వను వర్తమాన

మహమిత్యంతః స్ఫురంతం సదా

స్వాత్మానం ప్రకటికరోతి భజతాంయో

భద్రయా ముద్రయా ॥ తస్మై ॥

టీక :- బాల్యాదిః అపి = బాల్యము, కౌమారము, యౌవనము, వార్ధకము, అను అవస్థలు; జాగ్రదాదిః = జాగర, స్వప్న, సుషుప్తి అవస్థలు; తథా = అట్లే; సర్వాసు అవస్థాసు అపి = ధర్మన, శ్రవణ, కర్తృత్వ, భోక్తృత్వాది అవాన్తవాన్తలును; వ్యావృత్తాసు = మారుచుండగా; అనువర్తమానం = అనుసూతముగనున్న; సదా = ఎల్లప్పుడు; అహమితి = నేను అని; అంతఃస్ఫురంతం = లోపలిసాక్షిగా ప్రకాశించుచున్న; స్వాత్మానం = తన ఆత్మను; భద్రయా ముద్రయా = జ్ఞానముద్రచేత; భజతాం = భక్తులగు శిష్యులకు; ప్రకటికరోతి = ప్రకాశముగా చేయునో అ శ్రీ గురుదక్షిణామూర్తికొఱకు ఈ నమస్కారము.

తా॥ బాల్యము, కౌమారము, యౌవనము, వార్ధకము, అను అవస్థలు ఒకదానితరువాత నొకటి అనుభవమునకు వచ్చుచున్నవి. “యో హం దాత్యే పితరో అన్వహీవం, సో హమిదానిం, ప్రణప్త్యాన్ అనుభవామి.” నేను చిన్నతనములో తల్లిదండ్రులను జూచితిని, ఇప్పుడు మునిషునుమలను చూచుచున్నాను అని అవస్థలు మారినను తాను అనుసూతముగ నుండి మూర్తియు గుర్తించుచున్నాడు. అట్లే జాగర, స్వప్న, సుషుప్తులు మారుచున్నను, ఈ యవస్థల ననుభవించుచు తాను, దివ్య ఆత్మయున్నాడు. “అహమ్, అహమ్” “నేను, నేను”, అని ఎల్లప్పుడు

ప్రకాశించుచున్నాడు. జ్ఞానముద్రతో చేహాదివివిక్త నచ్చిదానన్దాత్మ స్వరూపమును భక్తులకు ప్రకటించుచున్న దక్షిణామూర్తికి నమస్కరింము.

వివరణ :- ఈ శ్లోకభావమును గ్రహించుటకు ముందు 'వ్యావృత్తి' flux (పరిణామితత్వము) "అనువర్తమానము" అను పదములు ఏమి తెలుపునో విచారించవలసియున్నది. నిత్యవ్యవహారభులో వృక్షజాతి నుండి లభించు పదార్థములు మన కాహారమగుచున్నవి. అనగా ఆ పదార్థముల యందలి పోషకములు (ప్రాంశాత్మికములు) మన శరీరమందలి (ధాతువులగు) రక్తము, మాంసము, అస్థి మున్నగు సప్తధాతువులుగ భౌతికపదార్థ సూక్ష్మరూపమగు మనస్సుగ, రక్తోగ్నిప్రధానమగు ప్రాణశక్తిగను పరిణామమునుబొంది, ఇచ్చి, జ్ఞాన, క్రియాశక్తులుగ, మన లౌకికపారమార్థిక వ్యవహారనిర్వహణమునకు సాధకములగుచున్నవి. ఈ యాహారమే లేనియెడల స్థూలమగు మనశరీరమేగాక సూక్ష్మమగు మనస్సుకూడ క్షీణించి చార్యనిర్వహణ చేయజాలదు. కనుక ఈ వృక్షములయందలి సూక్ష్మైశ్వర్యములే మన శరీరమందలి సూక్ష్మమగు మనస్సు స్థూలమగు ధాతువులుగ పరిణమించుచున్నవి. పదార్థమునకు స్వరూపనిత్యత్వము లేకపోయినను పరిణామనిత్యత్వము సాధింపబడినదని గ్రహింపగలము. పదార్థము రూపాంతరములుపొంది flux నామ రూపములుగా స్ఫూర్తినిగలిగియున్నదిగాని నశించుటలేదు. ఈ విధమగు రసాయనిక మార్పులకే (chemical disintegration and molecular combination) మాయాశక్తి విలాసకార్యమని వ్యవహారము. విలాసమన బుద్ధికి సంతోషము గలిగించు నొక వింతకార్యము గాదు. ప్రయోజనకరమగు మార్పు (purposeful meta morphosis.) దీనికే వ్యావృత్తి లేక రూపాంతరముబొందుట యనిభావము. అనువర్తమానమనగా ఈ వ్యావృత్తిని నర్పదా అనునరించి, ఆ మార్పుల కనువగు

రూపముల బొందించు ఈ ప్రపంచస్పష్ట స్థితి, లయ, ప్రక్రియలకు అను
వగు సగుణబ్రహ్మయన నొప్పు అష్టఘాతములుగ భాసించుట. ఈ ప్రక్రియ
లకు అధిష్ఠానదేవతలే బ్రహ్మ, విష్ణు, రుద్రులు, ఈ వ్యావృత్తి యింకను
సూక్ష్మైతిసూక్ష్మమగు శక్తిగా (Energy) మాయాతత్త్వము యొక్క
కార్యరూపముగకూడ పరిణమించుచున్నది. ఇందుకు ప్రమాణము ప్రశ్నో
పనిషత్తునందు గలదు.

ఆదిత్యోహ వైప్రాణో రయిరేవచంద్రమా

రయిరేవ ఏతత్సర్వమ్

యన్మూర్తంచ అమూర్తంచ

తస్మాత్సర్వైశ్చైవరయిః॥

అమూర్తమగు ప్రాణశక్తియు క్షుడు సూర్యుడు : స్వప్రకాశత
లేదుగనుక మూర్తమగు పదార్థప్రతినిధి చంద్రుడు. కనుక మూర్తము
అమూర్తము లేక వ్యక్త అవ్యక్తములు రెండును పదార్థమే. (Those
with a form and those which are formless as mind
and thoughts are matter (ie) unmanifest matter is
Subtle and the manifest is gross. సాపేక్షికదృష్టితో సూర్యుడు
స్వప్రకాశుడుగనుక శక్తి (Energy) స్వరూపుడనియు చంద్రునికి స్వప్రకా
శత లేదుగనుక పదార్థము (matter) అనియు చెప్పబడెను. కాని, భౌతిక
శాస్త్రములయందు జెప్పబడిన శక్తి — పదార్థములకన్న, నివి సూక్ష్మత
మములని గ్రహించవలయును. భౌతికశాస్త్రములయందు జెప్పబడిన
పదార్థమునకు, ఘన, ద్రవ, బాష్ప స్థితులు మూడుగలవు. కాని యిప్పుడు
అధునిక భౌతికశాస్త్రములయందు బాష్పమునకన్న సూక్ష్మైతిసూక్ష్మమగు
నొక నాల్గవస్థినికూడ కనిపెట్టిరని తెలియుచున్నది. దీనిని Astetine

అందురట. అయినను యిది తస్మాత్రలకన్న సూక్ష్మముగానట్లే గ్రాహ్యమగుచున్నది. కనుక మన పారమార్థిక శాస్త్రములయందు జెప్పబడిన సూక్ష్మస్థితుల పరిధులను ఆధునిక భౌతికశాస్త్రములెప్పుడు చేరగలవో చెప్పలేము, ఊహించనులేము ఈ విచారణకు గ్రాహ్యంశమేమన :— పదార్థము వ్యాప్తిచే నామరూపముల బొందుచుండును. దీనికి పరిణామనత్యక్తము గలదు. అది శక్తి రూపముకూడ పొందగలదు. కనుక భౌతికమన వ్యాప్తియేగాని స్వరూపనత్యక్తముగాదు. * ఈ వ్యాప్తిపూర్వకమగు స్వమునందునుకూడ చైతన్యము అనుస్మృతముగ నుండును.

ఈ విజ్ఞానమును పారమార్థికమునకు వర్తింపజేసి చూతము :— ఒక తొట్టిలోని పాపాయి, ఆడుకొనుదాలుడు, చిశాశాలనివ్యాప్తి రక్తుడగు గృహస్థు, శరీరశక్తులుడిగిన వృద్ధుడు అను దశలను అనుక్రమముగ వచ్చిన వ్యక్తిభాతుపరిణామరూపమగు మార్పులు పొందినవాడైనను ప్రతియవస్థయందును “అహమితి” అప్పటిబాలుడను నేనే, అప్పటి విద్యార్థిని నేనే, అప్పటి గృహస్థును నేనే యిప్పుడు వృద్ధుడుగనున్న, వాడను ఆ నేనే, ఆ నేనే అనుట పరిపాటి. వాస్తవమున ఆ “నేనే” నని చెప్పువాడు పసిపాపస్థితినుండి — వృద్ధస్థితివరకును, భౌతిక శరీరము నందు గలిగిన సర్వభిన్న స్థితులయందును ఒక్కడే. అనుస్మృతముగ పూలమాలయందలి దారమువలె ఉండియేయున్నాడు. దీనిని సామాన్యచింత కరణ్య మనవచ్చును. ఈతనినే అహం పదమునకు లక్ష్యముగ గ్రహింపవలయును. అనుక్షణము శరీరభాతువులు పుట్టుచు చచ్చుచు వ్యాప్తిచే బాల్య, కౌమార, యౌవన, వార్ధకస్థితుల బొందు శరీరమును అహం శబ్దమునకు లక్ష్యముగ జెప్పరాదు. ఇదే “అహం” అగునెడల రజస్తమోగుణప్రాబల్యముచే గలుగు మానసిక ప్రవృత్తులచే కర్తృత్వ బోక్తృత్వములుపొంది, ఫలభోగము ప్రాప్తించినందున ముక్తిమృగమే యగును.

మగానట్లే గ్రాహ్యమగు
 ఓ జెప్పబడిన సూక్ష్మ
 వేరగలవో చెప్పలేము,
 న :— పదార్థము
 పరిణామసత్యత్వము
 కనుక భౌతికమన
 వ్యాప్తిపూర్వకమగు
 నందును.

పదేని చూతము :—
 అవిచ్ఛిన్న రక్తమగు
 దశలను అనుక్రమ
 ర్పులు పొందినవాడై
 బుడను నేనే, అప్పటి
 ను వృద్ధుడుగనున్న
 ర్పమను ఆ “నేనే”
 ఓ, భౌతిక శరీరము
 అనుస్మృతముగ
 దీనిని సామాన్య
 లక్ష్యముగ గ్రహింప
 చచ్చుచు వ్యాప్తిచే
 శరీరమును అహం
 అగునెడల రజస్తమో
 కర్తృత్వ భోక్తృత్వ
 ముగమే యగును.

ఈ శరీరావస్థయందువలెనే జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్త్యవస్థలయందును,
 యింకనుదైనికములగు చూచుట, వినుట, తినుట, యోచించుట. అడుట,
 పాచుట, ముప్పుగు సర్వావస్థలయందును నేను నేననువాడు-చూటనుడుగ,
 సాక్షిగనున్న ఆ పరమాత్మయే; వ్యాప్తి పొందని ఆ శుభప్రదుడేయని,
 జీవబ్రహ్మైక్యరూపమగు తత్-త్వం పదముల కభేదబోధకమగు
 చిన్మూలచే ఏకాత్మత్వము లేక సర్వాత్మత్వము అను మూడై శ్వర్యమును
 స్ఫుటికరించి, ప్రబోధముచే ముందు జీవన్ముక్తి తరువార, ప్రాప్త ప్రాప్త
 మగు పరమాత్మత్వమును సూచనజేసి బోధించు. గురుదక్షిణామూర్తికి
 ప్రబోధప్రాప్తికై నమస్కరించి స్తుతించుచున్నాను.

8. శ్లో॥ విశ్వం పశ్యతి కార్యకారణతయా

స్వస్వామి సంబంధతః

శిష్యాచార్యతయా తస్మాద

పితృపుత్రాద్యాస్తానా భేదతః

స్వప్నే జాగ్రతివాయపష

పురుషో మాయాపరిభ్రామితః ॥ తస్మై ॥

టీక :- యః = ఏ పరమాత్మః; మాయాపరిభ్రామితః = మాయావశుడై;
 ఏషః = నర్వలకు; పురుషః = అవరోక్ష జీవరూపుడై; స్వప్నే = స్వప్నము
 నందుగాని; జాగ్రతివా = జాగ్రదవస్థయందుగాని; విశ్వం = ప్రపంచమును;
 కార్యకారణతయా = ఒకకారణమున కొకకార్యమని; స్వస్వామిసంబం
 ధతః = భృత్యుడు (సొత్తు లేక తొత్తు) యజమాని (స్వామి) గా; శిష్యా
 చార్యతయా = ఒకరు శిష్యుడుగ ఒకరు గురువుగా; తథైవ = అట్లే; పితృ
 పుత్రాద్యాత్మనా = తండ్రి కొడుకు మొదలగు రీతిగా; భేదతః = భేదముగా;
 పశ్యతి = చూచునో; ప్రత్యగాత్మ స్వరూపుడైన ఆ శ్రీ గురుదక్షిణా
 మూర్తికి నమస్కారము.

తా॥ అనాద్యనిర్వచనీయ మాయా (అజ్ఞాన) పశమున జీవభావము
 నొంది స్వప్నమునందుగాని, జాగ్రదవస్థయందుగాని, చరాచర ప్రపంచ
 మును, కార్యము—కారణముగ, భృత్యుడు—యజమానుడుగ, శిష్యుడు—
 ఆచార్యుడుగ, తండ్రి—కొడుకుగ, బహుభిజ్జల జూచుచున్న ప్రత్యగాత్మ
 స్వరూపుడగు ఆ శ్రీ గురుదక్షిణామూర్తికి ఈ నమస్కారము.

వివరణ :- ఈ శ్లోకమున 'కార్యకారణతయా' "స్వప్నే జాగ్రతివా"
 అనుపదములను హెచ్చుగా మననముజేయవలసియున్నది. ఈ జగత్తునం

దంతటను ఒక కారణముచే నొకకార్యము గలిగినట్లు తెలియబడుచున్నది. కనుక సర్వమునకు అధికారణము (1st cause) ఏమియో తత్వవిచారణచే గ్రహించనగుననుట ప్రబోధము. *అయితే అద్వయ సిద్ధాంతమున “కార్య కారణములకు అనన్యతయే సిద్ధము” అనునదే మూలసూత్రము. ఈ విషయమును ఆరూఢముజేయుటకే మాయాతత్త్వనిరూపణము. ఈ సూత్రమును గ్రహించలేకపోయినవారే బహువిధ వాదముల ప్రతిపాదించిరి. ఇందు మనము పరిణామవాదము, అరంభవాదము, వివర్తవాదము, ఆభాస వాదము మున్నగువానిని ఉపయుక్తవిషయ వివరణమున విచారించితిమి. ఉపాదానకారణము, నిమిత్తకారణము అని కొన్నికారణములను చర్చించి వాని కార్యరూపముల స్వభావమును తెలిసికొంటిమి. పరిణామి కారణమైనటుల భాసించు కార్యములుగాని, పరమేశ్వరేచ్ఛచే ఆయన యందుగల అజ్ఞానరూపశక్తి పరిణమించి, ద్రష్టయందు ప్రాతిభాసకముగ గల దోషకారణమున వివర్తరూపముగ భాసించు కార్యములుగాని యిట్టి కార్యకారణభావములకు తావిచ్చుననుట ఆయన మాయాశక్తి విలాస, వ్యామోహ ప్రభావముచేతనే, సంభవము. ఇందుచేతనే ఈ విశ్వమునందు ఆయన ఒకయెడ భృత్యుడుగ, ఇంకొకయెడ స్వామిగ (హక్కుదారుడగు అధిపతిగ, గురువుగా, శిష్యుడుగా, తండ్రిగా, బిడ్డగా, కర్మబీజముల ఫలానుభవమున కనువగునట్లు సంబంధములతో ప్రవృత్తి గలిగి యున్నట్లు భాసించుచున్నాడు. ప్రవృత్తియందు ఏ విధమగు భావనజేయుటకును, మనకు అంతఃకరణమేగదా సాధనము : అది పంచభూతముల సమిష్టి సాత్త్వికాంశల వలన ప్రభవించినదగుటచే ప్రతిబింబ గ్రహణయోగ్యమైనది. అయినను, బహుజన్మలయందు ప్రాప్తించిన విషయానుభవ సంస్కారములచే, కలుషితములై స్వచ్ఛతనుగోల్పోయి మలినస్తావూర్వకముగ నుండుటచే, రూపముయొక్క వాస్తవప్రతిబింబ గ్రహణయోగ్యముగాదు. ఉపాధిధర్మముల స్ఫూర్తినిసగు ప్రతిబింబములనే

ధరించ యోగ్యమగును. శుద్ధాంతఃకరణమున ప్రతిబింబించి చిదాభాసుడని వ్యవహరింపబడుచున్న ఆతడు తన సంస్కారముల ప్రభావముచే సత్వరజస్తమోగుణ స్వాభావికములగు చేష్టలుగలిగియుండును ఇదియే భ్రాంతిజనితజ్ఞానముయొక్క మూలము. ఈతడు దేహాత్రయము నభిమానించుటచేతనే జాగరస్థివలెతోచు స్వప్నరూపస్థితియందు. పితృపుత్రాది, స్వామిభృత్యాది, గురుశిష్యాది భావములతో వ్యవహరించుట గలుగుచున్నది. కాని ఈ యంశలు ఈ స్థితులు : ఈ సంబంధ జాంధవ్యములు ఏకాత్ముడగు పరమాత్మ తనమాయాశక్తియొక్క అజ్ఞానరూపమగు ఆవరణ విక్షేపశక్తులను, (ఊర్జినాభి తనచే ప్రసరింపబడిన తంతువును తిరోధానము జేసికొన్నరీతిగ) తిరోధానముజేసికొన్న యెడల స్ఫూర్తిని గలిగియుండజాలవు. ఇది సాధనచే వాననాక్షయమును మిథ్యాసంస్కార నాశనమును చేసికొనుటయందు కృతకృత్యుడైనవానికే లభ్యము. ధాతా పట్టణమున శక్తి బౌషధాలయము, సాధనబౌషధాలయము అని రెండు సంస్థలు గలవు. ఈ సంస్థలు తయారుచేయు బౌషధములలో నెవ్వరిని మంచివని కొందఱు వైద్యుడనగు నన్నడుగుచుండెడివారు. వారికి నేను శక్తి చాలాగొప్పదే, మనకు లక్ష్యము శక్తియేగాని 'సాధన లేనివానికి శక్తి ప్రాప్తింపదు' ముందు సాధనవారి బౌషధములు సేవించుడని చలోక్తిగా చెప్పుచుండెడివాడను. ఐనను సత్యముమాత్ర మిదియే. వాననాక్షయమునకుజేయు మానసికసాధనయే గీతయందు జెప్పబడిన గుహ్యమగు రాజయోగము. జన్మరాహిత్యమునకు ప్రాప్త ప్రాప్తిపూర్వకమగు పరమార్థమునకు రాచబాట (open public road) ఇట్టి సాధనలేని వానికి, గీతాపారాయణము, గ్రామఫోనుప్లేటు పాడుపాటలు తుల్యమే యగును. ప్లేటునుండి శ్రావ్యమగు, లలిత, సుందర భావగర్భితమగు కృతులు పాటలు (celestial songs) బయలు పెడలినను వాని యను

భూతి ఆ ప్లేటుకు ప్రాప్తిండుట లేదు, ఆ ధ్వని ను తేజవరచి ప్రభవింప జేయు సూదికిని ప్రాప్తిండుటలేదు. దేవునియందుకన్న సాధనయందు నాకు గల విశ్వాసమే నా కలము నింతమేరకు నడిపించినది. ఫలమును పండించి అనుభవించగోరువారు సాధకులు, ప్రతిఫలము ననుభవించ గోరువారు భక్తులు, మొదటిది “సోహం” అను జ్ఞానయోగము. రెండవది “దాసోహం” అను భక్తియోగము; దానికనుబంధములగు కర్మ ఉపాసనలు. మొదటిది నిత్యసత్య స్వరూపము, రెండవది ప్రాతిభాసిక సత్యము. ఒక్కమాటలో జెప్పవలెననిన సాధకునకు మాత్రమే జాగరస్థితికూడ స్వప్నతుల్యమేయని ఏదో యొకనాడైనను, జన్మాంతరమునందైనను ఆరూఢము కాగలదుగాని సాతకునకుగాదు. “స్వప్నేజాగ్రతివా” యను దానిలో నింతవరకు జాగరస్థితి విచారణజేసితిమి.

ఇక స్వప్నమును విచారించుము. ఇందుననూ ఒక కారణముచేత నొక కార్యము చూపొందినట్లు భాించును. అగ్నిచే ఇండ్లు దహింపబడినట్లు వరదలవల్ల గ్రామములు మునిగినట్లు కార్యములకు కారణములు గలుగు చుండును. సంఘటనల యనుభవము జాగ్రదవస్థయందువలెనే యుండును. ఎవరైననూ పిలచియో, తాకియో వెలుగు హెచ్చయినందుననో, ఉష్ణశీతల స్పర్శలచేతనో యింద్రియములకు ప్రదోభముగలిగి జాగ్రత్ప్రవృత్తి దృశ్య ములకు కన్ను తెరచునంతవరకును స్వప్నానుభవము, జాగ్రదనుభవము నకు తుల్యముగనే యుండును. మొలకువగలిగిన తరువాతనే అది స్వప్నా వస్థయని, అందు నిజముగనున్నట్లు గోచరించిన జగత్తంతయు ఆత్మాధిష్ఠానక ప్రమరూపమేయని, అందుగలిగిన సుఖసంతోష భయనంభవములు ప్రాతిభాసికములేయని ఆరూఢమగును. అంతవరకును అదియొకవిధమగు జాగృతియే. ఈ ద్రుమకు కారణము నిద్రాదోషము. దోషమున్నవానికి అధిష్ఠాన పరార్థజ్ఞానమున్నను, కామెలలోగిరి తెల్లనిశంఖు పచ్చగ

గన్పించునట్లు, బ్రాంతిజ్ఞానమే లభింపును. రామలాదోషము తొలగిన శంఖు తెల్లగనే యుండును. కనుక అధిష్ఠాన మెల్లప్పుడు దోషరహితమే, సద్రూపమే. స్వప్నమున నింద్రియము లుపహృతములై మాంద్యముగ నుండి (A state similar to hybernation) ఘనస్ఫు విషయగ్రహణ సామర్థ్యములేకయున్నను, సాక్షిచైతన్యముచేతనే ఈ స్వప్నజగ దనుభవము గలుగుచున్నది. మెలకువగలిగిన తరువాత నిద్రాదోషముతో నహా స్వప్నజగత్తునూ అదృశ్యమగును.

కేవలము సుషుప్తియందు కార్యకారణ ప్రక్రియలు గన్పింపవు. అజ్ఞాన వృత్తియందలి ఆనందముమాత్రము అనుభూతమగును. జాగ్రత్స్వప్నములకు మాత్రమే ఆత్మాధిష్ఠానక అనాత్మాధిష్ఠానకభ్రమలు కారణమై కార్యరూపములుగ అనుభవమునకువచ్చును. ఈ యవస్థలు రెంటియందు జీవుడు మాయాశక్తి విలాస మహావ్యామోహములకు, అజ్ఞాన పరిణామముచే లోనై, గురుశిష్య, పితృపుత్ర, స్త్రీ, పురుష, స్వామి, భృత్య భావముల పొందుచున్నాడు. శాస్త్రజ్ఞాన ప్రదోధముచే, భారణ, ధ్యాన, సమాధిస్థితుల నొనంగు సాధనలచే, తనకుగల వాసనల నపవదించుకొని లౌకిక సంస్కారముల పారమార్థిక సంస్కారములచే భ్రష్టమొనర్చి శుద్ధ సత్వాంతఃకరణమును ప్రాప్తించుకొని, దానియందు ప్రత్యగాత్మను బ్రహ్మకారవృత్తిలో నినిపి అహంగ్రహోపాసన జేసినాడు ఆతనికి జాగ్రత్తు కూడ స్వప్నమువంటిదిగనే లయించిపోయి సర్వాత్మత్వము సిద్ధించును. స్వప్నదృశ్యములు జాగ్రత్తునందు మిథ్యగాదెలియబడినట్లు, జాగ్రత్తును కొనబడుచున్న స్థితియందలి సత్యములనుకొనబడు దృశ్యసంపద మిథ్యగనై ప్రాతిభాసకముగనే, స్వప్నతుల్యముగనే తెలియబడి సత్యవస్తు జ్ఞానము తదనుభూతి ప్రాప్తించును. సాక్షిమాత్రుడగు ప్రత్యగాత్మ అవిద్యచే స్థూల, సూక్ష్మకారణ శరీరములతో తాదాత్మ్యముచేంది మాయా

కల్పిత దృశ్యములకు ద్రష్టయైనందున, విశ్వ, తైజస ప్రాజ్ఞ నామధేయములను పొందెనుగదా : ఇప్పుడు బ్రహ్మజ్ఞానముచే గలిగిన ప్రత్యగాత్మ స్థితిచే హృదయగ్రంథి విడిపోయి, దృశ్యముమిథ్యగా, తన విలాసముగ, నెఱుగబడి, దృక్ మాత్రము ఏకైకముగ, సర్వాత్మత్వకముగ పర్యవసించును. ఈ విధమున ప్రమాణముల ప్రయోగించుట అసంభావ్యము గనుక ప్రమాణ, ప్రమేయ, ప్రమాతలను తిప్పిటియేయుండదు. 1) దృక్ సత్యము, దృశ్యముమిథ్య 2) కార్యకారణముల కనన్యత్వమేసిద్ధము 3) మాయాశక్తిచే సర్వప్రపంచ వ్యవహారము ఉపవన్నము, 4) అవరోక్షేనుభూతికలిగిన జాగ్రత్కూడ స్వప్నమాత్రమేయగును, అని శ్లోక లక్ష్యార్థమును బోధించు దక్షిణామూర్తి సద్గురునకు నమస్కారము. ఇంతవరకు జ్ఞానయోగశ్లోకాష్టకము.

9. శ్లో॥ భూరంభాన్యనలోఽనిలోహభర

మహర్నాథోహి మాంశుః పుమా

నిత్యాభాతి చరాచరాత్మకమిదం

యస్యైవ మూర్త్యష్టకమ్

నాన్యత్కించన విద్యతే విమృశతాం

యస్మా త్వరస్మా ద్విభాః ॥తస్మై॥

టీక :- భూః = పృథ్వీః అంభాని = జలము; అనలః = అగ్నిః
అనిలః = వాయువు; అస్పృరం = ఆకాశము; అహర్నాథః = సూర్యుడు
(బుద్ధికధిదేవత); హిమాంశుః = చంద్రుడు (మనస్సు కధిదేవత ;
పుమాన్ = జీవుడు (యజ్వ); ఇతి = ఈ విధముగ; చరాచరాత్మకం
ఇదం=స్థావర జజమాత్మకమగు ఈ ప్రపంచము; యన్య ఏవ = ఏ పర
మాత్మయొక్క; మూర్త్యష్టకమ్=ఎనిమిదిమూర్తులుగ; ఆభాతి = ప్రకాశించు
చున్నదో; విమృశతాం = ఆత్మవిచారణ (శ్రవణపూర్వకము) చేయుచు,
విమర్శించువారికి (మననపూర్వకము) పరస్మాత్ = సర్వకారణుడైన;
విభోః = సర్వవ్యాపకుడైన; యస్మాత్ = ఏ పరమాత్మకంటే; అన్యత్ =
ఇతరమగు, మరియొకటి; కిచ్చన = కొంచెముకూడా; నవిద్యతే = లేదో
(తెలియబడుటలేదో) తస్మై = ఆ గురుమూర్తియగు దక్షిణామూర్తికి
నమస్కారము.

తా॥ పృథివ్యాది పంచభూతములును, బుద్ధికి మనసుకు ఆధిదేవత
లగు సూర్యచంద్రులును, జీవుడును, చరాచరరూపమున ఈ ప్రపంచమున
స్ఫూర్తినిచ్చుచున్నారు. ఈ యెనిమిదింటిని అష్టమూర్తులని వ్యవహరించు
చున్నారు. జీవుడు చిత్ అని, మిగిలిన యేడుమూర్తులు ఆచిత్ అని

ద్వైతవాదులు (భేదదృష్టిగలవారు) తలంచుచున్నారు. ఈ యష్టమూర్తులు భిన్నముగనున్నను, చిదచిత్ విశిష్టుడగు పరమాత్మస్వరూపమునందు, స్వగతభేదముతో, ఏకముగనున్నారని విశిష్టాద్వైతులు జెప్పుచున్నారు. కాని శాక్తాద్వైతులు శ్రుతి స్మృతివాక్య శ్రవణ మనన నిధిచ్యాసనములతో, సాధనచతుష్టయ సంపత్తిగలిగి ఆత్మవిచారణ జేయువారికి నర్వము నకు అభిన్న నిమిత్తోపాదాన కారణుడైనట్టి, నర్వవ్యాపకుడు నర్వాంత ర్యామి నర్వాత్మకుడునగు పరమాత్మకంటె నితరమగునని, మరియొక్కటి యేదియు ఏ స్వల్పప్రమాణమునను లేదు. ఈ దృగ్గోచరమగుచున్న అష్ట మూర్తులను పరమాత్మయొక్క వివర్తరూపములను విభూతులేయని బోధించు శ్రీ గురుదక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

వివరణ :— ఇంతకు పూర్వశ్లోకములయందు, ఉపనిషత్తులయందు వివరింపబడినరీతిని దృగ్గోచరముగాని, ప్రమాణములే ఏర్పరింపకకృత్యము గాని ఆత్మ, పరమాత్మల తత్త్వములను శాక్తి మతానుసారముగ గ్రహింపయత్నించి కొన్నిసూత్రముల దెలిసికొంటిమి. అందు మాయా తత్త్వము దాని కార్యములగు అజ్ఞాన, ఆవరణ, విక్షేప, వ్యామోహములు, వివర్తప్రక్రియ, అధిష్ఠాన, ఆరోపములు, నిర్గుణతత్త్వము, కార్యకారణ ముల కనన్యత్వమును మూలసూత్రము, జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తిస్థితులు, తత్త్వశాస్త్రమున వాటిపాత్రల ప్రాముఖ్యము, మున్నగువిషయములను చర్చించి చూచుకొంటిమి. ఈ చర్చయంతయు నిర్గుణము, నిష్కలము, నిరంజనము, అఖండము, అద్వితీయమగు ఏకైకతత్త్వమును సాక్షాత్కరించుకొనుటకే, అనగా ఆ తత్త్వముతో అద్వయ భావానుభూతినిబొందు లక్ష్యముతోనే యని భావము. ఐననూ అట్టి అనుభూతి పొందుటకు సాధన చతుష్టయసిద్ధి గలుగలేదే : అది సిద్ధింపనిపక్షమున శ్రవణాదులు విశ్వాసమును కుదర్చగలవుగాని అనుభూతి నీయజాలవే, ఇట్టిసిద్ధి

జన్మాంతర సంస్కారములతో పుట్టిన ఉత్తమోత్తములగు అధికారులకు లభ్యమేమోగాని సామాన్యజిజ్ఞాసువుల కందుబాటులోలేదని, లభ్యముగాదని తోచుచున్నది : ప్రయోజన మెట్లని శంకగలుగుచున్నది. సత్యమే. సామాన్య జిజ్ఞాసువులందఱు మందాధికారులే. అందుచేతనే యిట్టివారి నుద్దేశించి ఆ తత్త్వశాస్త్రమే సామాన్యులగు మధ్యమాధికారులకు యోగ్యమగు ఆచరణ సౌలభ్యముగల మఱియొక సిద్ధాంతమునుజెప్పి ఆచరణకు మఱియొక ప్రక్రియ నిర్దేశించినది. దేహమున్నంతవరకు ప్రపంచము దృశ్యమానముగదా : ఇదివరకు మనము విచారణజేసిన అవ్యక్తతత్త్వమునకు, కంటికి ప్రత్యక్షముగ కనిపించుచు, రాదని త్రోసిపుచ్చుటకు అనువుగాని ప్రత్యక్షమునకు, సామరన్యము కుదుర్చుకొనవలయునని యీ ఒక శ్లోకమున బోధించి తెలిపిరి. అదియేదృక్-దృశ్యవివేకము. ప్రపంచము మనచేత దృశ్యమానముగ తెలియబడునంత మేరకు అష్టమూర్తులుగ భాసించుచున్నదనిరి. అవి పంచభూతములు, బుద్ధిమనస్సుల కధిదేవతలగు సూర్యచంద్రులు ఇచ్ఛా, జ్ఞాన, క్రియాశక్తులచే అనుమితి (inference) చేయ ననువగుటివుడు. పృథివ్యాపస్తేతో వాయ్వాకాశము లై ధును పంచభూతములు, సూర్యచంద్రులని చెప్పబడినవి, గ్రహములేగానిండు, అపి ప్రతినిధులుగ జెప్పబడిన బుద్ధి, మనస్సులే గానిండు అవియు పాంచభౌతికములే, జడములే. ఒక్క పురుషుడు మాత్రమే భౌతికముగాక, మిగిలిన సప్తమూర్తులకు శక్తులనొసంగు చైతన్యవిశేషము. మూలప్రకృతి పరిణమింప ప్రారంభించి క్రమముగా మూర్తమై, స్థూలదృశ్యమగు భౌతికప్రపంచముగ వెలయునంతవరకు గల ఏ తత్త్వముల స్వరూపజ్ఞానమును విచారించి గ్రహింప మానవుడు యత్నించుచున్నాడో, అట్టి విచారణకర్తయు ఆ ప్రకృతియంతర్గతముగ నుండి ఆ యష్టమూర్తుల నిజాంశలవల్లనే రూపొందినవాడని ముందు చెలియవలయును. అనగా తానున్న పృథివ్యాది పంచభూతములు, బుద్ధి,

మనస్సు, అందు ప్రతిబింబించిన చిదాధానుడగు జీవుడు అను స్థూల, సూక్ష్మ, కారణ, అంశలు. యెనిమిదంటి సమైక్యతన స్వరూపమని గ్రహించినగాని దేహమునకు విశ్వమునకు, మాయకు ప్రాణమునకు, ప్రత్యగాత్మకు గలస్వరూపసాజాత్యమును, ఆభావసిద్ధికి చేయవలసిన సాధనాస్వరూపమును తెలియలేడు. “ఆత్మానం విజానీయాత్” నిన్ను నీవు తెలిసికొను శ్రుతివాక్యము చోదించు విషయమునకు ప్రక్రియ యెట్లో తెలియదు. కొందఱు ముస్లిములుకూడ ‘ఖుద్ పచ్చానత్ కరో ఆప్కో’ అను వాక్యమును వారి మతసద్ధాంతములకు మూలసూత్రమని చెప్పగా వింటిని. వారి మతమందును “పాంచ్ అనాసర్” (పంచభూతములు) ‘రూహ్’ (జీవుడు) గలరట. అందువే “నిన్ను నీవు తెలిసికో” అను ఆదేశము వారికిని మూలసూత్రముగ జెప్పబడియుండుట గమనార్హము. ప్రకృతము స్థూలమగు శరీరము పాంచభౌతికము, స్థూలరూపమగు జగత్తు పాంచభౌతికము. జగత్తు క్రియాత్మకమగుటకు మాయాశక్తి, శరీరము క్రియాత్మకమగుటకు రజోగుణప్రాబల్యమున సంభవించిన పంచప్రాణములు, వ్యష్టిశరీరమునందు ప్రత్యగాత్మ, విరాట్ శరీరమునందు ఈశ్వరుడు, ఈశ్వరునకు, ప్రత్యగాత్మకు ఏకైక అధిష్ఠానము పరమాత్మయని ఆరూఢిగ దెలిసికొనగలిగిన, నిన్నునీవేగాక నీ చుట్టునుండువారిని, జంతువులు, చెట్లు, పుట్టలు, ఖనిజలోహములు మున్నగువానినికూడ నీవు తెలిసికొనినట్లే. ఈ జ్ఞానము, ఈ సర్వాత్మత్వజ్ఞానము అనుభవమునకు వచ్చుటకే “అహంగ్రహోపాసన” యను విధానము మధ్యమాధికారులకు నిర్దేశింపబడినది. ఉపాసనయన ఒక గొప్పతత్త్వమును, ఒక చిన్నవస్తువునందు, భావించి అవిచ్ఛిన్నమగు సజాతీయవృత్తితో ధ్యానించుట. ఒక జాతీయ పతాకమును, ఆ దేశప్రజలకు, ఆ దేశసంపదకు, ఆ దేశ సంస్కృతి యను మహాశక్తికి ప్రతీకగా భావించుటవంటిది. దీనిని ప్రతికోపాసన యందురు. అహం గ్రహోపాసనయందు బ్రహ్మకు తానే ప్రతీక.

బ్రహ్మను న్యాయముతో తనయందు అంతర్యామిగ స్థాపించుకొని, చిత్తము బ్రహ్మకారవృత్తి నొందజేయు సాధనావిశేషమే అహం గ్రహహాసనన. దీనివలన మాత్రమే సర్వాత్మత్వ మహావిభూతి సిద్ధించగలదు. ఇదియొక ప్రార్థనగాదు, సాధన, లేక ఉపాసన. ఇది మధ్యమాధికారులకు జెప్పబడినది. మరికొందఱికి చారుశిలామృత్తికలతో నిర్మింపబడిన లేక రంగులతో చిత్రింపబడిన పటములను ప్రతీకములుగ గ్రహించి వానియందును అపరిచ్ఛిన్నతత్వమును భావనజేసి, పూజించి ఆరాధించి చిత్తశుద్ధిని పొందుటకు లేక తన యభీష్టముల దెలిపిపల్లప్రాప్తి పొందుటకు ఈ ప్రతీకోపాసన లేక విగ్రహారాధన నిర్దేశింపబడినది.

ఇటుల ప్రవర్తించబడిన ఆరాధనా విధానమునందు కాలక్రమేణ అపరిచ్ఛిన్న సర్వవ్యాపక పరమాత్మతత్వము విస్మరింపబడి, చిత్తశుద్ధియను లక్ష్యము మరుగుపడి, విగ్రహము పరమాత్మకు ప్రతీకగాక అతీత మానవభావముతో మన్నింపబడుచు, ఆయనకు కల్యాణము, పవళింపునీవ, నదా జాగరుడగువానికి సుప్రభాత సంకీర్తనలతో భోగలాలన విలాసములతో జేయబడుచున్న పూజాప్రక్రియలు పరమాత్మను మానవునిస్థాయికి దించుటకు సాధనములగునా? లేక మానవుని దివ్యస్థితికి అభిగమింపజేయ సహకరించునా? అను అంశము విచారణీయము. కాలము పరిభ్రమించి సాగిపోవుచుండ, మానవుని విజ్ఞానము వికసించి పరిణులు వాటుచుండ, పరిస్థితులయందు మార్పు లనివార్యముగ గలుగుచుండ ఆరాధనా విధానములను వ్యవస్థలను సంస్కరింపకున్న మానవుని యాధ్యాత్మిక ప్రగతి కుంటుపడునేమోయను విషయము పెద్దలగు మతకర్తలకు విచారణీయము. తన కాలపు పరిస్థితుల పరిశీలించియేగదా శంకరులు షణ్మతములకును సామరస్యమునుజూపి అంగీకరించెను. క్షణిక విజ్ఞానమును, శూన్యవాదమును అవదించి భౌద్ధమును మన్నించెను. అవతారదశకమున బుద్ధునకుస్థానము లభించెను. గతమున పరిస్థితుల సమీక్షించియే

గదా శ్రీ శంజ్కరులు షష్ఠాతములకు సామరస్యమును జూపి వానిసంగీకరించెను : క్షణిక విజ్ఞాన, శూన్యవాదముల నపవదించి బౌద్ధమును సంస్కరించి మన్నించెను. అవతార దశకములో బుద్ధునికి స్థానము ప్రాప్తించెను. కాలపరిధ్రమణమున సంస్కరణల కావశ్యకత నిది సూచించుటలేదా ? భారతమున, ప్రకృతము, మతవ్యవస్థయందు కొన్నిమార్పులు ప్రయోజనాత్మకములని శాస్త్రులారుల భావించునెడల కృతకృత్యుడనగుదును.

ప్రకృతము :— అష్టమూర్తులుగ జగత్తునందు స్ఫూర్తినిచ్చుచున్నవికాద అపరిచ్ఛిన్నుడగు పరమాత్మకంటె లేకమైనను భిన్నములుగావు అనుభావము ననుసరించియే సగుణోపాసనయను ప్రక్రియ జనసామాన్యమునకు నిర్దేశింపబడినది. ఇప్పుడు మనము విమర్శించి గ్రహించవలసిన అష్టమూర్తులు మూలప్రకృతికి క్రిందిభూమికయందలివారు. ఇంతకు పూర్వపుల్లోకములవలన మనకు బోధింపబడినది నిర్గుణచైతన్య భూమికలు. వీటిని భువర్లోక, సువర్లోక, మహాలోక, జనలోక, తపోలోక, సత్యలోకములని వ్యవహరించుచున్నారు. ఆ చిత్ శక్తి యొక్క ఇచ్ఛా, క్రియా, జ్ఞానశక్తులకు ప్రసక్తిగల భూమికలు. ఇందు యోగమాయ యనబడు చిత్ శక్తి నాద (అదృశ్య అనాఘాతపూర్వకమగు నాదము (primordial creative stress) బిందు (సృష్టికార్యమున కనువగు పదార్థస్థితియొక్క విశేషము) కల = సూక్ష్మేతిసూక్ష్మ పూర్వకమగు అనుద్యుతమగు (unmanifest creation) సృష్టి కారణరూపము. ఇందు సత్వ రజస్తమోగుణముల ప్రసక్తియుండదు. కనుక నీ నాద, బిందు కళలకు పూర్వస్థితియందుండు బ్రహ్మపదార్థము నిర్గుణము. మూలప్రకృతి నుండి దిగువకు పరిణమించు భూమికలు (States of consciousness) సగుణములని నా అల్పబుద్ధికి ఉపపత్తిపూర్వకముగ స్ఫురించినది. శాస్త్ర హృదయ మదియేనని విశ్వసించును. ఏలనన ఐశ్వర్యము (భగవద్విభూతి)

రెండువిధములుగ నున్నది. 1) సర్వాత్మకుడగు ఈశ్వరుడుగా అనగా అష్టమూర్తులుగ భాసించు అవ్యక్తతత్వము. 2) నిష్కలము నిష్క్రియము, ఆఖండము, అన్వితీయము నగు బ్రహ్మను అపరోక్షముగ నెరింగి అనుభూతిపొందుట యొకటి. “యస్మాజ్జైద పరోక్షైబ్రహ్మ” పరమాత్మ అపరోక్షముగ మాత్రమే నెరుగదగినవాడు అని. ఈ విచారణచే మొదటిది సత్వరజస్తమోగుణాత్మక సగుణబ్రహ్మ రెండవది త్రిగుణములున్నా పరాశక్తియందు లయించి ఆ శక్తి ధిష్ఠానమునందు కారణరూపముగ ప్రభావరహితముగ విలీనమై అనన్యముగనుండు నిర్గుణస్థితి, కనుక మనము ఈ సగుణనిర్గుణ స్థితులయందు పరమాత్మ అధిష్ఠానమే యని గ్రహించినగాని ఈ యష్టమూర్తులయందువలె సర్వమునందునూ పరమాత్మనత్తదప్ప ఆయన విభూతిదప్ప అన్యమగునది యత్కించతు లేదనికూడ దెలియగలము. * స్వరూపమునుబట్టి నిర్గుణము స్వభావమును బట్టి సగుణము, స్వరూపస్వభావములు ఒకే వస్తువుయగునుగాని భిన్నములు గాకాలవు.

సగుణమగు అష్టమూర్తులను, మూర్తిపూజతోడనో, ఉపాసనతోడనో అర్పించి వారీయందలి అంతర్యామిగనుండి స్ఫూర్తినిచ్చు నిర్గుణమును దర్శించి తన ప్రత్యగాత్మత్వమును దృఢీకరించుకొని, సర్వాత్మత్వ విభూతితో గూడిన ఈశ్వరత్వము స్వతః ఉపలబ్ధి పొందగలరని బోధించు సద్గురు దక్షిణామూర్తికి నమస్కారము.

10. శ్లో॥ సర్వాత్మత్వమితి స్ఫుటీకృతమిదం
 యస్మాదముష్మిన్ స్తవే
 తేనాఽస్య శ్రవణా తదర్థమననా
 ధ్యానాచ్చ సంకీర్తనాత్
 సర్వాత్మత్వ మహావిభూతి సహితం
 స్యాదీశ్వరత్వం స్వతః
 సిద్ధ్యేత్తత్పు నరప్రభాపరిణతంచై
 శ్వర్యమవ్యాహతమ్॥

టీక :- ఇతి = ఈ విదముగా; అముష్మిన్ స్తవే = ఈ స్తోత్రమున; సర్వాత్మత్వం = సర్వమూ అత్మస్వరూపము; యస్మాత్ = ఎందువలననో; తేన=ఆ కారణముచేత; అస్య = ఈ (స్తోత్రముయొక్క) శ్రవణాత్ = వినుటవలనను; తదర్థమననాత్ = దానియర్థమును యుక్తుతో మననముజేయుటవలనను; ధ్యానాత్ చ = భావముల ధ్యానము జేయుటవలనను; సంకీర్తనాత్ = చక్కగా (పెద్దలయెదుట) చెప్పుటవలనను; సర్వాత్మత్వమిహావిభూతి సహితం = సర్వాత్మత్వభావము అను ఉత్తమస్థితితో కూడిన; ఈశ్వరత్వం = పరమేశ్వరభావము; స్వతః = స్వయముగా; సిద్ధ్యేత్ = సిద్ధించును; పునః = (మరియు) అష్టథా = ఎనిమిది విధములుగ; పరిణతం = పరిణామమునొందిన; తత్ = ఆ (ప్రసిద్ధమగు); అవ్యాహతం = అడ్డులేని; ఐశ్వర్యంచ = ఈశ్వరభూతి లేక దివ్యస్థితి; స్యాత్ = అగును.

తా॥ ఈ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రమున “సర్వాత్మభావము” వివరింపబడినది. దీనిని శ్రద్ధతో వినుటవలనను, మననము జేయుటవలనను, ధ్యానిండుటవలనను, సంకీర్తనము జేయుటవలనను, సర్వాత్మభావసిద్ధితో

స్వతస్సిద్ధ సత్యజ్ఞానానంద పరమేశ్వరభావము ప్రాప్తించును. 'అణిమా గరిమాచైవ, మహిమా లఘిమాతథా, ప్రాప్తిః ప్రాకామ్యమీశిత్యం వశిత్యం చాష్టసిద్ధయః' అను సప్తసిద్ధులుకూడ సాధకేచ్ఛానుసారము అప్రతిహతముగ గలుగునని యొక సంప్రదాయము. ఈ సిద్ధులు యోగు లకు షట్పక్రమాలయందు గుప్తముగనున్న శక్తులపరికరముచే ప్రాప్తించ గలవు. ఐననునిపి పరమార్థముగావు, అష్టభా పరిచయం చేశ్వర్య మవ్యా హరమే అను వాక్యమునకు అష్టమూర్తులుగ స్ఫూర్తినిచ్చుచున్న పర మేశ్వర సర్వశక్తిమత్వముగా గ్రహించుట ఉపపన్నమగును.

వివరణ :- ఈ శ్లోకమున "సర్వాత్మత్వము" అనునదే నాలుగు మహావాక్యముల లక్ష్యమగు భావము. ఇదియే ఈ స్తోత్రహృదయము. కను కనే ఫలశ్రుతియందు ప్రసక్తికి వచ్చినది. ఈ సత్యమును విపులీకరించి బోధించుటకే ఈ స్తోత్రము చెప్పబడినది. సర్వాత్మత్వమన ప్రపంచమున చరాచరరూపములగు సర్వజీవదములయందునుగల చైతన్యము, ఏకము మాత్రమే. ఏకాత్మకము అనగా తీవ్రమోటి ఉపాధిభేదములచే భిన్నభిన్నముగ స్ఫూర్తినిచ్చుచున్నను ఆత్మల ఏకత్వమే, అభిన్నతయే; జడములు జీవులు, (జీవజగత్తులు) సర్వము పరమాత్మయందు అజ్ఞాన పరిణామముచే తమోగుణ ప్రాబల్యముచే ఆరోపితములుగ తెలిసికొన్నందున ప్రబోధ నొంది, ఆత్మజ్ఞానములభించి, అజ్ఞాన పరిణామ స్వరూపమగు విపరీ తమిట్టిదని గ్రహించినయెడల, జీవులు ఏకాత్మక, అఖండస్వరూపమగును. జడములు ఆ సర్వాత్మనే అధిష్ఠానముగగలిగి, భాసించుచున్నందునను, అష్టమూర్తులుగ స్ఫురణనిచ్చుచు, సాపేక్షికభూమికయందు (Relative plane) అనగా ప్రాకృతిక ప్రపంచమునందు సత్సర్వజ్ఞ స్తమోగుణముల ప్రభావముచే, వ్యవహారమునకు వచ్చిన సగుణబ్రహ్మయేయని, విచారణచే గ్రహించి నిర్ధారించుకొంటిమి. కనుక ఏకమర్శించినయెడల ఆత్మకంటె

నస్యమగునది అవలేశమైనను లేదని దేవాంతశాస్త్రానుసారముగ ఏకైక సిద్ధాంతముగ చెప్పబడినది. జీవజగత్తులకు రెంటికిని ఆరోపకారణముజ్ఞానమనియే చెప్పబడినది. అజ్ఞానముకూడ ఆరోపమేయని చెప్పబడినది. అగు. ఆరోపములన్నిటికి మూలకారణమై భ్రాంతిజ్ఞానము నొనంగు అజ్ఞానము ఎట్లు ఆరోపమని చెప్పబడునది శంక. అందుకు : అజ్ఞానము తనకధిష్ఠానమగు మాయయందు లీనముగా ఆమాయ పరమాత్మయందు మిథునభావముతో యోగముకలిగియున్నట్లు అందుచే అజ్ఞానము కార్య రూపమునకు పచ్చినప్పుడు ఆరోపమైనట్లు మనము గ్రహింపవచ్చు. అజ్ఞానమునకు మూలమగు మాయ పరమాత్మయందు నిజాంతర్గతమే. కనుకనే జీవజగత్తులు ఆత్మాధిష్ఠానముగ స్ఫూర్తి నొందుచున్నవి. ఇందుచే సర్వాత్మత్వభావము ప్రాప్తప్రాప్తము.

అనాదియగు అజ్ఞానము తనకు ఆధారమగు (మూలమగు) మాయ యందుండుననియు, నిర్గుణభూమికకు పోవునప్పటికి, మూలప్రకృతి స్వరూపస్వభావములగు సత్త్వరజస్తమో గుణములుకూడ అపరాప్రకృతి స్థాయిసద్విగమించి, పరాప్రకృతిస్థాయికి పోవుటచే అందే లయమయి, స్వరూపరహిత, ప్రభావరహితస్థితి నొంది, మాయాశక్తి రూపమునొంది, ఆ బ్రహ్మయందే మిథునరూపమున నుండునని గ్రహించిననే అద్వయ సిద్ధాంతము ఉపపత్తిలో గ్రహింపననువగును. ఈ స్థితియందు పానువట్టము మాయా శక్తికి, లింగము నిర్గుణ పరమాత్మకు (both as consciousness as stasis) ప్రతీకములై ఆరాధ్యయోగ్యములగును గాని స్పృశ్రియ సమర్థములుగ, మహాశక్తి సంపన్నములుగ * ప్రకృతము జనసామాన్యముచే గ్రహించి మన్నింపబడుచున్న త్రి, పురుష మర్మావయవములకు ప్రతీకములనుభావము అంగీకారయోగ్యముగ లేదుగనుక అనాదరణీయము. జ్ఞానికి సర్వాత్మత్వభావము సిద్ధించిన జీవన్ముక్తు

డగును. తరువాత విదేహము క్తుడగును. అప్పుడు. ఆ బ్రహ్మకార
వృత్తియూ బ్రహ్మయందే లయమగును. అప్పుడు మాత్రమే సర్వ
ప్రపంచము మిథ్యగా, జాగ్రత్ రూపమగు సర్వశాధిష్ఠాన స్వప్నస్థితిగ,
సత్వరజ స్తమములనబడు గుణరహిత నిర్గుణముగ, దేవల ఆత్మానంద
రూపమగు పరమాత్మానుభూతి మాత్రమే యుండును. ఇదియే సత్య
లోకము. (The true State of the consciousness real.)
అప్పుడు.

శ్లో॥ చిదేవ దేహస్తు, చిదేవలోకాః,
చిదేవభూతాని, చిదింద్రియాణి ।
కర్తాచిదంతః కరణంచిదేవ,
చిదేవసత్యం, పరమార్థరూపమ్॥

(స్వాత్మప్రకాశిక : శంకర)

“సర్వాత్మత్వ” భావము నిట్లు స్ఫుటికరించి బోధించు నీ దక్షిణా
మూర్తి స్తోత్రమును గురుముఖమున శ్రవణముజేసినను, ఉపనిషద్భావము
లతో, యుక్తులవల్ల, ఉదాహరణలవల్ల సమన్వయము జేసికొనుచు
మననముజేసికొన్నను, ఆ బోధయందలి భావసారములను అవిచ్ఛిన్నమగు
సజాతీయభావమున ధ్యానించినను సంకీర్తనముగ నితరులకు వినిపించి
నను సర్వత్వత్వవిభూతి (మోక్షము) ప్రాప్తప్రాప్తముగ దెలియబడి
అష్టమూర్తులును తన స్వరూపవిభూతులు మాత్రములుగనే భాసించబడు
చున్నవనుభావ మహదైశ్వర్యముగలిగి తన ఈశ్వరత్వస్థితిని ప్రత్యగాత్మ
తెలియును. ఇట్లు ప్రపంచమును ఆత్మగా దర్శింపగలవానికి మాత్రమే
త్వాత్మికమున “జగన్నిత్య”. గృహస్థులకుగాదు. సంపూర్ణ విరక్తునికే
పరమహంసకే జగన్నిత్య అనదగు ఆధికారము. సర్వులకుగాదు అట్లైన
శ్రవణాత్తదర్థ మననాత్ ధ్యానాచ్చ సంకీర్తనాత్—సర్వాత్మత్వ మహా

విభూతిసహితం సాదీశ్వరత్వం స్వతః అని యేలజెప్పబడినదని ప్రశ్న : ఇది అర్థవాదవాక్యమా (obiter dicta) ప్రయోజనాత్మక ఫలశ్రుతియో యన్న, అజ్ఞానులకు అర్థవాదవాక్యముగ నుపకరించును. ఉత్తమ విజ్ఞానులను ధ్యానసంక్తిర్తనా రూపమగు సాధనప్రక్రియగ నుపకరించును.

అభ్యాసపై రాగ్య సాధనలే ప్రధానము, ప్రయోజనాత్మకమని, సర్వేంద్రియ చూనవ్యాఖ్యాసిద్ధమగు సహాధిస్థితి ప్రదర్శకభంగిమతో, జీవేశ్వర ఐక్యసూచకమగు రేఖారూపచిన్మద్రతో, తత్త్వోపదేశముజేయు నద్గురు శ్రీ దక్షిణామూర్తికి, ఆయన షా ఐద్ధులను ప్రరేపించి ప్రబోధించి సర్వాత్మత్వస్థితి నొనంగుగాకయని ఈ సమస్కారము.

శివ శ్లోకమున సగుణబ్రహ్మ స్వరూపము ఆరాధ్యవిధానము సగుణ నిర్గుణములకు సామరస్యము తెలుపబడి ఈ చరమశ్లోకము సగుణ నిర్గుణపూర్వమగు సాధనలకు అందుచే ప్రాప్తించు జ్ఞానమునకు ఫల శృతి పూర్వకముగ బోధింపబడినది.

ఓం తత్ సత్

Acc. No.
10426

153.66
UJ
90-16-00.